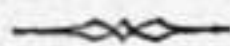

ΛΕΪΛΑ

ΛΕΪΛΑ

Α'

Κατὰ τὰ 1843 ἐκινεῖτο πᾶσα ἡ Ἰνδική. Ἐκ τῶν ἐσχάτων αὐτῆς περάτων, ἐξ ὅλων τῶν πόλεων καὶ χωρίων ὅπου λατρεύεται ὁ Βισνοῦ καὶ αἱ συχναὶ ἐνσαρκώσεις του, μικροὶ καὶ μεγάλοι, πλούσιοι καὶ πτωχοὶ, ὠδοιπόρουں οἱ μὲν πεζοὶ, οἱ δὲ ἐφ' ἵππων, ἄλλοι ἐπὶ καμήλων καὶ ἄλλοι ἐπὶ ἐλεφάντων, ἕκαστος κατὰ τὴν στάσιν ἢ τὴν κατάστασίν του. Ὅλαι δ' αὗται αἱ συνοδίαι διηυθύνοντο, ὡς κινηταὶ ἀκτῖνες συμπίπτουσαι πρὸς ἓν κοινὸν κέντρον, πρὸς τὴν πόλιν Σομμάουθ, ἐπὶ τῆς χερσονήσου Γουζερὰτ, ἢ, ἀπ' αὐτῆς ἐπιστρέφουσαι, διεκλαδοῦντο ἐφ' ὅλης τῆς ἐπιφανείας τοῦ τόπου.

Ἴδου δὲ τί παρῶξυνε τοσοῦτον τὸν εὐσεβῆ τοῦ Βράμα λαόν. Εἰς Σομμάουθ ὑπάρχει ναὸς πανάρχαιος, σεβαστὸν προσκύνημα τῶν Ἰνδῶν, ἀντικείμενον τῆς δι' αἰώνων εὐλαθείας αὐτῶν. Ὁ εὐρύχωρος ἡμισφαιρικὸς θόλος του, ὅλος ἐπίχαλκος ἔσωθεν, ἀπολήγων δ' εἰς ὀξὺ πρὸς τὰ ἄνω, εἶναι μακρόθεν περίοπτος, καὶ ἡ θέα του βυθίζει εἰς ἀφώνους μελέτας τοὺς ἐνθουσιώδεις Βραχμάνας. Ὡς ἐν δὲ τῶν Ἰνδικῶν ἀριστουργημάτων θεωροῦνται οἱ Γομβροῦνοι ἢ πυλῶνες αὐτοῦ, ὀγκώδεις καὶ πυραμοειδεῖς ὡς οἱ τῶν αἰγυπτίων ναῶν, καὶ ὁμοίως ἐκείνοις πεποικιλμένοι ἄνωθεν ἕως κάτω δι' ἀναγλύφων. Ἀλλ' οἱ ἐξαίσιοι οὗτοι Γομβροῦνοι ἐπ' αἰῶνας ὀλοκλήρους ἔμεινον ἐστερημένοι τοῦ πρωτίστου αὐτῶν κοσμήματος, τῶν δύο πυλῶν των, αἵτινες ἐξ ἀγαλήνου ξύ-

λου παγίως κατεσκευασμένοι, καὶ κατακεκαλυμμένοι ὑπὸ τορευμάτων πολυμόρφων καὶ ἀλλοκότων καὶ ὑπὸ χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν κωδωνίσκων, τοσοῦτον ἐκίνουν τὸν ἀπειρόκαλον τῶν Ἰνδῶν θαυμασμόν, ὥστε ἐκορυφοῦτο αὐτὸς εἰς εὐλάβειαν, καὶ πολλάκις ἡ λατρεία ἣτις ὠφείλετο εἰς τὸν ἐν τῷ ναῷ ἰδρυμένον τρικέφαλον Τριμούρτην ἀπεδίδετο δεισιδαιμόνως καὶ εἰς αὐτάς.

Πρὸ τινων λοιπὸν ἑκατονταετηρίδων ὁ ἥρως τοῦ Μωαμεθανισμοῦ Σουλτάν Ἀχμέτ ὁ Γισνίδης, προελθὼν ἐξ Ἀφγανίας, τῶν ἀρχαίων Παροπαμισάδων, καὶ φέρων τρόμον καὶ λεηλασίαν εἰς μέγα μέρος τῆς Ἰνδικῆς, ἐγένετο κύριος τοῦ Σομμάουθ. ζηλεύσας δὲ τὰς περιφήμους πύλας, τὰς ἀφῆρεσεν ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὰς μετεκόμισεν ἐν θριάμβῳ εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ οἰκοδομήσας ἑαυτῷ τάφον, τὰς ἐνετείχισεν εἰς αὐτόν.

Οἱ Ἰνδοὶ ἐθεώρησαν τὴν κολόβωσιν τοῦ ναοῦ των ὡς συμφορὰν ἐθνικὴν, καὶ ἡ ἀγάπη των πρὸς τὰς ἱεράς πύλας ηὔξανεν ἑκτοτε κατ' εὐθὺν λόγον τῆς ἀποστάσεως καὶ τοῦ χρόνου· ἀλλὰ γνωρίζοντες τὴν ἀκαταμάχητον ἀνδρίαν τῶν δρεινῶν των γειτόνων, οὐδὲ συνέλαβον καὶ τὴν ιδέαν νὰ τὰς κατακτήσωσι πάλιν διὰ τῶν ὅπλων, καὶ μόνον ἐν εἶδει διαμαρτυρήσεως, καὶ εἰς δεῖγμα τοῦ αἰωνίου των πένθους, ἀπεφάσισαν νὰ μὴ ἀντικαταστήσωσι ποτὲ αὐτάς δι' ἄλλων εἰς τοὺς Γομβρούνους τοῦ Σομμάουθ, ἀλλὰ ν' ἀφήσωσι διὰ παντὸς τὸν ναὸν ἀναπεπταμένον, ἢ καὶ μέχρις οὗ ἐπιτρέψῃ ποτὲ ὁ Τριμούρτης νὰ συμβῇ θαῦμά τι καὶ νὰ τὰς ἀνακτήσωσι.

Τὸ θαῦμα συνέβη ἐν ἔτει 1843, ἀλλ' ὁ Τριμούρτης ἔμεινεν ἀμέτοχος εἰς αὐτό. Ἡ Ἀγγλία, ἣτις ὡς προπύργιον τῶν παλαιῶν τῆς κατακτήσεων ἐν Ἰνδίαις ἀναγκάζεται νὰ προ-

ἡττη κατακτήσεις πάντοτε νέας, ἐνοχλουμένη τότε ὑπὸ τῆς ἀταπεινώτου τῶν Ἀφγάνων ἀνεξαρτησίας, ἀπεπειράθη νὰ ἐπεμβῇ εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τοῦ ἀγρίου ἐκείνου τόπου πράγματα, καὶ ἔπεμψε στρατὸν πολυάνθρωπον κατ' αὐτῶν. Ἀλλὰ διὰ δεινῆς πείρας ἔμαθεν, ὅτι οὐδεὶς εἰσέρχεται ἀτιμωρητὶ εἰς τὴν φωλεάν τῶν λεόντων. Εἰς τοὺς τραχεῖς στενωποὺς τῶν ὀρέων των, ἐπιπεσόντες μετὰ θηριώδους ὀρμῆς οἱ ἐγγχώριοι κατὰ τῶν εἰσβαλόντων, τοὺς ἐκρεούργησαν κατὰ γράμμα, ὥστε μόλις διεσώθησαν οἱ ἀναγγελοῦντες τὸ μέγα πάθημα.

Τότε ἡ Ἀγγλία ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν δυσυπότακτον καὶ δυσφύλακτον τοῦτον τόπον, οὐχὶ ὅμως ὡς ἡττημένη καὶ ὡς φυγὰς, ἀλλ' ἀφ' οὗ διέσπειρε τοῦ ὀνόματός της τὸν τρόμον. Δι' ὃ καὶ μετὰ νέων στρατευμάτων ἐπανελθὼν ὁ Λόρδος Ἐλλεμβοροῦ, γενικὸς Διοικητὴς τῶν Ἰνδιῶν, καὶ φοβερὰν λαβὼν ἐκδίκησιν, ἀνεχώρησεν ἐγχαράξας δι' αἵματος τὸ ὄνομα τῆς Ἀγγλίας εἰς τοῦ Ἰνδικοῦ Καυκάσου τοὺς βράχους, καὶ τὸν φόβον αὐτῆς εἰς τὴν καρδίαν τῶν ταπεινωθέντων Ἀφγάνων.

Ἵνα δὲ ὁ θρίαμβός του καὶ ἡ ἰσχὺς τῶν ἀγγλικῶν ὅπλων μείνη ἀνεξάλειπτος εἰς τὴν μνήμην των, καὶ διὰ μνημείου μαρτυρουμένη, ἀφῆρπασεν ἀπὸ τοῦ τάφου τοῦ Μαχμουτ τὰς περιπύστους πύλας, ἀφ' οὗ ἔμαθεν ὅτι εἶχον καταντήσῃ καὶ ἐνταῦθα ἀντικείμενα ἴσης εὐλαβείας ὡς καὶ ἐν Γουζερὰτ, καὶ ἐθεωροῦντο ὡς κεκτημέναι Παλλαδίου ἰσχύϊν. Φέρων δὲ αὐτὰς ἐν μεγάλῃ πομπῇ δι' ὅλων τῶν Ἰνδιῶν, τὰς ἐνκπέθεσεν ἑορτασίμως εἰς τοῦ Σοιμάου τοὺς οἰκείους Γομβρούνους, ἐνώπιον πρεσβειῶν πανταχόθεν ἀποστελλομένων, καὶ παρουσίᾳ μυριάδων προσκυνητῶν, συρρέυσάντων διὰ τὸ ἀξιόλογον καὶ εὐσεβὲς τοῦτο θέαμα.

Μία τῶν λαμπροτάτων συνοδιῶν ὄσαι μετὰ τὸ τέλος τῆς καθιδρύσεως τῶν πυλῶν ἐπέστρεφον πρὸς τὰ βορειότερα μέρη τῆς Ἰνδικῆς, εἶχεν ἀφίχθῃ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Σουδ-λέδζου, τοῦ ἀρχαίου Ὑφάσιος, ἀπέναντι τῆς πόλεως Λουδιάνης. Φαίνεται δ' ὅτι τῶν ὁδοιπόρων τούτων προεπορεύετο ἡ φήμη αὐτῶν, διότι οἱ κάτοικοι τῆς Λουδιάνης εἶχον ὅλοι συρρέουσαι παρὰ τὸν ποταμὸν, περιμένοντες νὰ ἰδῶσι τὴν ἀφίξιν των, καὶ ἡ ἐνταῦθα σταθμεύουσα ἀγγλικὴ φρουρὰ παρετάξατο τυμπανοκροτοῦσα, ὃ δὲ φρούραρχος ἔπεμψε τὴν λέμβον τοῦ πρὸς τῆς συνοδίας τὸν ἀρχηγὸν, ὅπως διαβῇ τὸν ποταμὸν ἐπ' αὐτῆς.

Ἦτον δὲ φυσικὸν νὰ κινήσῃ τὴν τοιαύτην περιέργειαν ὁ ἐρχόμενος, καὶ αἱ ἀποδιδόμεναι εἰς αὐτὸν τιμαὶ τῷ ἀνῆκον δικαιωματικῶς, διότι οὗτος ἦν ὁ Δεϋάν, ὁ ἰσχυρὸς καὶ εὐνοούμενος Βεζίρης τοῦ Σεῖρ-Σίγγ, Μάχα-Ραϋᾶ, ἡ Αὐτοκράτορος τῆς Λαχώρας, υἱοῦ τοῦ ἐνδόξου Ρουνζίτ-Σίγγ, διερχόμενος διὰ τῆς τελευταίας ταύτης τῶν Ἀγγλικῶν πόλεων, ἐν τῇ ἐπανόδῳ τοῦ εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Πενταποτάμου.

Ὁ Δεϋάν ἦν τότε ἀνὴρ ἡλικίας ὠρίμου, ἔχων τὸ μὲν ἀνάστημα εὐγενὲς καὶ ἀνώτερον τοῦ μετρίου, τὸ δὲ βάδισμα ὑπερήφανον, καὶ τὴν μορφήν ἐμφαίνουσαν τὸν κανονικὸν ἐκεῖνον καλλονῆς τύπον, ὅστις ἰδίως χαρακτηρίζει τὴν Ἰνδικὴν τῶν ἀνθρώπων φυλὴν, καὶ οὗ ἡ ἐντελεστάτη ἔκφρασις εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ φυσιογνωμία. Τὸ μέτωπόν του ἦν σύμμετρον, ὑπὸ καθαρῶν γραμμῶν ὀριζόμενον· ἀπ' αὐτοῦ δὲ κατήρχετο ἄνευ διαλήψεως ἡ ρίν του μικρὰ καὶ εὐθεΐα. Οἱ ὀφθαλμοὶ του μεγάλοι καὶ ἀμυγδαλωτοί, καὶ ὑπὸ λεπτῶν ὀφρύων στεγαζόμενοι, ἦσαν, ὡς καὶ τὰ ὀλίγον εὐσαρκὰ χεῖλη του, ἔδρα ἀλληλοδιαδόχως προσηνοῦς γλυκύτητος καὶ ὑπερηφάνου ἐκφράσεως. Ἐνδεδυμένος δὲ τὴν ὀλόχρυσον τοῦ

Βεζίρου στολήν, ἀδαμαντοκόλλητα εἰς τὴν ζώνην του
πλά, βαρέα περὶ τὸν τράχηλον περιδέραια, καὶ πολυτίμους
αργαρίτας εἰς τὰς πτυχὰς τῆς πορφυρᾶς του τιάρας, ἣν
εἰς τῶν ἐπιδεικτικωτέρων τῆς Λαχώρας ἀνδρῶν.

Καταβάς αὐτὸς τοῦ ἐλέφαντός του, ἐπεβιβάσθη εἰς τοῦ
προυράρχου τὴν λέμβον, ἀφήσας τοὺς πολυαρίθμους του ὁπα-
κοὺς μετὰ τῶν τετραπόδων των νὰ τὸν παρακολουθήσωσι,
σεσωρευμένοι εἰς πλοιάρια ἐκ τῶν ἐγχωρίων.

Ἄλλὰ ταῦτα, πλατέα καὶ ἀλιτενῇ ὄντα, καὶ τὰς πρῶρας
εἰς παράδοξον ὕψος αἶροντα, ὥς ἂν προὔτίθεντο νὰ σχίζωσι
τὸν ἀέρα μᾶλλον παρὰ τὰ κύματα, ἐπάλαιον βαρέως καὶ
ἐναγωνίως κατὰ τοῦ ὀρμητικοῦ ῥοῦ τοῦ Ὑφάσιος, ἐν ᾧ ἡ
λέμβος, ὥς ἔνυδρον πτηνὸν ἐλαφρὰ, καὶ ὑπὸ εὐρώστων ἐλαυ-
νομένη κωπηλατῶν, ἐπέτα ἐπὶ τῶν κερυφῶν τῶν κυμάτων,
καὶ παρέπλεεν ἤδη τὴν ἀπέναντι ὄχθην, πρὶν ἐκεῖνα φθά-
σωσιν εἰς τὸ μέσον.

Μετ' ἀγαλλιάσεως ἐβύθιζεν ὁ Δεῦᾶν τὸ βλέμμα του εἰς
τοὺς κοσμοῦντας αὐτὴν ἀνθηροὺς κήπους, εἰς τὰς σκιάς τῶν
δένδρων, ὧν πολλάκις οἱ κλάδοι, ὥς στέφανοι χαριέντως
καμπτόμενοι, ἔψαυον εἰς τὰς φαιδράς των κινήσεις τὴν ὑπο-
φρίσσουσαν ὑγρὰν ἐπιφάνειαν, καὶ τοῦ Βεζίρου τὸ πνεῦμα
παρεδίδετο εἰς τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην νάρκωσιν, καθ' ἣν ἡ φαν-
τασία ἀποπνίγεται εἰς ἀόριστον καὶ ἐξημμένην εὐαισθησίαν.

Αἶφνης ἐκ συμφύτου θυσσάνου ῥόδων ἠγέρθη φωνὴ λυ-
γηρὰ καὶ ἠκούσθη ψάλλουσα τὰ ἐξῆς·

Πᾶσαν νέαν αὐγὴν γλυκὺ ἄνθος λωτοῦ
εἰς τοῦ Γάγγου τὸ κῦμ' ἀναθάλλει.
Εἰς τὸν ἥλιον στίλβουν τὰ πέταλ' αὐτοῦ,
κ' εὐωδίας ὁ κάλυξ του χύνει παντοῦ,
ὥς χρυσῇ μυροφόρος φιάλη.

Ἄλλ' ἐξαίφνης, μὲ κρότους ὀρμῶν φοβερούς,
ἐξογκοῦται τοῦ Γάγγου τὸ κύμα·
καὶ τοὺς κλάδους συνθλά τοῦ λωτοῦ τοὺς χλωρούς,
καὶ τὸ ἄνθος ἀνάρπαστον σύρει ὁ ῥοῦς
εἰς σκοπέλους, κ' εἰς ἄγνωστον μνήμα.

Ἡ ζωὴ μου ἐπίσης μονήρης ἀνθεῖ
εἰς τὸ ἄστατον κύμα τοῦ κόσμου.
Εἰς τὸ φῶς τῶν βλεμμάτων σου ἂν θερμανθῇ,
ἄς σβεσθῇ μετὰ ταῦτα καὶ ἄς μαρανθῇ
ὡς λωτὸς ὁ ὑγρὸς ὀφθαλμός μου.

Οἱ πρῶτοι τόνοι τῆς φωνῆς ταύτης εἴλκυσαν τὴν ἀκοὴν τοῦ Δεῦάν. Ἐκ τῶν ἀνθέων ἀναθρώσκοντες ἀοράτως, καὶ ἀντανεκλώμενοι ἐπὶ τῆς ἡχηρᾶς τῶν ὑδάτων ἐπιφανείας, ἔφθανον μέχρις αὐτοῦ γλυκεῖς καὶ μυστηριώδεις, καὶ τῷ ἐφαίνετο ὡς ἂν ἤκουε τοὺς Γαρδάρβας τοὺς ἐναερίους ψάλλτας, διαχέοντας ἀπὸ τῶν ἀστέρων τοὺς ἐναρμονίους τῶν ὕμνους.

Ἐνίοτέ τις καμπὴ τῆς φωνῆς ἐκείνης διήγειρε συγκεχυμένας ἐν αὐτῷ ἀναμνήσεις, αἵτινες ὅμως τὸν διέφευγον ἅμα ἤθελε νὰ τὰς παρακολουθήσῃ. Ἐνίοτε ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουσέ που τοὺς ἤχους ἐκείνους, ἀλλ' οὔτε ποῦ, οὔτε πότε ἐδύνατο νὰ εἰπῇ.

Ἄλλ' ἀφ' οὗ ἠκροάσθη ὀλοκλήρου τῆς πρώτης στροφῆς τοῦ ἄσματος, τὸ πρόσωπόν του ἐξέφρασεν ἑκπληξιν κατ' ἀρχάς, ἥτις κατ' ὀλίγον ἐλύθη εἰς βαθεῖαν βαρυθυμίαν. Καὶ καθ' ὅσον ἡ λέμβος προὔχῳρει, τὸ μακρυνόμενον μέλος ἔφθανεν εἰς τὰς ἀκοάς του ὡς μινύρισμα τῆς αἰολίου κιθάρας, εἰς ἣν ἀνταποκρίνονται αἱ τρυφερότεραι τῆς καρδίας χορδαί.

Μετ' ὀλίγον, τῆς φρουρᾶς ἡ θορυβώδης ὑποδοχὴ, τῶν κατοίκων ἡ συρρόη καὶ αἱ δεξιώσεις, αἱ ἐπισκέψεις καὶ ἀντε-

πισκέψεις ἐξήλασαν τῆς μνήμης του τὴν παροδικὴν ἐκεί-
την ἐντύπωσιν. Ἀλλ' ὅτε τὴν ἐσπέραν ἔμεινε μόνος, ἀφ' οὗ
κατ' ὀλίγον ἐσθέσθησαν ὅλοι οἱ ἐξωτερικοὶ κρότοι, τότε
ἤκουσεν ἀντηχοῦν πάλιν ἐντός του τὸ πρωῒνον ᾠσμα, καὶ
οἱ στίχοι ὑπὸ τῆς μνήμης του ἐναγωνίως ἐπιδιωκόμενοι,
προσῆρχοντο εἰς αὐτὴν ἀλληλοδιαδόχως, καὶ ὁ γλυκὺς τῆς
φωνῆς τονισμὸς ἐκωδώνιζεν ἐναργῶς εἰς τὰ ὦτά του. Τοιαύ-
τη δὲ εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων λογισμῶν ἡ ἀλληλουχία, ὥστε
τοῦ ᾠσματος τούτου οἱ τόνοι ἀνεκάλεσαν εἰς τὴν φαντα-
σίαν του μίαν τῶν ἀξιολογωτάτων περιόδων τοῦ παρελθόν-
τος του, τὴν ἀκόλουθον.

Β'

Ὁ μεγαλεπήβολος Ῥουνζίτ, ὅστις ἐκ μικρῶν ὀρμώμε-
νος, διὰ μόνης τῆς ἀνδρίας τοῦ βραχίονός του καὶ τῆς δυ-
νάμεως τοῦ νοός του ὠκοδόμησεν εἰς ἑαυτὸν θρόνον, καὶ διὰ
πολιτικῆς ὀξυδερκείας καὶ ἐπιδεξιότητος τὸν θρόνον τοῦτον
ἀπὸ μικροῦ καὶ ἀσήμου ἀνεβίβασεν εἰς περιωπὴν τοῦ ἐπιφα-
νεστάτου τῶν ἐν Ἰνδίαῖς, ὁ Ῥουνζίτ εἶχεν ἀποθάνει πρὸ τεσ-
σάρων ἐτῶν.

Τὸ Πεντζάβον ἢ Πενταπόταμον, ἡ χώρα τοῦ Ἰν-
δοῦ καὶ τῶν πολλῶν αὐτοῦ ὁμορρόων, ἔκλαυσεν εἰλικρινῶς
καὶ ἐπὶ πολὺ τὸν Ἰνδὸν τοῦτον Ναπολέοντα, ἢ Ἀλέξανδρον,
ὡς ὁ ἴδιος, ἀμυδρὰς ἔχων γνώσεις τῆς ἱστορίας, ἤθελε πολ-
λάκις νὰ ὀνομάζεται. Ἀλλὰ τὰ δάκρυα διὰ τὸν θάνατον
τῶν ἀρίστων ἡγεμόνων εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξαντλῶνται τέλος,
ξηραινόμενα εἰς τὸν ἥλιον τῆς εὐθυμίας διὰ τὸν ἐνθρονισμόν
τῶν διαδόχων αὐτῶν.

Τὸν Ῥουνζίτ διεδέχθη ὁ πρωτότοκος υἱὸς αὐτοῦ, ὁ Κου-

ροῦκ-Σίγγ, καὶ αἱ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην τελεσθεῖσαι μεγαλοπρεπεῖς πανηγύρεις εἴλκυον εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ κράτους ὅλους τοὺς ἐπισημοτέρους ἄνδρας τοῦ τόπου. Μεταξὺ δ' ἄλλων, ὁ Δεῦᾶν, εἰ καὶ ἀπλοῦς Ῥαῦᾶς, ἦτοι προὔχων τῆς μικρᾶς πόλεως Κιθούλ, οὐχ ἦττον ὁμῶς μέγα φρονῶν ἐπὶ τῇ καταγωγῇ καὶ ἐπὶ τῇ ἀνδρίᾳ του, διηυθύνετο καὶ αὐτὸς πρὸς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Πενταποτάμου Λαχώραν, κομπάζων ἐπὶ τοῦ Θιβετικοῦ ἵππου του ὡς αὐτὸς ὁ Μάχα-Ῥαῦᾶς ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντός του, καὶ περιβλεπόμενος ἐν τῇ λιτῇ μὲν, ἀλλὰ στερεᾷ καὶ στιλπνῇ πανοπλίᾳ του.

Τινὰς ὥρας μακρὰν τῆς Λαχώρας περιέμενε τὸν Δεῦᾶν συνάντησις, ἣτις μετέβαλεν ὅλην τὴν μετὰ ταῦτα ζωὴν του.

Ὁ Αὐτοκράτωρ Κουροῦκ-Σίγγ εἶχεν ἐξέλθει εἰς μέγα κυνήγιον κατ' ἐκεῖνα τὰ μέρη. Ἀφ' οὗ δ' ἕκαστος τῶν θηρευτῶν κατέλαβε τὴν οἰκείαν θέσιν, αὐτὸς ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντός του, ἔχων καὶ τινὰς ὀπαδοὺς πεζοὺς ἢ ἐφίππους, ἔμεινε φυλάττων μίαν τῶν ἐξόδων τοῦ δάσους. Ἐκεῖ τίγρις, ἐξεγερθεῖσα ἐκ τῆς σκοτεινῆς φωλεᾶς της, καὶ ἐκμανεῖσα ὑπὸ τοῦ διωγμοῦ καὶ τοῦ θορύβου, διέφυγε τοὺς ἐπικειμένους θηρευτάς, καὶ αἶμα διψῶσα, ὥρμησε πρὸς τὸ μέρος ἵστατο ὁ Κουρούκ. Ἰδοῦσα δὲ τὸν ἐλέφαντα, τὸν φυσικὸν της ἀντίπαλον, δι' ἐνὸς πηδήματος ἐρρίφθη εἰς τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἐβύθισε τοὺς ὀνυχὰς της εἰς τὰς σάρκας αὐτοῦ.

Ἐν τῷ ᾄμα οἱ στρατιῶται τοῦ ἡγεμόνος, τὰ ξίφη γυμνώσαντες καὶ ὀρμήσαντες, τὴν προσέβαλον πανταχόθεν, καὶ τὴν κατεκέντησαν. Ἀλλὰ πρὶν ἢ ἐκπνεύσῃ, τὸ λυσσῶδες θηρίον, συλλέξαν τὰς τελευταίας δυνάμεις του, ἀνεσκίρτησε τρίς ἢ τετράκις σπασμωδικῶς, καὶ κατέφερε τοιαύτας πληγὰς πέριξ του, ὥστε τοὺς μὲν τῶν θηρευτῶν κατέβαλε, τῶν δὲ τοὺς ἵππους ἔτρεψεν εἰς μανιώδη φυγὴν.

Πρὸ πάντων δὲ τοῦ Αὐτοκράτορος ὁ ἐλέφας, οἰστρηλατούμενος ὑπὸ δριμέων πόνων, ἀσθμαίνων θορυβωδῶς ὑπὸ φόβου, καὶ φρίττων καθ' ὅλα τὰ μέλη του, ὕψωσε τὴν προδοσκίδα ὀρθήν, καὶ ἀνεχώρησεν ὡς παράφορος. Εἰς τὸν ὁρόμον του δὲ ἐξερρίζου ἢ συνέθλα τὰ στελέχη τῶν δένδρων, καὶ συνέτριβεν ὑπὸ τοὺς πόδας του τοὺς λίθους εἰς κόβιν. Ἄν δὲ καὶ ἔφερεν ἐπὶ τῶν νώτων τὸ βάρος τεσσάρων ἀνθρώπων, τοῦ Αὐτοκράτορος, μιᾶς τῶν γυναικῶν αὐτοῦ, τοῦ ὁδηγοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ τραχήλου καὶ μάτην ζητοῦντος νὰ καταστείλῃ τὴν βίαν του, καὶ ἐνὸς προσαναβάτου καθημένου εἰς τὰ ὀπίσθια, ἡ ταχύτης του ἦτον ὅμως τοιαύτη, ὥστε ὁ ἄριστος τῶν ἱππέων δὲν ἐδύνατο νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Διηυθύνθη δ' ἀμέσως πρὸς τὸ δάσος, καὶ ἐκεῖ, μετὰ παντοίους ἐλιγμοὺς μεταξὺ τῶν μᾶλλον ἀβάτων μερῶν, ἔφθασεν εἰς ῥεῦμα στενὸν καὶ πετρῶδες, ὅπου πρῶτον ἤρχισε νὰ βραδύνῃ ὀλίγον τὸ βῆμά του.

Αἶφνης ὀπισθεν τῶν βράχων καὶ ὀπισθεν τῶν θάμνων προέκυψαν εἴκοσι ἢ τριάκοντα ὀπλοφόροι ῥυπαροὶ, ὧν τὰ ῥάκη, ἀντὶ νὰ κρύπτωσιν, ἀνεδείκνυσαν ἔτι αἰσχροτέραν τὴν βδελυρὰν γυμνότητα, ἔχοντες τὴν μορφήν κτηνώδη, τὸ σῶμα λάσιον καὶ ἡλιοκαῆς, μικρὰν μάχαιραν εἰς τὸ σχοινίον τὸ ζώνης τόπον ἐπέχον, καὶ εἰς τὰς χεῖρας μακρὸν, διὰ θρυαλλίδος ἐκκαιόμενον πυροβόλον.

Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι προῦχώρησαν πρὸς τὸν φεύγοντα ἐλέφαντα.

— Κρατήσατέ τον, σώσατέ με! ἔκραζεν ὁ Αὐτοκράτωρ πρὸς τοὺς παραδόξους αὐτοὺς ὑπηκόους του, οἵτινες περιστοιχίσαντες τὸν ἐλέφαντα, τὸν ἐκράτησαν κατὰ τὴν διαταγὴν του.

Ἄλλ' ὁ ὡς ἀρχηγὸς μεταξὺ αὐτῶν διακρινόμενος, καθ' ὃ
 ῥυπαρώτερος τῶν ἄλλων καὶ κτηνωδέστερος, προσελθὼν
 μετ' ἀναισχυντίας,

— Σαέβ¹, εἶπεν, ὁ Βράμας εἶναι εἰς τοὺς οὐρανοὺς,
 καὶ ἐνίοτε λησμονεῖ τοὺς ἀγαπητούς του υἱοὺς λιμοκτονοῦν-
 τας ἐπὶ τῆς γῆς. Οἱ πιστοὶ δοῦλοί του πρέπει νὰ τοὺς τρέ-
 φωσι τότε. Μέτρησόν μας, Σαέβ· εἴμεθα μόλις τριάκοντα.
 Ἄνὰ χιλίας ῥουπίας εἰς καθένα μας, τριάκοντα χιλιάδες
 ῥούπiai μᾶς χρειάζονται μόνον. Ἄν δὲν τὰς ἔχῃς εἰς τὸ
 βαλάντιόν σου, μὴ στενοχωρῆσαι. Δός μας τὸν λόγον σου· ὁ
 λόγος μεταξὺ τιμίων ἀνθρώπων ἀρκεῖ. Στείλτε τοὺς ὑπηρέ-
 τας σου νὰ τὰς φέρουν, καὶ μὴ ἔχῃς φροντίδα. Ἐδὼ σοὶ
 προσφέρωμεν φιλοξενίαν εἰς τὸ παλάτιόν μας, ὑπὸ τὴν λαμ-
 πρὰν στέγην τοῦ οὐρανοῦ· ὁμοίως καὶ εἰς τὴν ὠραίαν αὐ-
 τὴν κυρίαν, ἣτις, ἐλπίζομεν, ἀφ' οὗ μᾶς γνωρίσῃ, θὰ ἐπιθυ-
 μήσῃ νὰ διέλθῃ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς της εἰς τὴν χαρμό-
 συνον κοινωνίαν μας.

Μόνον ἂν συμβῇ ἔκ τινος περιστάσεως ν' ἀπατηθῶσιν οἱ
 ὑπηρέται σου, καὶ ἀντὶ τριάκοντα βαλαντίων νὰ φέρωσιν
 ἴσως τριάκοντα Σείκους ἢ ἄλλους τινὰς στρατιώτας, τότε
 μετὰ λύπης, Σαέβ, θὰ βυθίσωμεν τὰς τριάκοντα μαχαίρας
 μας εἰς τὸ στῆθος σου.—

Ὁ Κουροῦκ, τεθορυβημένος ὡς ἦν, δὲν ἐνόησε κατ' ἀρχὰς
 τί ἔλεγεν ἢ τί ἤθελεν οὗτος ὁ ἄνθρωπος. Ἄλλ' ἀφ' οὗ τὸν
 ἤκουσε μέχρι τέλους, καὶ ἀφ' οὗ συνῆλθεν ἀπὸ τῆς ἐκ-
 πλήξεώς του διὰ τὴν τοιαύτην προπέτειαν,

— Τί τοὺς φυλάττετε; ἔκραξε πρὸς τοὺς δύο του ὑπη-
 ρέτας, πορφυροῦς ἐκ θυμοῦ. — Φέρετέ μοι τὰς κεφαλὰς
 των! — Ἀχρεῖοι! προσέθηκε στρεφόμενος πρὸς τοὺς ληστὰς,

¹) Κύριε.

πέσατε πρηνεῖς κατὰ γῆς νὰ πατήσῃ ὁ ἐλέφας μου τ' ἀκάθαρτα σώματά σας! Μάθετε ὅτι εἶμαι ὁ Μάχα-Ραῦάς!

Ἐν τῷ ᾄμα οἱ ὑπηρέται του ἔσυρον τὰ πυροβόλα των, ἔτοιμοι νὰ τῷ ὑπακούσωσιν.

— Ἄν ἦσαι ὁ Μάχα-Ραῦάς, εἶπεν ὁ ἀναίσχυντος ῥακεν-δύτης, ᾄ! ᾄ! τότε αἱ τριάκοντα χιλιάδες πρέπει νὰ γίνουν τοῦλάχιστον τριακόσiai. . . Ἄν ἦσαι ὁ Μάχα-Ραῦάς, ἡμεῖς εἴμεθα οἱ Ἀκχάλιδες, οἱ υἱοὶ τοῦ Βράμα.

Καὶ σύρων ὑπὸ τὰ ῥάκη του δύσμορφον τῆς θεότητος ταύτης ξόανον, τὸ ὕψωσεν ὑπερηφάνως ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἐν τῷ ᾄμα οἱ Ἀκχάλιδες ἔλοι, οἱ παράδοξοι οὔτοι ἐπαῖται συγχρόνως καὶ μοναχοὶ καὶ λησταί, ἔκλινον τὰς κεφαλὰς των μέχρι τῆς γῆς, καὶ προσεκύνησαν τὸν θεὸν οὗ ἱεροὶ θεωροῦνται.

Ἐνταυτῷ δὲ καὶ οἱ ὑπηρέται τοῦ Αὐτοκράτορος, «οἱ Ἀκχάλιδες!» ἀνέκραξαν μετ' εὐσεβοῦς φόβου, καὶ καταβάντες ταχέως ἀπὸ τοῦ ἐλέφαντος, ἔρριψαν τὰ ὅπλα ἐκ τῶν χειρῶν των, καὶ ἤγγισαν διὰ τοῦ μετώπου των τὸ ἔδαφος, προσφέροντες προσευχάς.

Ἄλλ' ὁ Κουρούκ δὲν συνεμερίζετο τὰς δεισιδαιμονίας τοῦ ὄχλου.

— Κακοῦργοι! ἔκραξεν ὡς μαινόμενος. Ὅχι τοῦ Βράμα υἱοὶ, τῶν Ἀσούρων, τῶν καταχθονίων δαιμόνων, εἰσθε ἀκάθαρτοι λάτραι. Ρουπίας θέλετε; Ἴδοὺ αἱ ρούπiai μου.

Καὶ σύρων τὸ πυροβόλον του, ἐσκόπευσε τὸν ἀρχηγὸν τῶν Ἀκχαλίδων. Ἄλλ' αὐτὸς ἔκλινε μέχρι γῆς μετ' εὐκνησίας αἰλούρου, καὶ ἡ σφαῖρα ἐκτύπησε καὶ ἐθανάτωσεν ἓνα τῶν ὀπαδῶν του.

Τότε ἀνορθωθείς ὁ ληστής, καὶ γυμνῶν τὴν μάχαιράν του,

— Φονεύσατέ τον! ἔκραξε πρὸς τοὺς ὀπαδοὺς του.

Διὰ μιᾶς δ' ἐρρίφθησαν ὅλοι πρὸς τὸν ἐλέφαντα, καὶ οἱ μὲν ἤρπασαν τὴν γυναῖκα, παλαίουσαν καὶ φωνάζουσαν, οἱ δὲ προσέβαλον τὸν Αὐτοκράτορα, ἀνθιστάμενον ἐν ἀνίσῳ πάλῃ μετὰ τῆς δυνάμεως ἣν δίδει ἡ ἀπελπισία.

Κατὰ ταύτην τὴν κρίσιμον στιγμὴν διήρχετο ὁ Δεῦᾶν διὰ τοῦ δάσους. Αἱ κραυγαὶ τῆς Λεΐλας, — οὕτως ὠνομάζετο τοῦ Αὐτοκράτορος ἡ γυνή, — ἔπληξαν τὴν ἀκοήν του, καὶ στρέψας τὸν ἵππον του πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἐξήρχοντο, ἔφθασεν ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ εἰς τὸ μέσον τῆς συμπλοκῆς. Χωρὶς δὲ νὰ γνωρίζῃ οὔτε πρόσωπον, οὔτε περιστάσεις, βλέπων ἓνα ὑπὸ πολλῶν προσβαλλόμενον, καὶ τούτων τοιούτων, ὥρμησε πρὸς αὐτὸν, καὶ μετ' ἀκατανοήτου ἐπιδεξιότητος τὸν ἐκάλυψε διὰ τῆς ἀσπίδος του, καὶ στρέφων ὡς στρόβιλον τὸ ξίφος του καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, διένειμε χάλαζαν πληγῶν, ἣ ἀπέκρουε τὰς τῶν προσβαλλόντων.

Αἱ μάχαιραι τῶν Ἀκχαλίδων ἐπέπεσαν ἐν τῷ ἅμα κατ' αὐτοῦ ὅλοι, ἀλλ' ἀνεπήδων ἐπὶ τοῦ χαλυβδίνου του θώρακος καὶ τῆς ἀεικινήτου ἀσπίδος του. Οὐχ ἤττον ὁμως ἐνόησεν ὅτι μόνος αὐτὸς μετὰ τοῦ ἀσθενοῦς βασιλέως δὲν ἐδύνατο ἐπὶ πολλὴν ὥραν ν' ἀντισταθῇ εἰς τὸ πλῆθος.

Δι' ὃ παρατηρήσας δι' ἐμπείρου βλέμματος τίς ἦν ὁ ἀρχηγὸς τῶν ληστῶν, ὁ ὀδηγὼν καὶ ἐμψυχῶν αὐτοὺς εἰς τὴν προσβολήν, ἐκαραδόκησε στιγμὴν καθ' ἣν τὸν εὗρεν ὀλίγον ἀφύλακτον, καὶ ῥιφθεὶς ἐξ ἀπροόπτου, τῷ ἐθύθισε τὸ ξίφος εἰς τὸν λαιμόν. Ὁ ληστὴς ἔπεσε νεκρὸς κατὰ γῆς, ἐκτείνων τοὺς δύο βραχίονας. Ὁ δὲ θάνατος αὐτοῦ ἐπέφερεν ὁ ἀποτέλεσμα περιέμενεν ὁ Δεῦᾶν.

Οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ ἔμεινον ἐκπεπληγμένοι καὶ ἔντρομοι. Ἐξ ἐναντίας δ' οἱ ὑπῆρέται τοῦ Κουροῦκ-Σίγγ, ἐνθάρρυνθέντες

πὸ τῆς ἀπροσδοκῆτος ταύτης ἐπικουρίας, καὶ φοβηθέντες ἢ ἐκτιμηθῇ ὡς ἔγκλημα ἢ παθητικὴ αὐτῶν εὐλάβεια, ἤρ-
χισαν νὰ κράζωσι δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων
των, προσκαλοῦντες τὴν ἀποπλανηθεῖσαν συνοδίαν τοῦ Αὐ-
τοκράτορος, καὶ συγχρόνως ἀνέλαβον τὰ ὅπλα των, ἵνα βοη-
θήσωσι τὸν Δεῦαν, εὐκόλως ἤδη διώκοντα τοὺς ληστάς·
διότι οὗτοι, ἀπολέσαντες τὸν ἀρχηγόν των, βλέποντες ἀντὶ
ένος τέσσαρας ἐχθροὺς κατ' αὐτῶν καλῶς ὀπλισμένους, καὶ
ἐννοοῦντες ὅτι ἡ λοιπὴ συνοδία ἐδύνατο ἀπὸ στιγμῆς εἰς
στιγμὴν νὰ φθάσῃ, ἐτράπησαν εἰς ταχεῖαν φυγὴν.

Τότε ὁ Δεῦαν, ἐγκαταλείψας αὐτοὺς, ἐστράφη πρὸς τοὺς
ἄλλους ληστάς, οἵτινες φεύγοντες συμπαρέσυρον καὶ τὴν
ἄρπαγεῖσαν γυναῖκα. Βλέποντες ὁμῶς καὶ αὐτοὶ ὅτι διώκον-
ται κατὰ πόδας, καὶ ὅτι τὸ φορτίον των βραδύνει τὴν φυ-
γὴν των, ἄφησαν τὴν Λεΐλαν κατὰ γῆς καὶ ἔγιναν ἄφαντοι.

Ὁ δὲ Δεῦαν, ἐλθὼν πρὸς αὐτὴν, ἠθέλησε νὰ τὴν ὀδηγήσῃ
πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα· ἀλλ' ἐκείνη, ὡχρὰ ὡς κρίνος, καὶ
ὡς φύλλον τρέμουσα, ἠδυνάτει οὐ μόνον νὰ περιπατήσῃ,
ἀλλὰ καὶ νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας της· ἔθεν τὴν ἥρπασεν
εἰς τοὺς νευρώδεις βραχίονάς του, καὶ τὴν ἔφερε καθὼς μή-
τηρ φέρει εἰς τὰς ἀγκάλας της βρέφος.

Ἐν ᾧ δὲ τὴν ἐκράτει, τὴν κεφαλὴν ἔχουσιν ἀνεστραμμέ-
νην πρὸς τὰ ὀπίσω, τὸ βλέμμα του κατῆλθεν ἐπὶ τὸ πρό-
σωπόν της· καίτοι δὲ ὑπερβὰς ἄρτι τῆς εὐφλογίστου ἡλι-
κίας τὰ ὅρια, διότι εἶχεν υἱὸν νεανίαν ἤδη, δὲν ἐδυνήθη ὁμῶς
νὰ ἰδῇ χωρὶς συγκινήσεως τὴν ἀξιέρατον ἐκείνην μορφήν,
τόσον νεανικῶς χαρίεσσαν καὶ τόσον κανονικῶς ἐντελῆ.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Λεΐλα τοὺς μεγάλους καὶ μέλανας ὀφθαλμούς
της εἰς τοὺς ἰδικούς του προσηλωμένους ἔχουσα, τὸν ἠτένιζε
μετ' ἐνθουσιώδους εὐγνωμοσύνης, ὡς σωτῆρα σταλέντα ἐξ

οὐρανοῦ, καὶ ἐν τῇ ταραχῇ τοῦ νοός της τὸν ἐξελάμβανεν ὥς τὸν Βισνοῦ, ἐπίτηδες καὶ αὐθις ἐνσαρκωθέντα πρὸς χάριν της, καὶ ἐνίοτε παρέβαλλεν ἴσως αὐτομάτως καὶ ἀκουσίως τὴν ἀνδρικήν καὶ ῥωμαλέαν αὐτοῦ καλλονὴν πρὸς τὴν καχεκτικήν καὶ γυναικώδη μορφήν τοῦ Κουρούκ.

Ὁ Αὐτοκράτωρ τὴν ἀνεβίβασε πάλιν εἰς τὸ φορεῖόν του, καὶ διατάξας τὸν Δεῦαν νὰ τὸν συνοδεύσῃ, ἐπέστρεψεν εἰς Λαχώραν μετὰ τῆς φρουρᾶς του, ἣν μετ' ὀλίγον ἀπήντησεν.

Ἐκεῖ δὲ, συγκαλέσας τοὺς Δοῦρβας, τὸ συμβούλιον τῶν ἀρχηγῶν, τοῖς παρουσίασε τὸν ἀνδρεῖον σωτῆρά του, καὶ ἐγχειρίζων αὐτῷ ἀδαμαντοκόλλητον ξίφος, τὸν διώρισε Σιρ-δάρην ἢ στρατηγὸν εἰς Κασεμίρην, ὅπου τοποτηρητὴν εἶχεν αὐτὸν τὸν ἀδελφόν του Σεῖρ-Σίγγ. Συγχρόνως δὲ τῷ ἐχάρισε δέκα ἐλέφαντας, πεντήκοντα καμήλους καὶ ἑκατὸν ἵππους, καὶ τὸν διέταξε ν' ἀπέλθῃ ἀνυπερθέτως εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του.

Σκιρτῶν ἐκ χαρᾶς, καὶ σκοτοδινιῶν ἐπὶ τῆς περιωπῆς εἰς ἣν ἀπροσδοκῆτως ἀνεβιβάσθη, ἐξήρχετο τῶν ἀνακτόρων ὁ Δεῦαν, ὅπως προπαρασκευάσῃ τὰ τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ἐν ᾧ δὲ διήρχετο διὰ τῶν αὐτοκρατορικῶν κήπων, ἤκουσε φωνὴν γλυκυτάτην, ψάλλουσαν ᾄσμα, καὶ ἐκείνης τῆς φωνῆς τὸν τόνον τῷ ἀνεπόλησεν ἡ φωνή, ἣν ἤκουσε τὴν πρωΐαν ταύτην, παραπλέων τοὺς κήπους τῆς Λουδιάνης, καὶ κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν καὶ αὐτὸ τὸ ᾄσμα ἦτον τὸ ἴδιον.

Ὁ Δεῦαν, ὑπὸ τῆς εὐτυχίας διατεθειμένος πρὸς πᾶν φαιδρὸν αἴσθημα, ἐστάθη παρὰ τὸν κορμὸν δένδρου, καὶ ἠκροᾶτο μετ' ἀγαλλιάσεως, πραΰνων διὰ τῆς μελωδίας τὴν θυελλώδη τῶν ἰδεῶν του φορὰν.

Αἶφνης τὸ ᾄσμα ἔπαυσε· παράθυρον ἠνεώχθη ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του, καὶ εἰς τοὺς πόδας του ἔπεσεν ἄνθος λωτοῦ.

Οτε δ' ἔλαβεν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖράς του, εὔρε μεταξὺ τῶν φύλλων του κεκρυμμένον χρυσοῦν κλειδίον· τὸ δὲ κλειδίον ἤρμόζετο εἰς μικρὰν θυρίδα τεθαμμένην μεταξὺ ῥόδων.

Ὁ Δεῦᾶν τὸ ἔλαβεν, ἠνέωξε τὴν θυρίδα, καὶ εἰσῆλθεν εἰς ὠραῖον ἀνθοκομεῖον, ὅπου τὰ σπανιώτερα τῆς νοτίου Ἰνδίας καὶ τῆς Κίνας φυτὰ περιεπλέκοντο παμποικίλως εἰς ἀναδενδράδας καὶ λαβυρίνθους, θυμιάζοντα τὴν ἀτμοσφαιραν δι' ἀρωμάτων ἀγνώστων, καὶ θλῶντα τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας εἰς φῶς γλυκὺ καὶ πρᾶγον.

Ἐκεῖ δὲ διὰ τῶν φύλλων εἶδεν ἐρχομένην πρὸς αὐτὸν νέαν κόρην, ἐνδεδυμένην ὡς Βαῦαδέραν ἢ χορεύτριαν, ἣτις λαβοῦσα αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς, τὸν ὠδήγησε σιωπηλῶς διὰ τῶν δενδροστοιχιῶν μέχρι συμφύτου καὶ σκοτεινῆς σκιάδος, ὅπου, μακρύνασα κλάδους τινὰς ἐρυθρὰς Ἀζαλείας καὶ ῥοδοδάφνης τῆς Ἰνδικῆς, ἀνεκάλυψεν ὑπ' αὐτοὺς κρυπτὴν θύραν, καὶ εἰσήγαγε τὸν Δεῦᾶν εἰς δωμάτιον ὅλον ἐστρωμένον λευκὰ ἀργυροπάρυφα ὑφάσματα κασεμίρια.

Εἰς τούτου δὲ τὸ βάθος εἶδεν αὐτὸς ἐπὶ μαλακοῦ ἀνακλιντηρίου μαλακῶς ἠπλωμένην γυναῖκα, ἐνδεδυμένην λαμπρότατα, νύμφην ἥθελον εἰπεῖ οἱ Ἕλληνες, Οὐρί ἥθελον εἰπεῖ οἱ Πέρσαι. Ἡ γυνὴ αὕτη ἦν ἡ Λεῖλα, θελήσασα νὰ τῷ ἐκφράσῃ καὶ διὰ ζώσης τὴν εὐγνωμοσύνην της, ἀφ' ὅτου καὶ αὐτὴ καὶ ἡ φωνὴ της ἀνέζησαν.

Ὅταν ὁ Δεῦᾶν ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ἦτον ἐσπέρα. Εὔρε δ' εἰς τὴν σκιάδα τὴν αὐτὴν Βαῦαδέραν, ἣτις προεπορεύθη φωτίζουσα αὐτὸν δι' ἀργυροῦ λυχνου. Ἀνοίγουσα δ' εἰς αὐτὸν τὴν ἔξω θύραν, τῷ εἶπεν·

— Ὅσάκις εἰσέλθῃς διὰ τῆς θύρας ταύτης, κτυπήσῃς τρεῖς ἐπ' αὐτῆς τὴν χρυσὴν αὐτὴν κλεῖδα, καὶ καλέσῃς τὸ ὄνομα Μελινῆ! θὰ εἴμ' ἐδῶ νὰ σ' ὁδηγῶ ὡς ἀπόψε.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Δεῦᾶν ἔμελλε ν' ἀπέλθῃ· ἀλλ' ἐνθυμηθεὶς ὅτι εἶχε διάφορα ἔτι νὰ προπαρασκευάσῃ, ἔμεινε, καὶ ἀντὶ νὰ διευθυνθῇ εἰς Κασεμίρην, διηυθύνθη πρὸς τὸν ἀνακτορικὸν κῆπον, ὅπου περιέμεινε τὸ ἄσμα, ἠνέωξε τὴν θύραν, ἐκτύπησε τρεῖς ἐπ' αὐτῆς τὴν χρυσὴν κλεῖδα, ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τῆς Μελινῆς, καὶ ὠδηγήθη ὑπὸ τῆς Βαῦαδέρας εἰς τῆς σκιάδος τὴν κρυπτὴν θύραν, εἰς ὃ μέρος ἡ Λεῖλλα τὸν ἐπρόσμενεν ἵνα τῷ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην της. Καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπανῆλθε πάλιν, καὶ δεκάκις πάλιν, μέχρις οὗ ὁ Αὐτοκράτωρ, θυμωθεὶς διὰ τὴν χρονοτριβὴν του, τῷ διέταξεν ἀποτόμως ν' ἀπέλθῃ.

Ὁ Δεῦᾶν ἠναγκάσθη νὰ ὑπακούσῃ, καὶ ἀνεχώρησεν. Ἐκτοτε δὲ, ποτὲ δὲν ἀνεπόλησε τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, οὐδ' ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν φαντασίαν του τὴν φίλην τῆς Λεῖλλας εἰκόνα χωρὶς βαθείας μελαγχολίας, διότι μετὰ τὰς βραχείας καὶ εὐηλίους ἐκεῖνας ἡμέρας ἐπῆλθε ταχέως ἡμέρα ἀποφράς, ἡμέρα αἰωνίου θρήνου ἄξια.

Ὅλίγους μῆνας μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ Δεῦᾶν εἰς Κασεμίρην, ὁ Αὐτοκράτωρ Κουροῦκ, καὶ φύσει φιλάσθενος ὢν, καὶ ὑπὸ κακῆς καὶ ἀκράτου διαίτης παρ' ὧραν γεγηρακῶς, ὑπέπεσε μετὰ τὸ συμβᾶν τῆς τελευταίας του θήρας εἰς βαρεῖαν ἀσθένειαν, καὶ ὑπὸ ἀμαθείας ἀποκρούων παντὸς ξένου ἱατροῦ θεραπείαν, ἐξέπνευσε τέλος εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀγυρτῶν καὶ τῶν φαρμακέων του.

Ἡ εἶδησις αὕτη ἐπληξε βαθέως τοῦ Δεῦᾶν τὴν καρδίαν. Καὶ ἐλυπήθη μὲν τὸν Βασιλέα, ὅστις ἀπὸ τυχοδιώκτου Ῥαῦᾶ τὸν ἐπροβίβασεν εἰς Βεζίρην, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἔφριξεν ἐνθυμηθεὶς τῆς Λεῖλλας τὴν τύχην· διότι ἐγνώριζε τὸ ἀπάνθρωπον ψήφισμα τῶν Ἰνδικῶν νόμων κατὰ τῶν γυναικῶν τοῦ ἀποθανόντος Μάχα-Ῥαῦᾶ, ἀδιάφορον ἂν γραῖαι

νέαι, ἂν ἀηδιάσασαι τὴν ζωὴν ἢ ἂν μετὰ πόθου καὶ ἐλπίδος πρὸς αὐτὴν ὀρμῶσαι, ἂν δυσειδεῖς ἢ ὠραῖαι, καὶ προστι, ἂν ἄλλο δικαίωμα δὲν ἔχωσιν εἰς τὴν ἀπαίσιον τιμὴν τοῦ ἀκαλῶνται βασίλισσαι, εἰμὴ ὅτι ἔφθασαν νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὸν γυναικωνίτην τοῦ Βασιλέως.

Ὁ Σεῖρ-Σιγγ, διαδεχθεὶς τὸν ἀδελφόν του εἰς τὸν θρόνον τοῦ Πενταποτάμου, ἀφῆκε τὸν Δεῦᾶν διάδοχον καὶ τοποτηρητὴν του εἰς Κασεμίρην. Ἀλλὰ μεθ' ἑν ἔτος τὸν μετεκάλεσε, καὶ τὸν κατέστησεν ὑπουργόν του, καὶ τὰ πρῶτα δυνάμενον παρ' αὐτῷ.

Ὡς δὲ προεῖδεν ὁ Δεῦᾶν, εἰς πρώτην ἐρώτησίν του περὶ τῶν γυναικῶν τοῦ Κουρούκ, ἔμαθεν ὅτι κατὰ τὸν νόμον εἶχον προσφερθῇ ὀλοκαύτωμα ἐπὶ τῆς πυρᾶς τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ συζύγου των!

Γ'

Τὰ προεκτεθέντα ἐξηγοῦσι διατὶ, ὅταν μετὰ τέσσαρα ἔτη ἤκουσεν ὁ Δεῦᾶν τὴν φωνὴν ἐκείνην καὶ τὸ μέλος τὸ ἀνακαλῆσαν ζωηρῶς εἰς τὴν καρδίαν του τῆς Λεΐλας τὴν μνήμην, διατὶ ἐβυθίσθη εἰς πικροὺς λογισμοὺς, ἐπιφοιτήσαντας αὐτὸν δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἐν εἰδῇ ἢ ὀνειροπολήσεων ἢ ὀνείρων.

Τὴν δὲ πρωΐαν, ἅμα ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου, διέταξε νὰ τῷ ἐτοιμασθῇ ταχέως ἡ λέμβος του, καὶ εἰσελθὼν εἰς αὐτὴν χωρὶς συνοδίας, καὶ μετὰ μόνων δύο κωπηλατῶν, διηυθύνθη ἀθορύβως πρὸς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ, ὅπου εἶχεν ἀκούσει τὴν προτεραίαν τὸ ᾄσμα.

Φθάσαντος ἐκεῖ, εἰς ἑν νεῦμά του οἱ κωπηλάται ἐκράτησαν τὰς κώπας ὀριζοντίας καὶ ἀκινήτους, καὶ ἀφῆκαν

τὴν λέμβον νὰ φέρεται ἀψόφως ὑπὸ τοῦ ῥοῦ, ὡς ἡ θαλασσοδίαιτος κολυμβίς, ὅταν ἀπλώνουσα τὰ πτερὰ της, ἐφάπτεται τῆς κορυφῆς τῶν κυμάτων.

Ἡ καλλονὴ τῆς ἐξυπνώσης φύσεως ἦτον ἀπερίγραπτος κατὰ τὴν ὥραν ταύτην. Τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, ἀντανάκλῶντα τῆς ἀνατολῆς τὸ πολυτελὲς παραπέτασμα, ἐφαίνοντο ὡς ἠπλωμένη χλαμὺς, ἐκ πορφύρας ὑφασμένη καὶ ἐκ χρυσοῦ. Εἰς τῶν ἀνθῶν τὰ πέταλα, εἰς τῶν δένδρων τὰ φύλλα, εἰς τῶν χόρτων τὰ ἄκρα, ἐκρέμαντο δρόσου ἀδάμαντες, θλῶντες τὰς πρωϊνάς ἀκτῖνας ὡς μυρία πρίσματα. Ἡ γῆ, ὡς θυμιατήριον μέγα, ἀνέπεμπεν εἰς τὸν οὐρανὸν τὰς μυριπνόους της ἀναθυμιάσεις, καὶ πανταχόθεν ἐκ τῶν λόφων, ἐκ τῶν κοιλάδων, ἐκ τῆς ἀπεχούσης πόλεως, καὶ ἐκ τῶν πέριξ θάμνων, ὑψοῦντο παντοῖαι φωναί, ἀνυπόμονοι ν' ἀσπασθῶσι τὴν ἀναβίωσιν τῆς γῆς καὶ τὴν ἐπανάκαμψιν τοῦ φωτός.

Μόνον δὲ τὸ περιμενόμενον ἄσμα, αὐτὸ δὲν ἠγέρθη, ἀλλ' ἐπὶ τὸν θύσανον τῶν ῥόδων ἐκάθητο ἀηδὼν, ψάλλουσα τὴν ἐωθινήν της δοξολογίαν.

Ὁ Δεῦᾶν ἔμεινε στιγμὰς τινας, βόσκων τοὺς ὀφθαλμοὺς του εἰς τὰ κάλλη τῆς φύσεως καὶ τὴν ἀκοήν του εἰς τὰς ἀρμονίας αὐτῆς· ἀλλὰ τέλος διέταξε δυσθύμως τοὺς κωπηλάτας νὰ στραφῶσιν εἰς τὰ ὀπίσω, αἰσχυνόμενος ὅτι μετὰ νεανικῆς ἀκρισίας ἤλπισε ν' ἀκούτῃ ἀνανεούμενον ὅ,τι χθὲς ἀπλῇ σύμπτωσις τῷ εἶχε παραστήσει, ἢ τῆς ἀκοῆς του ἀπάτη.

Ἀλλὰ μόλις ἤρχισεν ἡ λέμβος νὰ μακρύνηται, ὅτε ὀπισθεν ὑψηλῶν καλαμῶν προέκυψε μονόξυλον. Ἐπιδεξίως δ' ἐρεσσόμενον ὑφ' ἐνὸς Ἰνδοῦ, ἐπρόφθασε τὴν λέμβον, ἐν ᾧ αὕτη ἐπέστρεφε.

Τότε ὁ Ἰνδὸς ἐγερθεὶς, ἐκλινε βαθύτατα, καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν ἐκθαμβὸν Δεῦἄν ἄνθος λωτοῦ. Εἰς τὰ φύλλα αὐτοῦ ἦν δεδεμένον γραμματίον χάρτου μεταξωτοῦ, διὰ κυανῆς εἰς γραμμένον μελάνης. Περιεῖχε δὲ τὸ γραμματίον τὴν ἀκόλουθον Σλόξαν ἢ στροφὴν τοῦ Ἰνδικοῦ ἔπους, τοῦ ἐπιγραφομένου Ῥαμαῦάνα·

«Τρέμους' ἀπορρέ' ἡ δρόσος ἀπὸ τοῦ λωτοῦ τὰ φύλλα·
οὕτω πᾶσα εὐτυχία τῶν ἀνθρώπων ἀπορρέει.

Πλὴν ὡς πλέοντ' ἀπαντῶνται δύω ναυαγίου ξύλα,
οὕτως ἀπαντῶνται πάλιν δύω γνώριμοι ἀρχαῖοι.»

καὶ κατωτέρω, εἰς πεζὸν λόγον,

«Ἄν ὁ Σαέβ θέλῃ νὰ ἰδῇ ἓνα γνώριμον ἀρχαῖον,
ἅς ἀκολουθήσῃ τὸν Ἰνδόν.»

Ὁ Δεῦἄν ἐνευσε πρὸς τοὺς κωπηλάτας, καὶ ἡ λέμβος, ἐνδοῦσα εἰς τὴν σύγχρονον αὐτῶν ὥσιν, ἐστράφη αὐθις περὶ ἑαυτὴν, καὶ ἠκολούθησε τὸ μονόξυλον. Μετ' ὀλίγον δ' εἰσέδου ὀπίσω τοῦ καλαμῶνος, καὶ προσωρμίσθη εἰς μικρὸν λιμενίσκον, κεκρυμμένον ὑπὸ πυκνοφύλλους πλατάνους.

Ὁ Βεζίρης ἐπήδησεν εἰς τὴν γῆν, καὶ παραδοθεὶς εἰς τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ἰνδοῦ, διέβη μετ' αὐτοῦ ἐμπρὸς οἰκίας ἀφελοῦς καὶ λιτῆς, καὶ εἰσῆλθεν εἰς κῆπον ὁπωσοῦν εὐρύχωρον καὶ ἐπιμελῶς, οὐχὶ ὅμως πολυτελῶς κεκαλλιεργημένον· εἰς μίαν δὲ τῶν γωνιῶν αὐτοῦ, παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ, ἀνεγνώρισε τῶν ῥόδων τὸν θύσσανον ἔπου χθὲς ἔψαλλεν ἡ φωνή, σήμερον δὲ ἡ ἀηδών.

Ὁ Ἰνδὸς, κλίνας τότε μέχρι γῆς, τῷ ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὸν τόπον ἐκεῖνον, καὶ ἀνεχώρησεν.

Ἐξιστάμενος διὰ τὸ παράδοξον τοῦτο συμβάν, προὔχωρησεν ὁ Δεῦἄν πρὸς τοὺς ἀνθηροὺς θάμνους, καὶ δι' αὐτῶν διέκρινε γυναῖκα καθημένην εἰς ἔδραν χλόης, ἔχουσαν δὲ

πλησίον της τριετὲς παιδίον. Ἄλλα δέ τινα βήματα προχωρήσας, ἔμεινεν ἔμπρός της ἀκίνητος ὑπ' ἐκπλήξεως.

— Τῆς νυκτὸς τὰ ὄνειρα, ἔκραξε, σκοτίζουσιν ἔτι τὸν νοῦν μου καὶ προκαλοῦσι χλευαστικῶς τὴν καρδίαν μου! Ἦτον χθὲς πλάνη τῆς ἀκοῆς ἢ φωνὴ τῆς Λεΐλας; εἶναι σήμερον ἢ μορφή τῆς Λεΐλας ἀπατηλὸν ὄραμα; Τρία ἤδη ἔτη τὴν κλαίω νεκράν.

— Καὶ λυπεῖσαι ἴσως ἤδη, Σαέβ, ὅσα δάκρυα ματαίως ἔδαπάνησας δι' αὐτήν; εἶπεν ἡ γυνὴ μειδιῶσα.

— Ἄλλ' ἂν ἦσαι αὐτὴ ἐκείνη, εἶπεν ὁ Βεζίρης μετὰ δεισιδαίμονος τρόμου, ἀλλ' ἂν ἐξῆλθες ἐκ τῆς Πατάλας, τῆς τῶν νεκρῶν κατοικίας, πῶς δὲν ἀνέζησας ὡς λευκὴ περιστερὰ, ὡς τρυφερὸν ῥόδον; πῶς σοὶ ἐπετράπη ν' ἀναλάβῃς τὴν ἀρχαίαν μορφήν σου;

— Ἄν ἐδυνάμην νὰ τὴν μεταβάλω, Δεῦἄν, εἰς περιστερὰς ἢ ῥόδου μορφήν, ἤθελον τὸ δοκιμάσει ὅπως σ' εὐχαριστήσω.

— Ἀλλὰ, εἶπεν οὗτος, ἀμφιῤῥεπῆς ἔτι μεταξὺ ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς, ὁ θάνατος τῶν γυναικῶν τοῦ Κουροῦκ . . .

— Ἦτον ὀλέθριος, ὡς τὸ τέλος ὄλων τῶν γυναικῶν τῶν ἀποθνησκόντων αὐτοκρατόρων. Κατ' ὄνομα μόνον, τὸ ἠξεύρεις, ἤμην γυνὴ του, καὶ ὅμως ὑπεκείμεν εἰς τὸν κοινὸν φοβερὸν νόμον. . .

— Καὶ πῶς τὸν διέφυγες; Τίς σε διέσωσε;

— Διατί θέλεις νὰ μάθῃς τίς;

— Ὅπως τὸν εὐχαριστήσω, εἶπε μετ' εἰλικρινοῦς προσπαθείας ὁ Δεῦἄν, ἵν' ἀγαπῶ τὸν σωτῆρά σου ὡς ἴδιον ἐμοῦ εὐεργέτην.

— Δεῦἄν, εἶπεν ἡ Λεΐλα μετὰ συγκινήσεως· βλέπεις τὸ παιδίον ἐκεῖνο μετὰ πόσης περιεργείας καὶ πόσον προκλητικῶς σὲ κυττάζει;

— Ὠραῖον παιδίον, εἶπεν ὁ Δεῦαν, λαμβάνων τὴν χειρὰ του. Πολὺ ὁμοιάζει τὸν υἱόν μου Ἰράν, ὅταν ἦτον εἰς τὴν λικίαν του.

— Ἄν θέλῃς νὰ εὐχαριστήσῃς τὸν σωτῆρά μου, εὐχαρίστησον τὸ παιδίον αὐτό.

— Τὸ παιδίον αὐτό! εἶπε μετ' ἐκπλήξεως ὁ Βεζίρης· καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰ γόνατά του, ἔλυσεν ἀπὸ τῆς ζώνης του πλουσίαν χρυσὴν ἄλυσιν τῆς Τριχινουπόλεως, καὶ τῷ τὴν ἐπέρασεν εἰς τὸν τράχηλον, πρὸς μεγίστην χαρὰν τοῦ παιδίου.

— Ἀλλὰ πῶς; προσέθηκε. Τὸ παιδίον αὐτὸ δὲν ἦτον δυνατὸν νὰ ὑπῆρχεν ὅταν ἀπέθανεν ὁ Κουρούκ· δὲν ἦτον γεννημένον βεβαίως.

— Γεννημένον δὲν ἦτον, ἀλλ' ὑπῆρχεν, ἀπεκρίθη ἡ Λεῖλα. Ἴδου ὅ,τι δὲν γνωρίζεις τῆς ἱστορίας μου· «Εἰς τὸν γυναικωνίτην τοῦ Κουρούκ μ' ἔφερε φιλοδοξία ζηλότυπος, χωρὶς ἐν τῇ μέθῃ τοῦ θριάμβου νὰ ἐρευνήσω εἰς ποίας ὑποχρεώσεις αὐτὸς μὲ ὑπέβαλλεν.

»Ὅταν ἤμην νέα κόρη εἰς τὸ Δελί, οἱ κολακεύοντές με μ' ἔλεγον ὠραίαν, καὶ ἐπεκαλούμην κοινῶς τοῦ Δελί ὁ ἄσπῆρ, τὸ δὲ ὄνομα τοῦτο ηὐχαρίστει μεγάλως τὴν φιλαυτίαν μου. Ἀλλ' εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν ἔζη ἡ Ῥάνη, ὁμῆλιξ μετ' ἐμοῦ, καὶ, ὥς ἔλεγον οἱ ἐχθροί μου, ὠραιότερα μου. Αὕτη δ' ἐπωνομάσθη ἡ Σελήνη (Χάνδρα) τοῦ Δελί, καὶ τ' ὄνομα τοῦτο ἐλύπει καιρίως τὴν φιλοτιμίαν μου.

»Συνέβη ποτὲ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πόλιν μας ὁ Σεῖρ-Σιγγ, ὁ δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Ῥουνζίτ· συνέβη δὲ καὶ νὰ ἰδῇ τὴν Ῥάνην, ἣ μᾶλλον πιστεύω τὴν σύμπτωσιν ταύτην αὐτὴ τὴν προῦκάλεσε· καὶ ὥς τὴν εἶδε, κατεγοητεύθη ὑπὸ τοῦ κάλλους της, καὶ μετὰ ζηλοτύπου πείσματος καὶ ἀνεκφρά-

στου λύπης είδα τήν αντίζηλόν μου, γυναῖκα τοῦ ἡγεμόνος.

»Μετ' ὀλίγα ἔτη ὁ Κουροῦκ ἐβασίλευσε, καὶ ἐμάθομεν ὅτι ἔρχεται εἰς Δελί. Τότε συνέλαβον τήν ἐλπίδα νὰ ταπεινώσω τήν Ῥάνην. Κατώρθωσα δὲ νὰ μὲ ἰδῇ ὁ Κουροῦκ καὶ νὰ μ' ἀρέσῃ, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ Ῥάνη ἠναγκάσθη νὰ μὲ προσκυνήσῃ βασίλισσάν της.

»Ὁ Αὐτοκράτωρ, ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὸν γυναικωνίτην του, ἦτον σκιαῶν ζῶσα. Ἐνίοτε ἐξερχόμενος εἰς τὸ κυνήγιον, τήν μόνην τέρψιν ἧς ἦν ἀκόμη δεκτικὸν τὸ σεσαθρωμένον του σῶμα, συμπαρελάμβανε τήν μίαν ἢ τήν ἄλλην τῶν γυναικῶν του, καὶ οὕτω μ' ἀπῆντησας ὅταν μ' ἔσωσας εἰς τὸ δάσος ἀπὸ χειρῶν τῶν Ἀκχαλίδων. Τότε τὸν συνώδευσα πρῶτον καὶ τελευταῖον. Μετ' ὀλίγους δὲ μῆνας ἡ ὑποτρέμουσα λαμπὰς τῆς ζωῆς του ἐσβέσθη.

»Τὴν ἡμέραν δὲ τῆς κηδείας του, ἀποκεκαλυμμένας ἔχουσai τὰς κεφαλὰς καὶ τὰς κόμας λυτὰς, παρηκολουθοῦμεν τήν ἐκφορὰν του ὅλαι του αἱ γυναῖκες. Τότε πρῶτον ἐξύπνησα ὡς ἀπὸ μαγικοῦ ὀνείρου, τότε κατέπεσεν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τῆς φιλοδοξίας τὸ δέμα, καὶ ἀνέβλεψα πρὸς τήν ὀλεθρίαν ἀλήθειαν.

»Ἐν ὅσῳ ἦν μεμακρυσμένος ὁ κίνδυνος, ἐνόμιζον ἐμαυτὴν τεθωρακισμένην κατ' αὐτοῦ, καὶ ἀνδρείαν. Ἀλλ' ὅτε μᾶς ἀνεβίβασαν εἰς τὴν πυρὰν παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος τὸν νεκρὸν, ὅτε ὁ Βραχμὰν ἀνακύπτων ἀπὸ βαθείας ἐκστάσεως μελέτης θρησκευτικῆς, ἤρπασε δαυλὸν, καὶ ἀγριωπὸς ὡς αὐτὸς ὁ Νιρούρδης, ὁ θεὸς τῶν καταχθονίων, προσῆλθε καὶ ἐνέβαλε πῦρ εἰς τὰ ξύλα, ὅτε είδα τὰς ἄλλας γυναῖκας, τὰς μὲν εὐτυχεστέρας νεκρωθείσας ἤδη ὑπὸ τοῦ φόβου καὶ ἀναισθητούσας πρὸς πᾶσαν ὕλικὴν ἀλγηδόνα, τὰς δὲ μετ'

ἀελπισίας καὶ βρυγμοῦ ὀδόντων ἀποσπώσας τὴν κόμην
 τὸν καὶ συστρεφούσας τὰ μέλη των, ὅτε τέλος ἤκουσα κά-
 τ' ἑνὸς μου ὑποσιζούσας τὰς φλόγας καὶ τρύζουσαν τὴν ἀνα-
 πνομένην πυράν, καὶ ἡ θερμὴ προὔχῳρει καὶ ἠϋξανε, τότε
 ἐνόησα ὅτι εἶμαι γυνή, τότε ἡ ζωὴ ἦν ὥφειλον τόσον νέα
 ἀφήσω, εἰς ἣν ἔπρεπε, — καὶ τοῦτο, τ' ὁμολογῶ, οὐχ ἦτ-
 τὴν μ' ἐβασάνιζε, — ν' ἀφήσω τὴν Ῥάνην θριαμβεύουσαν
 καὶ εὐδαίμονα, ἡ ζωὴ αὕτη μοὶ ἐπεφάνη εἰς ὅλην τῆς τὴν
 λαμπρότητα, εἰς ὅλον τὸ κάλλος τῆς, καὶ ἤρχισα ὥς πα-
 ράφρων νὰ κινῶ τὰ χρυσᾶ μου δεσμὰ, καὶ πᾶσαν ἀξιοπρέ-
 πειαν λησμονοῦσα, «Σώσατε, ἔκραξα, σώσατέ με! Ἄν δὲν
 λυπῆσθε ἐμὲ, εὐσπλαγχνίσθητε καὶ τὸ ἀθῶον, τὸ σκιρτοῦν
 ἐντὸς τῶν σπλάγχχνων μου. Πρὶν ἰδῆ τὸ φῶς, θὰ λάβῃ τὸ
 φοβερὸν τοῦτο τέλος!»

»Οἱ λόγοι οὗτοι ἐνήργησαν ὑπὲρ πᾶσαν ἐλπίδα μου. Οἱ
 αὐτοὶ οἵτινες μ' ἔθεσαν ἐπὶ τῆς πυρᾶς, ἐρρίφθησαν εἰς
 αὐτὴν ἀμέσως μετὰ μεγάλης σπουδῆς, καὶ μὲ ἤρπα-
 σαν καθ' ἣν στιγμὴν αἱ φλόγες εἶχον φθάσει εἰς τὰ
 ἐνδύματά μου. Πεισθέντες δὲ περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λό-
 γων μου, μ' ἀπέλυσαν μετὰ πάσης ἐνδείξεως σεβασμοῦ,
 διότι ὁ νόμος δὲν θέλει νὰ γίνῃ τοῦ πυρὸς παρανάλωμα
 ἢ ἀπογονὴ τῶν Αὐτοκρατόρων, καὶ ἀγέννητος ἂν εἶναι
 ἀκόμῃ.

»Πρὶν δ' ἀναχωρήσω, ἔστρεψα τελευταῖον βλέμμα πρὸς
 τὴν ὀλεθρίαν πυράν. Μεταξὺ στροβίλου καπνοῦ εἶδα λευκὰς
 χεῖρας κινουμένας καὶ ὥς πεμπούσας μοι ἔσχατον ἀσπα-
 σμόν. Μεταξὺ τοῦ συριγμοῦ τῶν φλογῶν ἤκουσα μεγάλην
 κραυγὴν, ὥς ψυχῶν ἀποσπωμένων ἀπὸ τοῦ σώματος καὶ
 στεναζουσῶν τὸν ἐπιθάνατον στεναγμόν, καὶ ἔφυγα μετὰ
 φρίκης, καὶ δὲν ἔστρεψα ὀπίσω τὴν κεφαλὴν.»

[ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΡΑΓΚΑΒΗ—Τόμ. Η']

— Ἀλλὰ δὲν εἶπας ὅτι ἦσο μόνον κατ' ὄνομα γυνή τοῦ Κουρούκ;

— Τὴν ἀλήθειαν εἶπα.

Ἦξεύρεις ὅτι τὸν Κουρούκ ἔπρεπε νὰ διαδεχθῇ ὁ υἱός του Νεπάλ. Ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ πατρός του ἀνηγορεύθη, καὶ τὰ στρατεύματα καὶ ὁ ὄχλος τὸν προέπειμπον ἐν παρατάξει ἵνα τὸν ἐνιδρύσωσιν εἰς τὸν θρόνον. Ἀλλ' ἐν ᾧ διήρχετο ὑπὸ Βαγαβάταν¹ ἐπισκευαζομένην, αἶφνης,— τίς οἶδεν ἂν αἶφνης; τῆς Ῥάνης τὰ χεῖλη εἶδον τινὲς διασταλέντα ὑπὸ ξένου μειδιάματος,— δοκὸς ἀπесπάσθη ἀπὸ τῆς ὀροφῆς, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν του, καὶ ὁ διάδοχος συνετάφη μετὰ τοῦ προκατόχου του.

Μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Κουρούκ, ὁ Σεῖρ-Σιγγ, ἔσπευσε ν' ἀναβῇ εἰς τὸν θρόνον. Τῆς δὲ Ῥάνης ἡ πρώτη φροντίς ἦν νὰ μ' ἀναζητήσῃ καὶ μὲ φονεύσῃ, διότι, ἔλεγεν, ἡ γέννησις τοῦ παιδίου μου ἦν διὰ τὸν ἄνδρα τῆς ἐπικίνδυνος.

Ἐκτοτε ἠναγκάσθην νὰ φύγω. Ἀμέσως ἐκρύβην εἰς δάση καὶ εἰς ἐρήμους, ἀβοήθητος ἐπάλαισα πρὸς στερήσεις καὶ πρὸς στοιχεῖα, μέχρις οὗ κατέφυγον ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν βαρβάρων τῆς Μεσημβρίας².

— Δυστυχῆς γυνή! εἶπεν ὁ Δεῦάν, ὁποία τύχη ἡ ἐδική σου!...

— Ὁμολογεῖς, Δεῦάν-Σιγγ, ὅτι ἡ τύχη μου δὲν εἶναι ἐπίφθονος. Ἡ ἐδική σου σ' εὐχαριστεῖ;

— Εἶμαι Μάχα-Βεζίρης τοῦ Αὐτοκράτορος, ἀπήντησεν ὁ Δεῦάν. Βαθμὸς ἄλλος αὐτοῦ ἀνώτερος δὲν ὑπάρχει.

— Ὑπάρχει, καὶ πολὺ ἀνώτερος.

¹) Παγόδαν, ναόν.

²) Τῶν Ἀγγλων.

— Ποῖος; ἠρώτησε μετ' ἐκπλήξεως ὁ Βεζίρης.

— Ὁ βαθμὸς, ἀπήντησεν ἡ Λεΐλα, τοῦ πατρὸς τοῦ Αὐτοκράτορος. Εἶσαι Δεῦᾶν, ὁ πρῶτος τῶν δούλων ὅσοι κύπτουσιν ἐμπρὸς τοῦ Μάχα-Ραῦᾶ. Δὲν σοὶ φαίνεται πολὺ προτιμότερον νὰ κύπτῃ ὁ Αὐτοκράτωρ μέχρις ἐδάφους ἐμπρὸς σου;

— Πῶς τοῦτο; Τί ἐννοεῖς; ἠρώτησεν ὁ Δεῦᾶν, ἐν ᾧ ἡ φιλοδοξία ἐμάστιζεν ἤδη τὸ αἷμά του, καὶ αἱ μήνιγγές του ἐκτύπων σφοδρῶς.

— Λάβε καὶ φίλησον τὸ παιδίον αὐτὸ, — ἴσως ἡ καρδιά σου σοὶ εἰπῇ τὸ πῶς, εἶπεν ἡ Λεΐλα μετὰ μειδιάματος ἐκφραστικοῦ, ἐν ᾧ τὸ βλέμμα της ὑπέμενε τοῦ Δεῦᾶν τὸ φλογερὸν βλέμμα, ὡς τοῦ ἀετοῦ ὁ ὀφθαλμὸς ἀτενίζει τὸν ἥλιον ἀσκαρδαμυκτί.

Ὁ Δεῦᾶν τὸ ἔλαβεν εἰς χεῖράς του, καὶ τὸ ἠτένιζεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς· ἐκεῖνο δὲ τὸν προσεμειδία.

— Ἄν δὲν ὑπῆρχεν ὁ Σεῖρ-Σιγγ, προσέθηκεν ἡ Λεΐλα, — καὶ ἐρυθρὰ ἀντανάκλασις διῆλθε στιγμιαίως τοὺς ὡς γαλῆς ἢ ὡς τίγριδος ἱριδωτοὺς ὀφθαλμούς της, — ἂν δὲν ὑπῆρχεν αὐτὸς καὶ ἡ γενεά του, ἤθελεν ἐνθρονισθῇ ὡς διάδοχος τοῦ Κουροῦκ, ὦ Δεῦᾶν, ὁ υἱός σου.

— Φίλτατον τέκνον! ἀνέκραξεν ὁ Βεζίρης, ἡ καρδιά μου σὲ ἀναγνωρίζει! Καὶ φιλῶν αὐτὸ εἰς τὸ μέτωπον καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, Τί θέλεις, τῷ εἶπε, νὰ σοὶ στείλω ἀπὸ τῆς Λαχώρας ὅπου ὑπάγω;

— Νὰ τῷ στείλῃς τοῦ Ῥουνζίτ τὸ στέμμα. Τὸ δῶρον τοῦτο ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ περιμένῃ παρὰ τοῦ πατρὸς του, ἀπεκρίθη ἡ Λεΐλα.

— Ἀλλὰ ζῇ ὁ Σεῖρ-Σιγγ, εἶπεν ὁ Δεῦᾶν διστάζων· ζῶσι καὶ οἱ υἱοὶ του.

— Εἰς τὴν ἱερὰν δεξαμενὴν τῆς Καλαΐσης, Σαῆβ, ὅπου λούονται εὐσεβεῖς προσκυνηταί, τὸ δειλὸν κῦμα καθείργεται εἰς τὴν μαρμαρίνην κρηπιδά του. Ἄλλ' ὁ Ὠκεανὸς, ὅστις φέρει στόλους ὑπερηφάνους, θραύει τοὺς βράχους τῆς ὄχθης του, καὶ ἐκτείνει ἐπὶ τὰ πεδία καὶ ἐπὶ βασίλεια τὴν τροπαιοῦχον πλημμύραν του.

— Ἄλλ' ὁ Σεῖρ-Σίγγ, εἶπεν ὁ Δεῦᾶν, ἀπὸ μικροῦ μὲ ὕψωσε μέγαν. Εἰς οὐδένα ἔχει ἐμπιστοσύνην τόσον ἀπεριόριστον. . . Εἰς τί μὲ προτρέπεις, ὦ Λεΐλα !

— Δὲν σὲ προτρέπω εἰς τίποτε, ἀπήντησεν αὕτη. Δὲν ἀνήκει εἰς τὴν ἄπειρον, εἰς τὴν γυναῖκα ἐμὲ νὰ συμβουλεύσω σὲ τὸν ἄνδρα, σὲ τὸν βαθύνουν. Παρατηρῶ δὲ μόνον ὅτι σοὶ ἐμπιστεύεται ὁ Σεῖρ-Σίγγ, διότι ἐκεῖνος μὲν βασιλεύει ἀλλὰ σὺ κυβερνᾷς, σὺ σπείρεις ἀλλ' ἐκεῖνος θερίζει. Σοὶ παρατηρῶ ὅτι δὲν σὲ ὕψωσεν ὁ Σεῖρ-Σίγγ· σὲ ὕψωσεν ἐκεῖνος ὅστις σοὶ ἔδωκε τὴν ὑψηλὴν διάνοιαν, τὴν μεγάλην ἀνδρίαν, ὅστις σ' ἔφερε νὰ σώσης τὸν Κουροῦκ ὅταν τὸν συνέλαβον οἱ λησταί· σὲ ὕψωσεν ὁ τοὺς ταπεινοὺς ὕψων, ὁ τοὺς ὑψηλοὺς ταπεινῶν, κατὰ τὰς θείας βουλὰς του περὶ τῆς τύχης τῶν ἀνθρώπων ἀποφασίζων. Εἰμὶ γυνὴ ἀμαθὴς καὶ ἄπειρος, ἀλλὰ φρονῶ ὅτι ἀμαρτάνει πρὸς αὐτὸν ὅστις, τοσαῦτα λαβὼν δείγματα τῆς ἐκείνου θελήσεως, διστάζει νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν προορισμὸν του.

Ὁ Ῥουνζίτ διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ νοός του ὕψωσε τὴν Λαχώραν εἰς πρωτεύουσαν τῶν Ἰνδιῶν ἐπικράτειαν· οἱ ἐκνενευρισμένοι ἀπόγονοί του ἐσπατάλησαν ἐκείνου τὴν ἰσχὺν, κατεκερμάτισαν ἐκείνου τὸ κληρονόμημα. Νοῦς χρειάζεται, βραχίων χρειάζεται ἵν' ἀνοικοδομήσῃ ὅ,τι ἐκεῖνοι ἄφησαν νὰ καταρρύη, ἵνα σώσῃ τὸ περιλειπόμονον ἀπὸ ἐντελοῦς ναυαγίου.

Ἄλλ' εἰς σὲ μόνον ἀνήκει νὰ κρίνης ἂν τῶν τοιούτων
 ὠριῶν δὲν πρέπη νὰ ὑπερισχύσωσιν οἱ ἀξιέπαινοι δισταγ-
 μοὶ φανταστικῆς καὶ λεπτολόγου εὐγνωμοσύνης.

— Ὅσα μοὶ λέγεις μὲ τρομάζουσι, μ' ἐκπλήττουσι,
 Λεῖλα! Πείθεται μὲν ὁ νοῦς μου, ἀλλ' ἐπανίσταται ἡ καρ-
 δια μου. Ναί, εἰς ὃν κυλίνεται τὸ κράτος κρημνὸν, ἀπαιτεῖται
 χεὶρ στιβαρὰ νὰ τὸ ἀναχαιτίσῃ. . . Ἄλλ' ὁ Σεῖρ-Σιγγ μ' ἀ-
 γαπᾷ! Ν' ἀποδώσω λοιπὸν τὸ κακὸν ἀντὶ τοῦ καλοῦ!

Καὶ ἐσιώπησε βεβυθισμένος εἰς συλλογισμούς. Κατ' αὐ-
 τὴν τὴν στιγμὴν τὸ παιδίον ἔπαιζε μετὰ τῶν θυσσάνων
 τοῦ ξίφους. Ὁ Δεῦᾶν τὸ ἔλαβεν εἰς τὰ γόνατά του.

— Φίλτατον παιδίον, εἶπεν, εἰς χεῖράς μου λοιπὸν κρα-
 τεῖται ἡ τύχη σου! Παρ' ἐμοῦ περιμένεις ἢ εἰς αὐτοκράτορος
 θρόνον νὰ σὲ ἀναβιδάσω, ἢ νὰ σὲ ἀφήσω νὰ τρώγῃς τὸν πι-
 κρὸν ἄρτον τῆς ἐξορίας.

Καὶ καταφιλῶν ὥς ἐκτὸς ἑαυτοῦ τὸ παιδίον,

— Λεῖλα, εἶπε, ποίαν ταραχὴν ἐρρίψας εἰς τὰς φρένας μου!

— Ἴσως, ἀπεκρίθη αὕτη, δικαιότερον ἔπρεπε νὰ εἰπῇς
 ποῖον φῶς.

— Δικαιότερον, ναί, εἶπεν ὁ Δεῦᾶν. Ἐρρίψας φῶς τῶ
 ὄντι, ἀλλὰ τὸ φῶς τῶν ἑπτὰ ἀνθρώκων, οἵτινες στίλβουσιν
 ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν ἑπτὰ ὄψεων τῆς Πατάλας. Πρέπει
 νὰ ὑπάγω νὰ συνάψω τὰς ιδέας μου, νὰ μελετήσω τὴν θέ-
 σιν μου, τὸ καθήκόν μου. Ἡ κεφαλὴ μου φλέγεται. Θὰ
 ἔλθω πάλιν νὰ σὲ ἰδῶ.

Καὶ εἰπὼν ταῦτα ἠγέρθη.

— Ὅταν μὲ ἀπέσπασας ἀπὸ τῶν Ἀκχαλίδων, Δεῦᾶν,
 εἶπεν ἡ Λεῖλα ἐγειρομένη ἐπίσης, καὶ μ' ἐκράτεις εἰς τὰς
 ἀγκάλας σου φέρων με, ἐν ᾧ σὲ ἠτένιζον εἰς τὸ πρόσωπον,
 εἶδα σκιὰν παροδικὴν σκοτίσασαν αὐτὸ ἐπὶ μίαν στιγμὴν,

καὶ ἀναβλέψασα πρὸς οὐρανὸν, εἶδα ἵπταμένην ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν σου τὴν Οὐμμαν. Ἠξεύρεις, τὸ εὐγενὲς τοῦτο πτηνόν, οὗ οἱ ἀμόλυντοι πόδες ποτὲ δὲν πατοῦσι τὴν γῆν, ὅσους σκιάσῃ ὑπὸ τὸ πτερόν του, τοὺς προορίζει νὰ φέρωσι βασιλικὸν στέμμα.

— Λέϊλα, ἀνέκραζεν ὁ Δεῦᾶν, ὅταν χθὲς σὲ ἤκουσα ψάλλουσιν, κατεγοητεύετο ἡ καρδίᾳ μου. Σ' ἀκούω σήμερον ὁμιλοῦσαν, καὶ ἀναπτεροῦται ὁ νοῦς μου!

Καὶ ἀναχωρῶν ἐψιθύριζε, Μαρὰ βα σα χέ μ!

Δ'

Ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Δεῦᾶν-Σίγγ ἠκούσαμεν ὅτι εἶχεν υἱὸν καλούμενον Ἰράν. Ὁ υἱὸς ὅμως δὲν συνώδευε τὸν πατέρα εἰς τὴν ἀποστολὴν του πρὸς τὴν πόλιν Σομμάουθ, ἀλλὰ διὰ παντοίας προφάσεις, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον εὐλογοφανεῖς, ἔμεινεν εἰς Λαχώραν.

Ἀλλ' ὅστις θέλει νὰ μάθῃ τὴν ἀληθῆ αἰτίαν δι' ἣν ὁ νεανίας ἀπέφυγε τὴν ὁδοιπορίαν, ἃς παρακολουθήσῃ τὴν λαμπρὰν συνοδίαν, ἥτις πρὸς τοῦ ἡλίου τὴν δύσιν μία ἐκ πολλῶν προκύπτει ἐξ ὁδοῦ τῆς Λαχώρας, καὶ διευθύνεται πρὸς τὴν μεγάλην Βαγαδάταν, εἰς τὴν θέσιν Δεῦᾶν-Γῆρ, ὅπου τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐκτελεῖται ἡ μεγάλη νυκτερινὴ ἐορτὴ τοῦ Βισνοῦ.

Μεταξὺ φυλάκων, τῶν μὲν πεζῶν, τῶν δὲ ἱππέων, ἐπορεύετο ἐμβριθῶς καὶ περιεσκεμμένως μεγαλοπρεπῆς ἐλέφας, ἐστολισμένος διὰ πολυτελῶν ταπήτων, φέρων περὶ τὸν τράχηλον πλούσιον περιδέραιον κωδωνίσκων, εἰς τὴν κεφαλὴν πτερῶν θύσσανον, καὶ εἰς τὸ μέτωπον χρυσοῦν προμε-

¹⁾ Πόσον τὴν ἀγαπῶ!

ωπίδιον. Ἐπὶ τῆς ῥάχιος δ' αὐτοῦ ἐταλαντεύετο φορεῖον χρυσοκόλλητον, καὶ ὑπὸ τὰ κυανᾶ καὶ ῥοδόχροα αὐτοῦ παραπετάσματα ἔλαμπον, ὥς ἀστέρες ὑπὸ νέφη τῆς δύνεως, ὀφθαλμοὶ γυναικεῖοι.

Αἱ γυναῖκες ἦσαν τρεῖς, ὧν τὴν μίαν, ἐπτακαίδεκα ἐτῶν ὡς, κατεκόσμου ἄνθη καὶ ἀδάμαντες· ἀλλ' ἦν χαριεστέρα αὐτῇ τῶν ἀνθέων καὶ λαμπροτέρα τῶν ἀδαμάντων.

Ἡ νεᾶνις αὕτη ἦν ἡ ὡραία Πριττά, ἡ θυγάτηρ τοῦ Χερὰβ-Σίγγ, τοῦ ἀποθανόντος προκατόχου τοῦ Δεϋάν· αἱ δὲ δύο ἄλλαι ἦσαν θεραπαινίδες τῆς.

Ἐκατὸν δὲ περίπου βήματα ὀπίσω αὐτῶν εἶπετο ἔφιππος νεανίας, βλέπων πρὸς δεξιὰ καὶ πρὸς ἀριστερά, καὶ ἐν γένει πρὸς πᾶσαν ἄλλην διεύθυνσιν ἢ πρὸς τὰ ἐμπρὸς, ἀλλὰ προφανῶς ῥυθμίζων τὸ βῆμα τοῦ ἵππου του πρὸς τὸ τοῦ προηγουμένου ἐλέφαντος.

Ὁ ἵππεὺς οὗτος ἐνέπρεπεν εἰς ὅλην τὴν χάριν τῆς ἐφηβικῆς καλλονῆς. Τὸ σῶμά του ἦν εὐλύγιστον ὥς ἰνδοκάλαμος τρυφερός· ἡ κόμη του ἦν ξανθὴ, καὶ ὑπεχρύσιζεν ὥς τῆς σελήνης, ὅταν ἀπλοῦται εἰς τὰ κύματα τοῦ Ἰνδοῦ· οἱ ὀφθαλμοὶ του εὐλόγως ἐδύναντο νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὸ ἄνθος τοῦ κυανοῦ λωτοῦ ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν ποιητῶν, οἵτινες παραβάλλουσι πρὸς αὐτὸ τὰ πάντα. Ἄν ὁ Ἀλέξανδρος, ὅταν εἰσέβαλε τὸ πάλαι εἰς τὴν Λαχώραν, εἶχεν ἀπαντήσῃ ἐμπρὸς του τὸν νέον τοῦτον ἵππέα, ἤθελε βεβαίως τὸν ἀσπασθῇ ὥς ἓνα τῶν Διοσκούρων.

Ἐν ᾧ δ' ἐβάδιζεν οὗτος, τόσον ὀλιγώτερον προσηλῶν τὰ βλέμματά του πρὸς τὴν Πριττάν ὅσῳ μᾶλλον εἶχεν, ὥς φαίνεται, εἰς αὐτὴν προσηλωμένον τὸν νοῦν του, ἤκουσεν ὀπίσω του κρότον ἵππων, καὶ μεταστραφεὶς, εἶδεν ἐρχόμενον μετὰ πολλῶν στρατιωτῶν Ἀδσίτ, τὸν ἀγέρωχον Σιρδάρην

ἡ ἀρχιστράτηγον, ὅστις μεγαλοφρονῶν ἐπὶ τῇ στρατιωτικῇ του ἰσχύϊ, ἐνόμιζεν ἑαυτὸν πάντων ἀνώτερον, καὶ δυστρόπως ὑπέκυπτε καὶ εἰς αὐτὸν ἀκόμη τὸν Αὐτοκράτορα.

Ὁ νεανίας, κλίνας μετὰ σεβασμοῦ ἐμπρὸς τοῦ μεγιστᾶνος, ὑπεχώρησεν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ του· ὁ δὲ διῆλθε καλπάζων ἐμπρὸς του, χωρὶς νὰ προσέξῃ καὶ εἰς αὐτόν. Ἀφίχθεις δὲ πλησίον τοῦ ἐλέφαντος, ἐβύθισε τὸ βλέμμα εἰς τὸ φορεῖον, καὶ φαίνεται ὅτι ἔκρινε τὸ περιεχόμενον προσοχῆς ἄξιον, διότι ἀνεχαίτισε τὸν ἵππον του, καὶ ἐξηκολούθησε βαδίζων παρὰ τὸν ἐλέφαντα, προσηλῶν ἀσκαρδαμυκτὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν Πριττάν, ἣτις, ἐνοχλουμένη ἀναμφιβόλως ὑπὸ τοῦ προπετοῦς τούτου βλέμματος, ἀπέστρεφε τὸ ἰδικόν της, καὶ τὸ ἐστήριζεν εἰς τὸ ἔδαφος.

Συγχρόνως δ' οἱ ὀπαδοὶ αὐτῆς μετὰ πλείστης εὐλαβείας ἀπεσύρθησαν ἐκατέρωθεν, ὁ δὲ παρακολουθῶν νεανίας, ἀνησυχῶν διὰ τὴν τοιαύτην ἐπιμονὴν τοῦ Σιρδάρου, ἡλάττωσεν ἀπὸ ἑκατὸν εἰς πεντήκοντα βήματα τὴν ἀπὸ τῆς συνοδείας ἀπόστασίν του.

— Κύτταξε τί πρόσωπον, Λάλλ, εἶπεν ὁ Ἀδσίτ πρὸς ἓνα τῶν ἀξιωματικῶν του μεγάλη τῇ φωνῇ, ὡς ἀδιαφορῶν ἂν τὸν ἤκουεν ἐκείνη περὶ ἧς ὠμίλει, ἢ μᾶλλον ὡς λέγων ἐπίτηδες ἵν' ἀκουσθῇ. — Κύτταξε τί πρόσωπον! Εἶναι, μὰ τὰ τριακόσια τριάκοντα τρία ἑκατομμύρια τῶν θεῶν, λαμπρότερον τοῦ χρυσοῦ ὠοῦ τοῦ λάμποντος ὑπὲρ τοὺς χιλίους ἡλίους, ἐξ οὗ ἐβλάστησεν ὁ μέγας Βράμας. Ἰδέ! οἱ ὀφθαλμοί της δὲν εἶναι οἱ ἀδαμάντινοι ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀγάλματος τοῦ Ἰαγερνάουτ;

Οἱ αὐθάδεις οὗτοι λόγοι, καὶ ὁ ἔτι αὐθαδέστερος τρόπος καθ' ὃν ἐρρέθησαν, ἐνεποίησαν εἰς τὴν Πριττάν τοσαύτην

γανάκτησιν, ὥστε ἡσθάνθη δάκρυα ἀναβλύσαντα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ διέταξε τὸν ἐλεφαντηλάτην νὰ ἐπιτα-
ύνη τοῦ ζώου τὸ βῆμα.

Ἄλλ' ὁ ἐλέφας ἀπὸ τινων στιγμῶν ἤδη ἐφαίνετο ὀργιζό-
μενος καὶ ἀνησυχῶν. Τοῦ Ἀδσίτ ὁ Βουχαρικός ἵππος, φύσει
αἰγrios καὶ θυμοειδής, καὶ μόλις εἰς τὴν στιβαρὰν τοῦ ἀναβά-
του του ὑπακούων χεῖρα, παροξυνθεὶς ἀπὸ τοῦ θορύβου τῆς
νέας του συνοδίας, καὶ ὀσφρανθεὶς πλησίον τοῦ ἐλέφαντα ξέ-
νον, ἤρχισε νὰ τοξεύῃ πρὸς αὐτὸν λοξὰ βλέμματα, καὶ γορ-
γούμενος νὰ σκάπτῃ τὴν γῆν διὰ τοῦ ποδός, νὰ χρεμετίζῃ
ἀπειλητικῶς καὶ ν' ἀναπηδᾷ. Ὁ δὲ ἐλέφας, παρατηρήσας
τὰ δυσμενῆ ταῦτα κινήματα, ἤρχισε νὰ ὀργίζεται καὶ αὐ-
τός, νὰ κινῇ πολεμίως τὴν προβοσκίδα του, νὰ ἐγείρῃ τὴν
κεφαλὴν του, καὶ νὰ περιστρέφῃ τοὺς μικροὺς ἀλλὰ νοήμο-
νας ὀφθαλμούς του.

Εἰς τοιαύτην λοιπὸν διάθεσιν εὕρισκόμενος, ἅμα ἡσθάνθη
τοῦ ὀδηγοῦ του τὸ κέντρον, ἀνεβρυχήθη τρομερὸν, ἀνέφριξε
καθ' ὅλον τὸ σῶμα ὡς ὄρος σφοδρῶς ὑπὸ σεισμοῦ τινασσό-
μενον, καὶ διὰ τινων ἀτάκτων καὶ βιαίων κινήμάτων ἀπέ-
σεισεν ἀπὸ τῶν νώτων του τὰς δυστυχεῖς τρεῖς γυναῖκας,
καὶ ἐκινδύνευσε νὰ τὰς σφενδονίσῃ ἐπὶ τὸ ἔδαφος, ὅπου πί-
πτουσαι ἤθελον συντριβῇ κατὰ τῶν πετρῶν· ἀλλ' οἱ φύλα-
κες ἔσπευσαν εἰς βοήθειάν των.

Ὁ Ἀδσίτ ἐνόμισε τότε κατάλληλον τὴν εὐκαιρίαν ὅπως
νικήσῃ τῆς σκληρᾶς νέας τὴν ὑπερηφάνειαν, καὶ εἰσδύσῃ
εἰς τὴν καρδίαν της διὰ τῆς εὐγνωμοσύνης. Ἐσπευσε λοι-
πὸν νὰ καταβῇ ἀπὸ τοῦ ἵππου του, καὶ ρίψας τοὺς χαλινοὺς
αὐτοῦ εἰς ἓνα τῶν ὀπαδῶν του, ἠνέωξε τὰς ἀγκάλας του
ἵνα τὴν δεχθῇ. Ἀλλ' ἡ εὐκίνησις δὲν ἦν τὸ πρῶτιστον τῶν
σωματικῶν του πλεονεκτημάτων· ὥστε καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ

πολλάκις, χλευάζων αὐτὸν, τὸν ἔλεγεν υἱὸν τοῦ Γανάσα, τοῦ ἐλεφαντοκεφάλου θεοῦ.

Διὰ τοῦτο, μέχρῃς οὗ ἐκτελέσῃ ὅλα τὰ ῥηθέντα κινήματα, ὁ νέος Λάλλ, πρὸς ὃν εἶδομεν αὐτὸν ἀπευθύναντα ἀνωτέρω τὸν λόγον, φθὰς ἐπήδησε κατὰ γῆς, ὥθησε τοὺς περιεστῶτας δεξιῶς καὶ ἀριστερῶς, καὶ ἐν τῇ ὁρμῇ του, μὴ προσέχων ὅτι ἦν ὁ Σιρδάρης ἐμπρὸς του, ἐκτύπησε διὰ τοῦ ἀγκῶνος αὐτὸν εἰς μέσον τὸ στῆθος, καὶ σχεδὸν τὸν ἀνέτρεψεν. Ἀναπηδήσας δ' εἰς τὴν πλευράν τοῦ ἐξηγριωμένου θηρίου, ἀνήρπασε τὴν Πριττάν, μὴ δυναμένην πλέον νὰ κρατηθῇ, καὶ τὴν κατέθεσεν ἀσφαλῶς κατὰ γῆς.

Ἐμμανῆς ὑπὸ θυμοῦ ἐνταυτῷ καὶ κτηνώδους ζηλοτυπίας ἠγέρθη ὁ Ἀδσίτ· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐβάφησαν ὡς τίγριδος ἐρυθροὶ, ἀπὸ τοῦ στήθους του ἐξήρχετο μυκηθμὸς ὡς θηρίου· συλλαβὼν δὲ τὸν Λάλλ ἀπὸ τοῦ τραχήλου, τὸν ἐσφενδόνισε κατὰ γῆς, καὶ ἀνασπάσας τὸ ξίφος του, ἠθέλησε νὰ τὸ βυθίσῃ εἰς τὸ στῆθος αὐτοῦ.

Πάντες ἀπεσύρθησαν ἔντρομοι, καὶ οὐδεὶς ἐτόλμα ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν θέλησιν ἥ νὰ ὑποστῇ τὸν θυμὸν τοῦ φοβεροῦ Ἀδσίτ· οὐδ' αὐτὸς δὲ ὁ Λάλλ, ἀφ' οὗ ἐνόησε πρὸς τίνα, εἰ καὶ ἀκουσίως, προσέκρουσεν, ἐφ' ἧς ἐφάντασθη νὰ μεταχειρισθῇ πρὸς ὑπεράσπισίν του τὰ ὅπλα του, ἥ ἤλπισε νὰ τὸν δαμάσῃ διὰ παρακλήσεως, ἀλλὰ κλίνας τὴν κεφαλὴν περιέμεινε μεθ' ὑπομονῆς τὴν θανατηφόρον πληγὴν· διότι ἤξευρεν ὅτι τοῦ Ἀδσίτ ἡ καρδία δὲν ἦν ἐκ τῶν μαλασσομένων, καὶ ὅτι ἡ ὀργή του, ἅπαξ ἐξαφθεῖσα, εἰς αἷμα μόνον ἐσβύνετο.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἠσθάνθη τὸν σίδηρον θίγοντα τὴν σάρκα του, αἶφνης τῷ ἤλθεν ἀπροσδόκητος σωτηρία. Ὁ παρεπόμενος ἔφιππος νεανίας, ἅμα εἶδε τὰ ἄτακτα κινήματα τοῦ ἐλέφαντος, κεντήσας τὸν ἵππον του διὰ τῶν

ούω του πτερνιστήρων, εύρέθη πλησίον του καθ' ἣν στιγμὴν ὕψωσε τὸ ξίφος του ὁ Ἄδσίτ. Ῥιφθεὶς δὲ πρὸς αὐτὸν, ἤρπασε τὸ ὄπλον ἀπὸ τῶν χειρῶν του μετὰ δυνάμεως ἀκαταμάχητου. Διότι ἂν αἱ γυναῖκες, ὅσαι ἔβλεπον τὴν μορφήν τοῦ νέου, τὸν παρέβαλλον πρὸς τὸν Κρισνάν, τῶν Ἰνδῶν τὸν Ἀπόλλωνα, ἀλλ' οἱ ἄνδρες, ὅσοι συνέπεσε ν' ἀποπειραθῶσι τῆς ῥώμης τοῦ βραχίονός του, τὸν ἐσύγκρινον πρὸς τὸν ἰσχυρὸν Σίβαν, οὗ τὸ τόξον μόλις ἔφερον ὀκτακόσιοι ἄνθρωποι.

— Ἐντροπή, Σιρδάρη, εἶπε. Δὲν βλέπεις ὅτι ὁ ἄνθρωπος σὲ ἤγγισεν ἀκουσίως;

Ἡ δὲ Πριττά, ἅμα ἤκουσε τὴν φωνήν του, ἀνασχιρτήσασα ὡς κεμὰς τετρωμένη ἀπὸ τοῦ μέρους ὅπου τὴν εἶχεν ἀφήσει ὁ Λάλλ ἡμιθανῇ ὑπὸ τρόμου, ἔτρεξε καὶ τὸν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρός, καὶ ὡς θέτουσα ἑαυτὴν ὑπὸ τὴν προστασίαν του,

— Βοήθειαν! βοήθειαν! ἔκραξε.

— Τολμητία! εἶπεν ὠρυόμενος ὁ Σιρδάρης, εἰς ἐμὲ ὕψωσας χεῖρα! Συλλάβετέ τον!

Καὶ οἱ ὀπαδοὶ του ἔσυραν ἀμέσως τὰ ξίφη.

— Σταθῆτε, εἶπεν ὁ νέος μετὰ σχήματος εὐγενοῦς.— Σιρδάρη Ἄδσίτ! Σ' ἐμπόδισα νὰ πράξης πράξιν κακὴν. Πρέπει νὰ μ' εὐχαριστήσης, διότι αὔριον θὰ τὴν μετενόεις. Εἶμαι Ἰράς, ὁ υἱὸς τοῦ Δεῦάν. Ἄν παραπονῆσαι κατ' ἐμοῦ, πρὸς αὐτὸν διευθύνσου.

Ὅσῳ ἀγέρωχος καὶ ἂν ᾔην ὁ Ἄδσίτ, ἀλλὰ μετὰ τοῦ παντοδυνάμου Βεζίρου δὲν ἐφρόνησε καλὸν νὰ συγκρουσθῇ· δι' ὃ καὶ μαθὼν τίς ᾔην ὁ Ἰράς, ἐφάνη δεχθεὶς τὴν ἐξήγησιν ταύτην ὡς ἀρκοῦσαν, ἐν ᾧ τοῦ πώγωνός του ὠρθωμέναι αἰ τρίχες ἐμαρτύρουν περὶ τῆς ἐντὸς τῆς καρδίας του πυργουμένης ὀργῆς.

— Ἰρά-Σίγγ, εἶπεν, ἀφ' οὗ ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπῶν καὶ δάκνων τὰ χεῖλη του, — ἐπέzeugsa νὰ βοηθήσω αὐτὴν τὴν νέαν. Σ' εὐχαριστῶ, ἀφ' οὗ θέλεις. Ὑπαγε. Θὰ φροντίσω νὰ τὴν ἀναβιδάσω εἰς τὸν ἐλέφαντα, καὶ νὰ τὴν ὁδηγήσω εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀσφαλῶς.

— Ὅχι, ἀνέκραξεν ἡ Πριττά, ὄχι! Καὶ ἐσφίγγθη πλησιέστερον εἰς τὸν Ἰράν, ὑψοῦσα ἱκετικῶς πρὸς αὐτὸν τοὺς γλαυκοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς.

— Μὴ λαμβάνετε τὸν κόπον, Σιρδάρη, εἶπεν ὁ Ἰράς· καὶ πρᾶυνας τὸν ἐλέφαντα διὰ τῆς χειρὸς καὶ διὰ τῆς φωνῆς, ἔλαβε τὴν ἐλαφρὰν κόρην εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ τὴν ἀνεβίβασεν εἰς τοῦ θηρίου τὴν ῥάχιν.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἀνέκραξεν ὁ Ἀδσίτ ἀποθηριούμενος, καὶ ἀνίκανος νὰ καταστείλῃ περισσότερον τὴν ἔκρηξιν τοῦ θυμοῦ του.

— Μὲ συγχωρεῖτε, Σαέβ Σιρδάρη, εἶπεν ὁ Ἰράς εὐγενῶς. Ἀλλ' ἡ Πριττά, ὡς μνηστή μου, συστέλλεται νὰ λάβῃ ἄλλου βοήθειαν παρὰ τὴν ἐδικήν μου.

Καὶ πηδῆσας ὁ ἴδιος ἐπὶ τὸν ἵππον του, ἐμακρύνθη, συνοδεύων τοῦντεῦθεν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν δειλὴν καὶ περίφοβον κόρην.

Ὁ δὲ Ἀδσίτ, ἀποβλέψας πρὸς αὐτὸν μετὰ τρόπου ἱκανοῦ νὰ τὸν ἀποτεφρώσῃ, ἂν ἐφόνευον οἱ κεραυνοὶ τῶν βλεμμάτων, καὶ κινήσας δις ἀπαισίως τὴν κεφαλὴν, ἔστρεψε τὸν ἵππον του πρὸς τὸ ἀπέναντι μέρος τῆς πόλεως, καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

Οἱ ὀπαδοὶ του ὅμως ὅλοι δὲν τὸν παρηκολούθησαν· διότι ὁ Λάλλ, ἅμα τὸν εἶδε παραλλάξαντα τὴν πρώτην γωνίαν, ἀπεχωρίσθη τῆς συνοδίας του, καὶ δρᾶμῶν καθ' ὅλην τοῦ ἵππου του τὴν ταχύτητα, ἐπανῆλθε πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Δεῦάν.

— Ἰρά-Σίγγ, τῷ εἶπε, μ' ἔσωσας ἀπὸ ἀφεύκτου θανάτου, καὶ ἡ ζωή μου εἶν' ἐδική σου τούντεῦθεν. Ἄλλ' ἂν δὲν συμπληρώσης τὸ ἔργον σου, δὲν ἔπραξας τίποτε. Ὁ Ἀδσίτ θήλασε, λέγουσιν, ὄχι γάλα ἀπὸ μαστοῦ γυναικὸς, ἀλλ' ὡς ὁ Καρτικείας, ὁ θεὸς τῶν πολέμων, αἷμα ἐξ αἰχμῆς λόγχης. Ὁ Ἰμάος δὲν τρέφει ὕαιναν φιλέκδικον ὡς αὐτόν. Ἄν δὲν φύγω τὴν δύναμίν του, ἡ ἀνατέλλουσα σελήνη δὲν θὰ μ' εὔρη ζῶντα. Ἡξεύρεις ὅμως μέχρι ποῦ ἐκτείνεται ἡ δύναμις τοῦ Σιρδάρη;

— Πανταχοῦ ἐκτείνεται, Λάλλ-Σίγγ, ἀπήντησεν ὁ Ἰράς, ἐκτὸς ὅμως τοῦ οἴκου τοῦ Δεϋάν. Ἔσωσας, φίλε, τὴν Πριττάν, τὴν μνηστήν μου, καὶ τὸ ἴσον μόνον σοὶ ἀπέδωκα. Μεῖνε πλησίον μου, καὶ ὁ Σιρδάρης, ἰσχυρότερος τοῦ γίγαντος Ῥαβάνα ἂν εἶναι, ἐδῶ, πιστευσέ με, ἐδῶ δὲν θέλει σέ βλάψει.

— Δέχομαι τὴν προστασίαν σου, Ἰρά-Σίγγ, ἀπεκρίθη ὁ Λάλλ σφίγγων μετ' εὐγνωμοσύνης τὴν χεῖρα τοῦ γενναίου του φίλου, καὶ ἐλπίζω νὰ μὴ μετανοήσης ὅτι μοὶ τὴν ἐχορήγησας.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἶχον φθάσει εἰς τὸ πέρας τῆς πόλεως, καὶ διήρχοντο ἐμπρὸς φυλακείου, ἐν ᾧ ἐστάθμευε τὸ τάγμα τὸ διοικούμενον ὑπὸ τοῦ Λάλλ-Σίγγ.

Ὁ στρατὸς τοῦ Πενταποτάμου, ὁργανισθεὶς ἐπὶ τοῦ μεγάλου Ῥουνζίτ ὑπὸ στρατηγῶν ξένων, τοῦ Γάλλου Ἀλλάρδου καὶ τοῦ Ἰταλοῦ Βεντούρα, ἠκολούθει ἀκριβῶς πάσας τὰς διατάξεις τῆς Εὐρωπαϊκῆς τακτικῆς, ἀλλ' αὐξάνων μόνον ἐπὶ τὸ ἀσιατικώτερον τὰς πρὸς τοὺς ἀρχηγούς του ἀποδιδόμενας τιμάς. Δι' ὃ καὶ, ἅμα ἰδὼν τὸν συνταγματάρχην του διερχόμενον, τὸ τάγμα παρετάξατο νὰ τὸν χαιρετήσῃ. Πρέπει δὲ νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ἡ γνωστὴ ἐπὶ τοῦ στρατοῦ τούτου ἐπιρροή τοῦ Σιρδάρη προήρχετο ἐκ φόβου

μᾶλλον ἢ ἐξ ἀγάπης, καὶ ὅτι ὑπήκουον μὲν εἰς αὐτὸν τὰ σώματα, ἀλλὰ συγχρόνως, ἀποστρεφόμενα τὸ ὦμόν καὶ ἄγριον ἦθος του, προσηλοῦντο ἕκαστον προθύμως εἰς τὸν ἴδιον ἀρχηγόν, ὅταν συνέπιπτε νὰ εἶναι οὗτος ἡπιώτερος καὶ φιλανθρωπότερος. Ἰδίως δὲ τὸ τάγμα τοῦτο ἐλάτρευε τὸν Λάλλ-Σιγγ διὰ τῶν τρόπων του τὸ φιλόφρον, καὶ διότι ἤξευρεν ὅτι ὁ Ἄδσιτ τὸν ἐμίσει.

— Ἰρὰ, εἶπεν ὁ Λάλλ. Ἴδου οἱ ἀνδρεῖοί μου Σεῖκαι, τὸ τάγμα ὁ διοικῶ. Ἄφες τὴν συνοδίαν νὰ προχωρήσῃ, καὶ στῇθι ὀλίγον νὰ τοὺς χαιρετήσωμεν.

Ὁ Ἰρὰς ἐστάθη. Ἄφ' οὗ δ' ἐμακρύνθησαν ἡ Πριττὰ καὶ οἱ ὀπαδοί της,

— Φίλοι στρατιῶται! εἶπεν ὁ Λάλλ-Σιγγ, ταύτην τὴν στιγμὴν ὁ Σιρδάρης Ἄδσιτ ὕψωσε κατ' ἐμοῦ εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως, χωρὶς λόγου καὶ χωρὶς ἀφορμῆς, τὸ ξίφος νὰ μὲ φονεύσῃ.

Οἱ Σεῖκαι ἀνεφώνησαν ἀλαλαγμὸν ἄγριον, ἐκπληξιν ἐκφράζοντα συγχρόνως καὶ ἀπειλήν.

— Ἄλλ' ἐσώθην, ὦ φίλοι συστρατιῶται! Καὶ ὁ σωτήρ μου, ἰδοὺ αὐτός, εἶναι ὁ Ἰρὰς-Σιγγ, ὁ υἱὸς τοῦ Βεζίρου Δεϋάν. Ἀγαπᾷτέ τον ὡς ἄλλον ἐμὲ, ἐν ἀπουσίᾳ μου ἀκούετε τὴν διαταγὴν του ὡς ἐδικήν μου.

Οἱ Σεῖκαι ἐπευφήμησαν ἀλαλάζοντες καὶ κρούοντες διὰ τῶν ξιφῶν τὰς μικρὰς στρογγύλας ἀσπίδας των.

— Ἀγαπητὲ Σαγκραμαζίτη¹⁾, προσέθηκεν ὁ Λάλλ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ταγματάρχην, εἰς σὲ συνιστῶ τὴν ἀπότισιν ταύτην τῆς εὐγνωμοσύνης μου.

Ὁ Σαγκραμαζίτης ὑπεσχέθη δι' εὐγλώττου σιωπῆς, θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του.

¹⁾ Ὁ νικῶν ἐν πολέμῳ.

— Ἴδοῦ, εἶπεν ὁ Λάλλ πρὸς τὸν Ἰράν, ἐν ᾧ ἔτρεχον καλὰ ζῶντες ὅπως φθάσωσι τὴν Πριττάν, — ἰδοῦ, ἂν μὲ φονεύσῃ ὁ Ἀδσίτ, σοὶ ἀφῆκα τὴν πολυτιμωτέραν τῶν ὅσων ἔχω κληρονομιῶν, τὴν ἀφροσίωσιν πεντακοσίων ἀνδρείων.

— Πολύτιμος κληρονομία τῷ ὄντι, ἀπεκρίθη ὁ Ἰράς· ὅμως ἔσο ἥσυχος, θέλομεν φροντίσει νὰ μὴ μᾶς περιέλθῃ ὁ ὅσον ταχέως.

Ε'

Ὁ δὲ Σιρδάρης ἐξηκολούθει τὴν πρὸς τὸν οἶκόν του μετ' ἀπαισίου σιγῆς. Ἐνίοτε μόνον ἀσθμαίνων ἐφύσα ὡς ἀλγοῦν κῆτος, ἔδακνε τὸν μύστακά του μέχρῃς αἵματος καὶ διὰ τῶν πτερνιστήρων του ἔσχιζε τοῦ ἵππου του τὰ πλευρὰ, ὥστε τὸ ζῶον ἐσκίρτα καὶ τὸν ἀνήρπαζε μετὰ παραφόρου ταχύτητος.

— Ἀπὸ τοῦ ξίφους μου, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, — ἀπὸ τοῦ ξίφους μου ἀπέσπασε τῆς ὀργῆς μου τὸ θυμὸν. Δεῦν, ἡναγκάσθην νὰ ὑποχωρήσω ἐμπρὸς τοῦ ὀνόματός σου· Δεῦν, καὶ ἡ τίγρις ὑποχωρεῖ, ἀλλ' ἵνα ῥιφθῇ ἀσφαλέστερον εἰς τὴν ἄγραν τῆς! . . . Ἀπὸ τῆς ἀγκάλης μου τὴν ἀνήρπασε! Μνηστή του, λέγει! ἄνθρωπος εὐτυχής! Ποῦ ἔκρυπτε τὸ Πεντάπόταμον τοιοῦτον ἄνθος οὐράνιον; Τὴν ἥρπασαν ἀπὸ τῆς ἀγκάλης μου! Εἰς μίαν στιγμὴν καὶ τὴν ἐκδίχυσίν μου καὶ τὸν ἔρωτά μου νὰ μ' ἀφαιρέσῃς! . . . Παιδίον, παίζεις πρὸς ἰσχυρώτερόν σου!

Καὶ ἐμάστιζε τὸν ἵππον του μανιωδῶς. Ἀφίχθεις δ' εἰς τὸν οἶκόν του, ἐκάλεσε τὸν Γραμματέα του.

— Εἶσαι ἱκανός, τῷ εἶπε, νὰ μιμηθῇς τὸν χαρακτῆρα τοῦτον;

Καὶ τῷ ἔδωσεν ἐν ἔγγραφον, φέρον τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Δεῦάν.

Ὁ Γραμματεὺς ἐμελέτησε τὸ ἔγγραφον ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ἐσχεδίασε τινὰς γραμμὰς ἐπὶ τοῦ χάρτου, καὶ μετὰ ταῦτα,

— Εἶμαι, εἶπε.

— Λάβε λοιπὸν καὶ γράφε.

Καὶ ἔθεσεν εἰς τὴν χεῖρά του κονδύλιον ἐξ ἰνδοκαλάμου.

Ὁ δὲ Γραμματεὺς ἔγραψε βραδέως, καὶ μιμούμενος τὸ προκείμενον ὑπόδειγμα, τ' ἀκόλουθα καθ' ὑπαγόρευσιν·

«Φίλτατε υἱέ! Ἐπέστρεψα εἰς τὸ Πενταπόταμον. Ἀλλὰ πρὶν ἔμβω εἰς Λαχώραν, ἔχω ἀνάγκην νὰ σὲ ἰδῶ. Σὲ περιμένω δύο ὥρας μακρὰν, εἰς τὴν ἀγροικίαν τοῦ Σάχ Ἐλ Τεναρέτ¹. Ἐλθὲ χωρὶς στιγμὴ νὰ παρέλθῃ· εἶναι ἀνάγκη.»

— Καὶ ὑπογραφὴν; ἠρώτησεν ὁ Γραμματεὺς.

— Τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ὑποδείγματός σου. Γράψον «Δεῦάν.»

Λαβὼν δ' ἔπειτα τὴν ἐπίσημον σφραγίδα, ἣν μετεχειρίζοντο ὅλοι οἱ ὑπουργοί, ἐσφράγισε τὸ γραμματίον.

— Ἄνθρωπος ἀσφαλὴς, εἶπε, νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὴν Βαγαδάταν τοῦ Δεῦάν-Γίρ· ἐκεῖ θὰ εὔρῃ τὸν Ἰράν, τὸν υἱὸν τοῦ Βεζίρου. Νὰ τῷ τὸ δώσῃ. Ὁδήγησόν τον τί νὰ εἰπῇ. Εἰπέ εἰς τὸν λοχαγὸν Κάγκαν νὰ περιμένῃ μετὰ εἴκοσι Σείκων ἱππέων εἰς τὴν αὐλήν μου. Ἀκουσον· εἶπέ τω νὰ τοὺς ἐνδύσῃ πολιτικὰ ἐνδύματα, ὡς ἀνθρώπων ἀπερχομένων εἰς τὴν πανήγυριν, καὶ νὰ ἔχωσι κεκρυμμένα τὰ ὅπλα.

Ὁ Γραμματεὺς ἀνεχώρησεν, ὁ δὲ Ἄδσίτ, ἀποδυσάμενος τὴν στολήν του, ἐνεδύθη πλατὺν μανδύαν, ἔχοντα καλύπτραν, ἣτις ἔκρυπτε σχεδὸν ὁλοκλήρως τὴν κεφαλὴν του. Περάσας δὲ καὶ δύο πιστόλια καὶ ἐν ἐγχειρίδιον εἰς τὴν ζώνην του, ἐξῆλθε καὶ αὐτὸς μετ' ὀλίγον.

¹) Περίφημον ἀρχαῖον ἀγροκήπιον περὶ τὴν Λαχώραν.

Ἡ νῦν ἐκάλυπτεν ἤδη ἀπὸ τινος τῆς Λαχώρας τὴν πόλιν, καὶ αἱ ἱερουργίαι πρὸ πολλοῦ εἶχον ἀρχίσει εἰς τὴν Βαχράταν τοῦ Δεῦαν-Γίρ. Οἱ Βραχμᾶνες, οἱ μὲν ἔψαλλον τοὺς ἱεροὺς ὕμνους τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Βισνοῦ, οἱ δὲ προφέροντες τὸ τριγράμματον ὄνομα ΛΟΜ, τὸ ἐμφαῖνον τὴν ὑπερτάτην τριάδα τοῦ Βράμα, τοῦ Βισνοῦ καὶ τοῦ Σίβα, ἐβύθιζοντο εἰς ἐκστάσεις σιωπηλάς, καὶ ἄλλοι ἔθουον εἰς τοὺς θεοὺς, ἐπιχέοντες εἰς τὸ πῦρ μέλι καὶ βούτυρον. Μετὰ ταῦτα δὲ, εἰς τὸ φῶς μυριάδων πευκίνων δαυλῶν, ζωπυρουμένων διηνεκῶς διὰ νέου βουτύρου, προῆλθεν ὁ χορὸς τῶν Βαῦαδέρων, τῶν ἱερῶν ἐκείνων χορευτριῶν, αἵτινες ἀποκαλύπτουσιν εἰς τὴν φλογεράν φαντασίαν τῶν Ἀσιανῶν τὰς ἀπολαύσεις τοῦ παραδείσου καὶ τοὺς χοροὺς τῶν ἀγγελομόρτων Οὐρί.

Λεπτοῦφεῖς καὶ κυματοῦντας ἐνδεδυμέναι χιτῶνας, προῦχώρουν κινεῖσθαι βῆμα εὐρυθμον καὶ βραδύ, ψάλλουσαι ὑπεσταλμένη τῇ φωνῇ τοὺς ἔρωτας τοῦ Βισνοῦ καὶ τῶν Γωπῖς, τῶν ποιμενίδων τοῦ Πενταποτάμου, καὶ εἰς δύο ἡμιχόρους διαιρεθεῖσαι, ἐξετέλουν διαφόρους ἐξελιγμούς.

Κατ' ὀλίγον ὅμως ἡ φωνή των ἐπετάθη μέχρι τῶν ὑψηλοτάτων καμπῶν, μέχρι τῶν ὀξυτάτων λαρυγκισμῶν, καὶ ὁ ποῦς των ἐπτερώθη, καὶ τὸ σῶμά των ὅλον ἐλυγίσθη εἰς ἡδυπαθέστατα καὶ ἐμφαντικώτατα σχήματα, οἱ δὲ ἀργυροὶ κωδωνίσκοι, οἱ ἐξηρτημένοι ἀπὸ τῆς χρυσῆς ζώνης των καὶ ἀπὸ τῶν διαλίθων κρίκων τῶν βραχιόνων καὶ τῶν σφυρῶν των, προσεκωδώνιζον ἐμμελέστατα πρὸς τὰ σπεύδοντα κ' ἐναέρια βήματά των, καὶ τῶν ἀσμάτων ἡ ἔμπνευσις καὶ τῆς ὀρχήσεως ἡ παραφορά, εἰς τὸ φῶς τῆς κινητῆς πυρκαϊᾶς τῶν λαμπάδων, ὑπὸ τὸν περιεχυμένον καπνὸν τῆς ῥητίνης, ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ τῶν ἡδυτάτων ἀρωμάτων, ἐνε-

ποίοιεν εἰς τοὺς Ἰνδοὺς τὸν ἐνθουσιασμὸν ἐκεῖνον, ὅστις πολ-
λάκις τοὺς παραφέρει μέχρῃς αὐτοκτονίας, καὶ τοὺς ρίπτει
ὑπὸ τοὺς μαιφόνους τροχοὺς τοῦ ἄρματος τοῦ Ἰαγερνάου¹.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην δὲν ἡσχόλουν τὴν ψυ-
χὴν τοῦ Ἰρᾶ ἐκστάσεις θρησκευτικαί, καὶ ἡ διεύθυνσις
τῶν βλεμμάτων του ἀπεδείκνυε τὴν τῶν διαλογισμῶν του.
Συνοδεύσας τὴν Πριττὰν μέχρῃ τῆς Βαγαδάτας, ἐμακρύνθη
μετὰ ταῦτα μετὰ τοῦ Λάλλ, διότι ἐκ σεβασμοῦ ὑπερβολι-
κοῦ πρὸς αὐτήν, καὶ ἐπειδὴ ἡ Πριττὰ μητέρα δὲν εἶχεν, ἀπέ-
φευγε νὰ φαίνεται πλησίον τῆς εἰς δημοσίους τόπους. Κα-
θεστὴς ἐπομένως εἰς ἄλλην τοῦ ναοῦ γωνίαν, ἐλησμόνει
τὰ ἡδυπαθῆ τῶν ὀρχηστριῶν κινήματα, καὶ κατεδίβρωσκε
διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ σεμνὸν κάλλος τῆς Πριττᾶς.

Ἀλλ' ἐν ᾧ ἦν οὕτως ἡσυχολημένος, Κοσσὶδ ἡ γραμ-
ματοκομιστὴς, ὅλος κεκονιαμένος, εἰσῆλθεν εἰς τὸν περίβο-
λον τοῦ ναοῦ, καὶ διευθυνθεὶς πρὸς αὐτὸν, τῷ ἐνεχείρισε τὴν
γνωστὴν ἐπιστολήν.

— Πῶς! ἔκραξεν ὁ Ἰρᾶς ἀναγνούς. Ὁ πατήρ μου δύο
ῥας μακρὰν τῆς Λαχώρας! καὶ μὲ περιμένει!

— Ἀνυπερθέτως.

— Εἶναι εἰς τὸ ἀγροκήπιον τοῦ Σάχ Ἐλ Τεναρέτ;

— Μάλιστα.

— Σοὶ εἶπεν ὅτι πρέπει νὰ ὑπάγω ἀμέσως;

— Ἀμα λάβετε τὴν ἐπιστολήν.

— Θὰ μὲ συνοδεύσης;

¹) Εἰς τὴν πόλιν Ἰαγερνάουτ περιφέρεται ἅπαξ κατ' ἔτος τὸ περίφη-
μον ἀδαμαντόφθαλμον ἄγαλμα τοῦ Βισνοῦ περὶ τὴν Βαγαδάταν ἢ Πα-
γόδαν αὐτοῦ ἐφ' ἀμάξης. Οἱ δεισιδαιμονέστεροι τῶν Ἰνδῶν πολλάκις
ἐρρίπτοντο ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τῆς ἀμάξης ταύτης καὶ ἐφονεύοντο· ἀλλ' οἱ
Ἀγγλοὶ, κυριεύσαντες τὴν πόλιν ἐκείνην, ἐμπόδισαν τὴν ἐκουσίαν ταύ-
την ἀνθρωποθυσίαν.

— "Οχι! ἔχω ἄλλας παραγγελίας.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἐξῆλθε ταχέως ὁ Κοσσίδ.

ἽΟ δ' Ἰράς ἐδειξε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν Λάλλ.

— Πρέπει νὰ ὑπάγω ἀμέσως, εἶπεν. Ἡ διαταγὴ εἶναι ἐπείγουσα καὶ κατεπείγουσα. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μὲ συνοδεύσης. Ἐδὼ ἀσφαλὴς δὲν εἶσαι.

ἽΟ Λάλλ ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς.

— Ὑπαγε, εἶπε τέλος, Ἰρά· ἐγὼ θὰ μείνω.

— Ἀλλὰ μένεις εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ Ἀδσίτ. Δὲν τὸ συλλογίζεσαι;

— Ὁ Ἀδσίτ πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἠξεύρει ποῦ νὰ μὲ ζητήσῃ. Ἀλλως τε θὰ λάβω τὰ μέτρα μου, καὶ μετ' ὀλίγας ὥρας θὰ ἐπιστρέψῃς, καὶ ὁ πατήρ σου ὁμοῦ. Τότε πλέον δὲν τὸν φοβοῦμαι.

Οἱ δύο τότε ἐξῆλθον συγχρόνως τῆς Βαγαβάτας, καὶ ἐν ᾧ ὁ Ἰράς ἐμακρύνετο πρὸς τὴν πεδιάδα, ὁ Λάλλ ἀνεχώρει κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν πρὸς τὴν πόλιν.

Ἡ ἐορτὴ διήρκεσε περίπου ἡμίσειαν ἔτι ὥραν. Ἦν δ' ἐξαίσιον τὸ θέαμα ὅτε, ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν, εἰς τὴν σκοτεινὴν νύκτα, ἐφ' ἧς ἔλαμπον μόνον οἱ ἀστέρες τοῦ αἰθρίου Ἰνδικοῦ οὐρανοῦ, αἱ μυριάδες τῶν λαμπάδων ἐξῆλθον διὰ μιᾶς τοῦ ναοῦ, φωτίσασαι ὡς ἄλλος ἥλιος τὸ περιέχον, καὶ μετὰ ταῦτα διασπειρόμεναι, καὶ τὸ σκότος τῆς πεδιάδος κατὰ διαφόρους διασχίζουσαι διευθύνσεις, ὁμοιάζον τοσαῦτα κινητὰ ἐπίγεια ἄστρα, διπλασιάζοντα τὸ στερέωμα.

Μετὰ τοῦ πλήθους ἐξῆλθε καὶ ἡ Πριττά, καὶ συνηκολούθησε μετὰ πολλῶν ἄλλων μίαν τῶν ἀγουσῶν πρὸς τὴν πόλιν. Ἀλλ' ὅσάκις διεκλαδεύετο ἡ ὁδός, ἡ συνοδία τῆς ἤλαττοῦτο, διότι ἕκαστος διηυθύνετο διὰ τῆς βραχυτέρας πρὸς τὴν συνοικίαν ὅπου κατῴκει.

Τέλος, ὅταν ἔμεινε μόνη μετὰ τῶν ὀπαδῶν της, ἱκανῶς μακρὰν εἰσέτι τῶν πρώτων τῆς πόλεως οἰκιῶν, ἡσθάνθη, ἐξ αἰτίας τῶν προηγηθέντων συμβάντων τῆς ἐσπέρας, ἀνησυχίαν διὰ τοῦτο μικράν. Ἄλλ' ἀμέσως σχεδὸν παρηγορήθη, διότι εἶδε προερχομένην ὀπίσω φραγῆς κήπου ἑτέραν πολυάριθμον συνοδίαν ἱππέων, ἥτις προφανῶς ἐβάδιζε τὴν αὐτὴν ὁδὸν μετ' αὐτῆς.

Οἱ νεωστὶ ἐλθόντες δὲν εἶχον δᾶδας, καὶ ἐφαίνοντο ὅτι ἐπεθύμουν νὰ ὠφεληθῶσιν ἀπὸ τῶν προπορευομένων τῆς Πριττᾶς, διότι ταχύνοντες τὸ βῆμα τῶν ἵππων των, ἔσπευσαν νὰ φθάσωσι μέχρις αὐτῶν.

Ἄλλὰ μόλις ἐπλησίασαν τοὺς δαδούχους, καὶ εὐθὺς τοὺς περιεκύκλωσαν πανταχόθεν, ἐπέπεσαν ἐπ' αὐτοὺς, ἤρπασαν τὰς δᾶδας, καὶ τὰς ἔσβυσαν ἐν τῷ ἅμα. Συγχρόνως δέ τινες ἐξ αὐτῶν ὀρμήσαντες πρὸς τὸν ἐλέφαντα τῆς Πριττᾶς, συνέλαβον αὐτήν, τὴν ὕψωσαν εἰς τὰς χεῖράς των, καὶ τὴν παρέδωσαν εἰς ἄλλον ἱππέα, καλυπτόμενον σῶμα καὶ πρόσωπον ἐντὸς εὐρυτάτου μανδύου. Οὗτος δέ, ἐγκλείσας αὐτήν σχεδὸν νεκράν ὑπὸ τρόμου εἰς τὴν νευρώδη ἀγκάλην του, τὴν ἔθεσεν ἐμπρὸς του ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου του, καὶ ἐκτύπησε τὸν ἵππον διὰ τῶν πτερινιστήρων.

Ἄλλ' ὁ ἵππος, ἀντὶ νὰ προχωρήσῃ βιαίως, ὠρθώθη, καὶ παρ' ὀλίγον νὰ ρίψῃ τὸν ἐπιβάτην του. Προῆλθε δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ ὅτι ἄνθρωπος ῥακενδύτης, ἀνήκων εἰς τοὺς Σανδάλας ἢ ἐπαίτας τῶν Ἰνδιῶν, εἶχε συλλάβει τὸν ἵππον ἐκ τοῦ χαλινοῦ, καὶ κρατῶν αὐτὸν, ἐπρόφερε διὰ φωνῆς οἰκτρᾶς τὸ παραδεδεγμένον ἐπιφώνημα·

— Μίαν ρούπιαν, παρακαλῶ, Σαέβ!

— Μὰ τὰ τριακόσια τριάκοντα τρία ἑκατομμύρια τῶν θεῶν! ἀνεφώνησε φωνὴ ἀγρία ὑπὸ τὸν μανδύαν, — ἡῦρε

τὴν ὥραν νὰ ἐπαιτήσῃ ρούπιαν αὐτὸ τὸ κάθαμα. Λάβε ρούπιαν!

Καὶ ταῦτα λέγων, ὕψωσε τὸ ξίφος του νὰ κατακερματίσῃ τὸν δυστυχῆ ἐπαίτην, καὶ ἐσφενδόνισε κατ' αὐτοῦ τὸν ἵππον, νὰ τὸν συντρίψῃ ὑπὸ τοὺς πόδας του. Ἀλλ' αὐτὸς μετὰ μεγάλης εὐκνησίας ἐπήδησε πλαγίως, καὶ ἀπέφυγε καὶ τὴν πληγὴν καὶ τοὺς πόδας τοῦ ἵππου.

Κατόπιν δὲ τοῦ πρώτου τούτου ἱππέως, ἔστις ἐφαίνετο ὡς ἀρχηγός, ἐρρίφθησαν καὶ οἱ λοιποὶ ὅλοι ὡς ἀστραπὴ, ἀφίνοντες ὀπίσω των τοὺς ἐκπεπληγμένους καὶ τρέμοντας ὀπαδοὺς τῆς Πριττάς. Τοσοῦτον δ' ἐπῆλθε τὸ σκότος, ἀφ' οὗ ἐσβέσθησαν οἱ δαυλοὶ, καὶ τοσοῦτον ἔσπευδον εἰς τὴν φυγὴν των οἱ ἄρπαγες, ὥστε δὲν τοῖς ἦν δυνατόν νὰ παρατηρήσωσιν ὅτι ὁ ἀριθμὸς των ηὔξησε κατὰ ἓνα, καὶ ὅτι ἐκινεῖτο μεταξὺ αὐτῶν σκιά τις ἑτερογενῆς καὶ ἀλλόκοτος.

Ἡ συνοδία ἔλαβε μετὰ τινὰ βήματα ἄλλην διεύθυνσιν, καὶ μετ' ὀλίγον βυθισθεῖσα εἰς μικρὸν ἄλσος πιτύων, ἔφθασε παρὰ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ Ῥάβη, εἰς οὗ τὴν ἀριστεράν ὄχθην ἐπικάθηται ἡ Λαχώρα.

Ἡ Πριττὰ ἠθέλησε κατ' ἀρχὰς νὰ φωνάξῃ· Βοήθειαν βοήθειαν! Ἀλλ' ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἵππου ὀπίσω της, ἔκλεισε τὸ στόμα της διὰ τοῦ κρασπέδου τοῦ μανδύου του, καὶ τὴν ἠνάγκασε νὰ σιωπήσῃ.

Παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ περιέμενον τρία πλοῖα. Οἱ ἱππεῖς πεζεύσαντες, καὶ σύροντες τοὺς ἵππους ἐκ τῶν χαλινῶν, εἰσέβησαν εἰς αὐτὰ, καὶ διέβησαν τὸν Ῥάβην ἐν σιωπῇ βαθυτάτῃ. Εἰς δὲ τὴν ἀπέναντι ὄχθην ὑψοῦτο πύργος μονήρης, ἔχων μικρὰν θύραν ὑπερκειμένην τοῦ ὕδατος, καὶ ἄνωθεν αὐτῆς εἰς ἱκανὸν ὕψος παράθυρον ἀνοιγόμενον ἐπὶ ἐξώστου προέχοντος. Σκοπὸς ἐφύλαττε πλησίον τοῦ πύργου.

— Τίς εἶ; ἐφώναξεν ὁ σκοπὸς, ἰδὼν τὰ πλοιάρια πλησιάζοντα.

— Ἰμάος καὶ Γάγγα! ἀπεκρίθησαν ἐκ τῶν πλοίων· καὶ ὁ σκοπὸς ἐμακρύνθη.

Τὰ πλοῖα ἐπλησίασαν τότε, καὶ ἀπέβησαν οἱ ἱππεῖς. Καὶ ὁ μὲν ἀρχηγὸς αὐτῶν, ἀνοίξας τὴν θύραν τοῦ πύργου, εἰσῆλθε, σύρων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Πριττάν, οἱ δὲ λοιποὶ ὅλοι ἀνεχώρησαν πρὸς τὸν περίβολον μεγάλης παρακειμένης οἰκίας, ἥς ἡ ὀπισθία θύρα ἠνοίγετο ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ. Ἐν ᾧ δ' ἀπήρχετο ὁ τελευταῖος ἱππεὺς μακρυνθεὶς ὀλίγον τῆς εὐθείας ὁδοῦ, διέκρινεν ἐν τῷ σκότει ἐμπρὸς τοῦ ἀνθρώπου ῥακενδύτην.

— Τίς εἶσαι σύ; τί θέλεις ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ στρατιώτης μετὰ φωνῆς τραχείας.

— Μίαν ρούπιαν παρακαλῶ, Σαέβ! ἀπεκρίθη θρηνωδῶς ὁ ἐπαίτης.

— Ὁ Διάβολος Ἀσσούρας νὰ σ' ἐλεήσῃ ἀδελφέ, εἶπεν ὁ στρατιώτης. Ἴδὲ ὥραν καὶ τόπον νὰ ζητῇ ρούπιαν! Πήγαινε εἰς τὸ καλὸν τώρα, πήγαινε.

Καὶ ἠκολούθησε τοὺς συντρόφους του, οἵτινες, ὥς καὶ αὐτὸς, εἰσῆλθον διὰ τῆς ὀπισθίας θύρας εἰς τὸν περίβολον.

Εἰς τὴν τελευταίαν ὁμῶς ταύτην παραγγελίαν τοῦ στρατιώτου δὲν ὑπήκουσεν ὁ ἐπαίτης, ἀλλ' ἀποσυρθεὶς ὀλίγον, μέχρις ὅπου ἡ ὄχθη ἐγίνετο σύδενδρος, ἐκάθησεν ἀθορύβως ὀπίσω τοῦ κορμοῦ τοῦ πρώτου δένδρου ὃ ἀπῆντησεν, εἰς μέρος ὅθεν τῷ ἦν εὐκόλον καὶ ν' ἀκούῃ καὶ νὰ βλέπῃ τὰ πάντα. Ἴδου δὲ τί ἤκουσε καὶ τί εἶδε.

Τὸ παράθυρον τοῦ πύργου ἦν κεκλεισμένον, ἀλλ' ἔφεγγεν ἔσωθεν. Ὀλίγας στιγμὰς ἀφ' οὗ κατέλαβεν ὁ ἐπαίτης τὴν σκοπιάν του, τὸ εἶδε βιαίως ἀνοιγόμενον, καὶ ἡ Πριττὰ ἐξώρμησεν εἰς τὸν ἐξώστην.

— Μακράν, ἔκραζεν ἡ νέα, μακράν ἀπ' ἐμοῦ!

Τί ἔπραττεν ἢ τί ἔλεγεν ὁ μείνας ἐν τῷ πύργῳ δὲν ἐδύνατο νὰ διακρίνη αὐτὸς, ἀλλ' εἶδε τὴν Πριττὰν ἐλθοῦσαν εἰς τοῦ ἐξώστου τὸ χεῖλος, τὸ κρεμάμενον ἐπὶ τῶν κυμάτων, καὶ τὴν ἤκουσεν ἀνακράζουσιν μετὰ φωνῆς τρεμούσης ὑπὸ συγκινήσεως, ἀλλὰ καὶ ὑψουμένης πρὸς ἔκφρασιν σταθερᾶς ἀποφάσεως.

— Ἐν βῆμα ἂν προχωρήσης, ῥίπτομαι εἰς τὸν ποταμόν!

Τότε εἶδεν εἰς τὸ παράθυρον τὴν μορφήν τοῦ ἄρπαγός της. Ὁ μύσταξ καὶ τὰ γένειά του ἦσαν ἀνωρθωμένα ὡς τῆς γαλῆς ὅταν ἀγριωθῇ.

Ἦκουσε δὲ καὶ τὴν φωνὴν του βροντῶσαν.

— Οἱ λόγοι μου δὲν δύνανται νὰ νικήσουν τὸ πείσμα σου· ἡ ὑπομονή μου θὰ τὸ νικήσῃ. Σοὶ προτείνω νὰ γίνῃς γυνή μου, τοῦ πρώτου, τοῦ ἰσχυρωτάτου ἀνδρός τῆς Λαχώρας. Ἐκάστην τρίχα τῆς κόμης σου θὰ καλύψω δι' ἐνὸς ἀδάμαντος. Αἱ γυναῖκες τοῦ Πενταποτάμου θὰ κλίνωσιν ἐμπρὸς σου τὸ μέτωπον, καὶ αἱ αὐτοκράτειραι θὰ σὲ φθονῶσιν.

— Τοὺς ἀδάμαντάς σου, Σαέβ, ἐπαίνει εἰς τὰς Βαῦαδέρας σου, εἶπεν ἡ Πριττὰ, ἐν ᾧ ἐρύθημα ὑπερηφανείας ἀνέβαινεν εἰς τὰς παρειάς της. — Ληστοῦ γυνή δὲν γίνομαι. Ὑπαγε!

— Ἀπορρίπτεις τὰ δῶρα τῆς ἀγάπης μου, τρέμε τὴν ἔκρηξιν τοῦ θυμοῦ μου! εἶπεν αὐτὸς μετὰ φωνῆς, εἰς ἣν ἠκούσθη τρύζον τοῦ πύργου τὸ ἔδαφος.

— Σαέβ, ἀπεκρίθη ἡ Πριττὰ, καὶ τὰ χεῖλη της διέστειλε μειδίαμα περιφρονήσεως, — Σαέβ, ἀψηφῶ τὰς ἀπειλάς σου, ὡς ἀπορρίπτω τὰ δῶρά σου. Ἄν εἰς τὴν Λαχώραν, ἂν εἰς τὸ Πενταπόταμον εἶσαι ὁ ἰσχυρώτερος πάντων, ἐδὼ εἰς τὴν ἄκραν αὐτοῦ τοῦ ἐξώστου, εἶμαι ἰσχυρωτέρα σου. Ἀπατᾶσαι ἂν νομίζῃς ὅτι ἐξουσιάζεις τὴν ἐλευθερίαν μου.

Ἡ ἐλευθερία μου εἶναι ἐκεῖ — καὶ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἔδειξε τὸν ποταμὸν, — καὶ μετὰ ταῦτα ἐκεῖ! — καὶ διὰ τῆς ἄλλης ἔδειξε τὸν διάστερον οὐρανόν. Δὲν σὲ φοβοῦμαι, Σαέβ. Ὑπαγε!

— Ὑπάγω, λοιπὸν, ἀφ' οὗ πεισματωδῶς ἐπιμένεις, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος μετ' ἀπαισίου βλέμματος. Ἄλλ' ἰδέ. Ὁ πύργος οὗτος ὑψοῦται μονήρης καὶ ἔρημος εἰς μέρος ἄβατον καὶ ἀπρόσιτον. Μόνα τὰ παροδικὰ πτηνὰ θέλουσι σὲ ἀσπάζεσθαι εἰς τὴν ὑψηλὴν αὐτὴν φωλεάν σου. Κάνεις δὲν ἤξεύρει ὅτι εἶσαι ἐδῶ· σωτῆρος χεὶρ δὲν θέλει φθάσει μέχρι σοῦ. Ἐδῶ θέλει διέλθει ἡ ζωὴ σου, ὁλόκληρος ἡ ζωὴ σου, μονότονος καὶ θολή, ὡς ὁ ποταμὸς ὅστις ῥέει ὑπὸ τοὺς πόδας σου. Ἐδῶ θέλω ἔλθει αὔριον νὰ ἰδῶ ἂν ἐνικήθῃ τὸ πείσμα σου, ἐδῶ θέλω ἐπανέρχεσθαι πᾶσαν ἡμέραν, μέχρῃς οὐ εἰς τὴν ἐρώτησίν μου, Πριττά ἐνέδωκας; ν' ἀποκριθῇς, Ναί.

— Καὶ πᾶσαν ἡμέραν, ἀπεκρίθη ἡ Πριττά, θὰ μ' εὐρίσκης εἰς τὴν θέσιν ταύτην, ἐτοίμην νὰ καταφύγω εἰς τοῦ θανάτου τοὺς κόλπους, ἂν μ' ἐπιβάλλῃς τὴν ἀτιμίαν, καὶ πᾶσαν ἡμέραν θέλεις ἀκούει ἐπαναλαμβανόμενον τὸ αὐτὸ, Ὅχι!

— Αὔριον λοιπόν! εἶπεν ὁ ἄρπαξ, ἀνακαγχάζων σαρκαστικῶς, ἐν ᾧ μυκηθμὸς λύσσης ἐξήρχετο ἐκ τοῦ στήθους του· καὶ ἀπесύρθη βιαίως ἀπὸ τοῦ παραθύρου.

Ὁ ἐπαίτης ὀπισθεν τοῦ δένδρου ἤκουσε τὸ βῆμά του ἀντηχοῦν βαρέως ἐπὶ τῆς κλίμακος.

— Ἔως ὅτου ἔλθῃς μίαν ἡμέραν καὶ εὖρης μόνον τὸ πτωμά μου! εἶπεν ἡ Πριττά, ὅταν ἤκουσε τὸν τελευταῖον κρότον τῶν ποδῶν του σβεσθέντα, καὶ τὴν θύραν κλεισθεῖσαν.

Τοῦτο δ' εἰποῦσα, εἰσῆλθε διὰ τοῦ παραθύρου.

Ἐξελθὼν δὲ τοῦ πύργου ὁ ἄρπαξ, ἐδιπλοκλείδωσεν αὐ-

ὃν διὰ βαρείας κλειδὸς, εἰσῆλθε διὰ τῆς θύρας τοῦ περιβόλου, δι' ἧς εἶχον πρὸ ὀλίγου εἰσέλθει καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἵπποι, καὶ ἐκλείδωσε καὶ αὐτήν.

Ὁ δ' ἐπαίτης, ἀφ' οὗ ἀπесύρθησαν τὰ δύο πρόσωπα τῆς σκηνῆς, ἥτις ἐφάνη ἐλκύουσα τοσοῦτον τὴν προσοχὴν του, σύρθη ἀθορύβως μεταξὺ τῶν δένδρων, ἔφθασεν εἰς μέρος σύμφυτον, ὅπου ἴστατο ἵππος δεδεμένος εἰς στέλεχος, ἔλυσεν αὐτὸν ἐν σιωπῇ, ἐπήδησεν εἰς τὴν ῥάχιν του, καὶ στρέψας πρὸς τὸν πύργον τὰ νῶτα, ἔλαβε τῆς πόλεως τὴν διέουθυσιν.

ΣΤ'

Ἄλλ' ἐν ᾧ ταῦτα συνέβαινον, ὁ Ἰρὰς ἔτρεχεν ἀπὸ ῥυτῆρος πρὸς τὸ ἀγροκήπιον Σάχ "Ελ Τεναρέτ, ὅπου ἤξευρεν ὅτι τὸν περιέμενεν ὁ πατήρ του. Τῶν δύο ὥρων τὸν δρόμον διήνυσεν εἰς μίαν ὥραν, καὶ ὅταν ἔφθασεν, ἦν ἡ ἐνδεκάτη τῆς νυκτὸς περίπου.

Ἄλλὰ μετ' ἐκπλήξεως εἶδεν ὁ Ἰρὰς ὅτι τὰ πάντα ἡρέμουν ἐνταῦθα. Ἀγροκήπιον καὶ πεδιάς ἐκοιμῶντο εἰς σιωπὴν καὶ σκότος. Μάτην ἡρεύνησε πανταχοῦ, μάτην ἔκρουσε τὴν θύραν ὅλων τῶν ἀγροικιῶν, μάτην ἐξύπνισεν ὅλους τοὺς περιόικους· οὐδεὶς οὐτε εἶδε Βεζίρην, οὐτε ἤκουσέ τι περὶ αὐτοῦ.

Βαθμυδὸν ἡ ἐκπληξίς τοῦ Ἰρὰ ἤρχισε νὰ μεταβάλληται εἰς ἀνησυχίαν. Λοιπὸν ἀνεχώρησεν ὁ πατήρ του! Ἄλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι πιθανόν· ἤθελον ἀπαντηθῇ καθ' ὁδόν. Ἡ ἴσως ἀκόμη δὲν ἔφθασεν; ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ ἦν γεγραμμένη ἐκ τοῦ ἀγροκηπίου. Ἄρα ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη δὲν ἦν τοῦ πατρός του, τὸν ἠπάτησαν! Ἄλλὰ τίς τὸν ἠπάτησε, τίς εἶχε συμφέρον νὰ τὸν ἀπατήσῃ;

Διάφοροι φόβοι τὸν ἐκυρίευσαν, καὶ εἰς τὸ πνεῦμά του διε-
σταυροῦντο ὑποψίαι ἀντίθετοι. Δι' ὃ, ἀφ' οὗ περιίππευσεν
ἅπαξ ἀκόμη τὸ ἀγροκήπιον πρὸς καθησύχασιν τῆς συνει-
δήσεώς του, ἐκέντησε τὸν ἵππον του, καὶ ὥρμησε πρὸς τὰ
ὀπίσω, πτερούμενος ὑπὸ ταραχῆς καὶ ἀνυπομονησίας. Καθ'
ὁδὸν δὲ τὸ πνεῦμά του ἐταλαντεύετο μεταξὺ ἰδεῶν παν-
τοίων, ἀσπαζομένων ὡς πιθανῶν ἅμα παρουσιάζοντο, ἀπο-
βαλλομένων δ' ὡς ἀτόπων ἅμα ἐσυζητοῦντο, καὶ τὴν ἀνη-
συχίαν του ἡσθάνετο τοσούτῳ μᾶλλον αὐξάνουσιν, ὅσω
δὲν εἶχεν ἀντικείμενον ὠρισμένον.

Μεσονύκτιον ἦν ὅταν εἰσώρμησεν εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς
Λαχώρας, διευθυνόμενος πρὸς τὴν οἰκίαν του. Ἀλλὰ, ἐν ᾧ
διήρχετο ὡς βέλος διὰ τῆς πύλης αὐτῆς, αἰφνης ἄνθρωπος
ἀναπηδήσας ἀπὸ σκοτεινῆς γωνίας, ἤρπασε τὸν ἵππον ἐκ
τοῦ χαλινοῦ μετὰ τοσαύτης βίας, ὥστε ἐλυγίσθησαν αἱ
ἰγνύες τοῦ ζώου, καὶ ὁ ἵππος ἐστάθη.

— Προδοσία! ἀνέκραξεν ὁ Ἰράς, θεωρήσας τὸ συμβάν
τοῦτο ὡς συνέχειαν τῆς ἐπιβουλῆς, ἥτις, ὡς ἐνόει, ἐτεκταί-
νετο ἔναντίον του.

Κλίνας δὲ πρὸς τὰ ἐμπρὸς, εἶδεν ὅτι ὁ ἐπιπεσὼν κατ'
αὐτοῦ ἦν Παριάς τις ἢ Σανδάλας, ὡς ὀνομάζουσιν οἱ Ἰνδοὶ
τὴν ἐλεεινὴν ἐκείνην τῶν ἀνθρώπων τάξιν, τὰ σκύδαλα
τῆς κοινωνίας, ἥτις μόνον θύματα ἢ κακούργους παρέχει.
Ὁ Ἰράς ὑπώπτευσεν ἢ δολοφόνον, ἢ τοῦλάχιστον νυκτο-
κλέπτην.

— Ὅπίσω! ἔκραξε πάλιν, γυμνώσας τὸ ξίφος του.

— Ἰρά! ἤρπασαν τὴν Πριττάν, εἶπε ταχέως ὁ ῥακεν-
δύτης.

— Ἡ φωνὴ τοῦ Λάλλ! ἀνέκραξεν ὁ Ἰράς. — Ἡρπα-
σαν τὴν Πριττάν; τί λέγεις; Τίς τὴν ἤρπασεν;

— Ὁ Σιρδάρης Ἀδσίτ!

— ὦ! ναί! ἔχεις δίκαιον! Ἐκείνου ἦτον ὁ δόλος. Ἀλλά πῶς τὸ ἤξεύρεις; ἀλλὰ ποῦ εἶναι; νὰ τρέξωμεν, Λάλλ, νὰ τὴν σώσωμεν.

Ὁ Λάλλ τῷ διηγήθη τότε ὅ,τι ἤξευρε. Τὴν ἐπίβουλον διάθεσιν τοῦ Σιρδάρου ἐκ πείρας γνωρίζων, δὲν ἐνόμισε φρόνιμον νὰ μακρυνθῇ ἀπὸ τῆς Πριτᾶς, ἐν ὅσῳ ἦν ἀπὼν ὁ Ἰράς. Ἀλλ' ἵνα τὴν ἐπιτηρῇ ἀκινδύνως, ἠναγκάσθη νὰ καλύψῃ τὰ ἐνδύματά του ὑπὸ τὰ ῥάκη ἐκεῖνα· καὶ οὕτω τὴν παρηκολούθησε μακρόθεν εἰς τὴν ἐπιστροφήν της, παρευρέθη εἰς τὴν ἀρπαγὴν της, ἐπλησίασε τὸν ἄρπαγα, καὶ ἀναγκάσας αὐτὸν εἰς βιάιον κίνημα τῆς χειρὸς, εἶδε τὸ πρόσωπόν του, συνώδευσεν ἔπειτα τοὺς ὀπαδούς του ἔφιππος ὑπὸ τὸ κάλυμμα τῆς νυκτὸς, καὶ μετ' αὐτῶν διέβη τὸν ποταμὸν, καὶ κατεσκόπευσε τὰ κατὰ τὸν πύργον.

— Ἀλλὰ νὰ τὴν σώσωμεν, πρέπει νὰ τὴν σώσωμεν! ἔκραζεν ὁ Ἰράς.

— Πρέπει βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ Λάλλ, καὶ πρέπει χωρὶς ἀναβολῆς. Ἡ αὐγὴ νὰ μὴ τὴν εὕρῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἀδσίτ-Σίγγ· διὰ τοῦτο ἦλθα δρομαίως νὰ σὲ προλάβω. Ἄς μὴ ἀργῶμεν.

Ἐν τῷ ᾧμα ὁ Λάλλ ἀπέρριψε τὰ ῥάκη ἀπὸ τοῦ σώματος του, καὶ ὁ Ἰράς κατέβη ἀπὸ τοῦ ἀσθμαίνοντος ἵππου του, καὶ τὸν παρέδωκεν εἰς ἓνα τῶν ὑπηρετῶν του.

— Καὶ τώρα πῶς θὰ πράξωμεν; ποῦ θὰ διευθυνθῶμεν; ἠρώτησεν, ἀνίκανος ὢν νὰ σχεδιάσῃ ὁ ἴδιος εὐκρινές τι εἰς τὸν κυματιζόμενον νοῦν του.

— Εἰς τὸν στρατῶνα! εἶπεν ὁ Λάλλ.

Καὶ διηυθύνθησαν ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶδομεν σταθμεῦον τούτου τὸ τάγμα.

Ἐκεῖ ὁ Λάλλ προσεκάλεσε τὸν ταγματάρχην.

— Ἀδελφὲ Σαγκραμαζίτη, τῷ εἶπεν, ἔχομεν ἀνάγκην τῆς βοηθείας σου.

— Λάλλ-Σίγγ, ἀπεκρίθη ὁ ταγματάρχης, ὁ βραχίων μου ὡς καὶ οἱ βραχίονες ὅλων τῶν στρατιωτῶν μας, εἶναι, τὸ ἡξεύρεις, ἐδικός σου καὶ τοῦ φίλου σου Ἰρά-Σίγγ. Διάταττε.

— Γνωρίζεις ποῖοι φρουροῦσιν ἀπόψε εἰς τοῦ Σιρδάρου τὸν οἶκον;

— Γνωρίζω.

— Ἐχéis ἐπιβρόχην ἐπ' αὐτῶν;

— Ἐπὶ δύο ἢ τριῶν· ὅχι ἐφ' ὅλων.

— Ἀρκετὴν ὥστε νὰ πείσῃς ἓνα σκοπὸν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν θέσιν του;

— Ἀρκετὴν, ἂν ὁ σκοπὸς ἐκεῖνος εἶναι ἐκ τῶν δύο ἢ τριῶν.

— Ἀλλ' ἂν δὲν εἶναι! εἶπεν ὁ Λάλλ, γινόμενος ἔμφροντις.

— Ἄν δὲν εἶναι. . ., ἐπανέλαβε περίφοβος ὁ Ἰράς.

— Ἐστω, εἶπεν ὁ Λάλλ, συνόδευσόν μας· ἴσως μᾶς συνδράμῃ ἡ τύχη.

Παραλαβὼν δὲ καὶ τέσσαρας Σείκους, στρατιώτας τοῦ τάγματος, καὶ δοὺς τὰς ἀναγκαίας ὁδηγίας εἰς ἕκαστον, διηυθύνθη μετ' αὐτῶν ἡσύχως πρὸς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Ἐκεῖ εἰς τῶν στρατιωτῶν ἐμίσθωσε πλοιάριον δι' ἀδράς χορηγίας, ἀπέβαλεν ἀπ' αὐτοῦ τὸν Ἰνδὸν ναύτην, καὶ ἔλαβε τὰς κώπας ὁ ἴδιος. Ὀλίγον δὲ κατωτέρω ἐπέβησαν τοῦ πλοιαρίου ὁ Ἰράς καὶ ὁ Λάλλ μετὰ τῶν ἄλλων τριῶν στρατιωτῶν, καὶ παρηκολούθησαν τὸν ῥοῦν τοῦ ποταμοῦ, μέχρι συμφύτου γλώσσης τῆς ὄχθης, προεχούσῃς εἰς τὸν ποταμόν, καὶ παρακειμένης εἰς τοῦ Σιρδάρου τὸν πύργον.

Ὅπισω αὐτῆς ἔμεινεν ἡ λέμβος ἀκίνητος, οἱ δὲ τρεῖς στρατιῶται ἐξελθόντες ἐκρύβησαν εἰς τὰ δένδρα, ἐν ᾧ ὁ ταγματάρχης Σαγκραμαζίτης ἐπορεύθη πεζὸς πρὸς τὸν πύργον.

— Τίς εἶ; ἀνέκραξεν ὁ σκοπὸς ἅμα εἶδεν ἄνθρωπον προσερχόμενον.

— Δὲν εἶναι ἐκ τῶν γνωρίμων μου, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σαγκραμαζίτης. Μεγαλοφώνως δ' ἀπεκρίθη· — Ἰμαὸς καὶ Γάγγα! καὶ ἐλθὼν πλησιέστερον,

— Ταγματάρχης! προσέθηκεν.

Ὁ σκοπὸς, κατὰ τὴν τάξιν τῶν Ἰνδικῶν στρατευμάτων, παρουσίασε τὰ ὅπλα, ἃν καὶ ἦτον πρώτη ὥρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ὁ δὲ Σαγκραμαζίτης πλησιάσας εἰς αὐτὸν,

— Κοιμᾶσαι; τῷ εἶπε μετὰ τόνου φωνῆς ὀργίλου, ἥ τί κάμνεις ἐδῶ;

— Ὅχι, γενναιότατε, εἶπε περίφοβος ὁ σκοπὸς, ἀγρυπνῶ, καὶ φυλάττω.

— Φυλάττεις; καὶ πῶς φυλάττεις; αὔριον θὰ διατάξω νὰ σὲ μαστίσουν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ στρατῶνος. Ἐν ᾧ φυλάττεις, ἄνθρωποι ἀπεβιδάσθησαν ἀπὸ πλοιαρίου εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος· — καὶ ἔδειξε τὰ δένδρα· — Τί ἤθελον ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι;

— Δὲν εἶδα κανένα ἄνθρωπον, γενναιότατε, ἀπεκρίθη ὁ στρατιώτης τεταραγμένος. Ἀλλ' ἂν ἀπέβησαν ἄνθρωποι, νὰ φωνάξω τὴν φυλακὴν.

— Νὰ φωνάξης τὴν φυλακὴν, ὑπέλαβε βιαίως ὁ ταγματάρχης, καὶ νὰ φύγουν πρὶν μάθωμεν οὔτε τίνες ἦσαν, οὔτε διατί ἦλθον. Ἀνόητε! πρέπει νὰ τοὺς κατασκοπεύσωμεν πρῶτον καὶ τότε.

Ὁ στρατιώτης, ἀκολουθῶν τὸν ταγματάρχην, διτηρῆνθη

πρὸς τὸ ἄλσος μετὰ βήματος βραδέως καὶ ἀθορύβου. Ἀφίχθεις δὲ, ἐβύθισε τὸ βλέμμα του μεταξὺ τῶν δένδρων.

— Τῷ ὄντι ἄνθρωποι εἶναι, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ. Κρατοῦν ὅπλα, καὶ εἶναι τρεῖς. Πρέπει νὰ φωνάξω.—Φύλακες!...

Ἄλλ' ἀκόμη δὲν ἐπρόφερε τὴν λέξιν, ἥτις ἤθελεν ἐγείρει ὅλην τὴν φρουρὰν τοῦ Ἀδσίτ, καὶ ὁ ταγματάρχης τὸν συνέλαβεν ἀπὸ τοῦ τραχήλου καὶ τὸν ἔσφιγγεν.

— Σιωπὴ, ἀχρεῖε! ἀνέκραξε, καὶ εἰς ἓν νεῦμά του ἐφορμήσαντες οἱ τρεῖς στρατιῶται ἐκ τοῦ ἄλσους, τὸν ἤρπασαν, τὸν ἔρριψαν κατὰ γῆς, καὶ φιμώσαντες τὸ στόμα του, τῷ ἔδесαν χεῖρας καὶ πόδας, καὶ ἐπέστρεψαν μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ πλοῖον. Αἱ κῶπαι ἔσχισαν ἀμέσως τὸ ρεῦμα, καὶ τὸ πλοῖον διηυθύνθη πρὸς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, ὅπου ἀπέβησαν οἱ τρεῖς Σεῖκαι μετὰ τοῦ αἰχμαλώτου των.

Περικυκλώσαντες δ' αὐτὸν καὶ εἰδοποιήσαντές τον ὅτι εἰς τὸ πρῶτον κίνημα ἢ εἰς τὴν πρώτην φωνὴν του τὰ τρία των ἐγχειρίδια θὰ βυθισθῶσιν εἰς τὴν καρδίαν του, τὸν ἔφερον εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχον ἀφήσει τοὺς ἵππους των, καὶ ἀναβιβάσαντές τον εἰς τὸν τέταρτον ἵππον τοῦ ἐν τῇ λέμβῳ μείναντος συντρόφου των, διηυθύνθησαν μετ' αὐτοῦ, ἐκόντος ἄκοντος, πρὸς τὰ σύνορα τοῦ Ἀφγανιστάν.

Τὸ δὲ πλοιάριον μετὰ τῶν ὑπολοίπων ἐπέστρεψε πάλιν πρὸς τὰ ὀπίσω. Τοῦ πύργου τὸ παράθυρον ἦν κλειστὸν, ἐφαίνετο δὲ φῶς εἰς αὐτό. Ὁ ἐρέττων στρατιώτης, ἀφίχθεις ὑπὸ τὸν ἐξώστην, ἀνεκώχισε, καὶ κινῶν ἐλαφρῶς τὰς κώπας διετήρει μόνον τὸ πλοιάριον εἰς τὴν θέσιν του, ἐμποδίζων αὐτὸ νὰ παρασυρθῇ ὑπὸ τῆς βίας τοῦ ποταμοῦ. Ὁ δὲ Ἰράς, ὑψώσας τότε τὴν φωνὴν, ἤρχισε νὰ ψάλλῃ τὸ ἀκόλουθον ᾄσμα·

Μὴν κοιμᾶσαι, ἰδοὺ ἀνατέλλει
μειδιῶν ὁ χρυσοῦς ἑωσφόρος·
ὡς ἀδάμας ἀστράπτ' εἰς τὸ ὄρος,
καὶ τὴν νέαν αὐγὴν προαγγέλλει.

Τὸ πτηνὸν τὴν ἀσπάζεται ἄδον,
μελωδίας τῇ πέμπει ἡ λύρα,
καὶ τὰ ῥόδα τῇ πέμπουσι μύρα,
καὶ τὴν ψάλλ' ἡ ἡχὴ τῶν κοιλάδων.

Αἱ φωναὶ αἱ οὐράνιαι πᾶσαι
κ' αἱ ἐπίγει' ὕμνοῦσι συνάμα
τὴν αὐγὴν, γλυκὺ νεῦμα τοῦ Βράμα·
ἀνατέλλει, ἰδοὺ! μὴν κοιμᾶσαι.

Μετὰ τὴν δευτέραν στροφὴν τοῦ ᾠσματος ἠνεώχθη τὸ παράθυρον ἐλαφρῶς, καὶ μετὰ τὴν τρίτην ἐφάνη ἡ Πριττά, δειλῶς βυθίζουσα τὸ βλέμμα της εἰς τὸ σκότος.

— Δὲν ἦτον ἐκεῖνος, ἐψιθύρισε, δὲν ἦτον τὸ ᾠσμά του;

— Πριττά, ἀνέκραξεν ὁ Ἰράς μετ' ἐντονωτέρας φωνῆς, Πριττά, μ' ἐγνώρισας; ὁ Ἰράς εἶμαι, ἔρχομαι νὰ σὲ σώσω. Ἔχεις πρόχειρον ἢ σχοινίον, ἢ παραπέτασμα κἀνὲν νὰ μᾶς κρεμάσῃς ἀπὸ τοῦ ἐξώστου;

— Λάβετε! εἶπεν ἡ Πριττά, κρεμῶσα τὸ μακρὸν κάλυμμα ἐν ᾧ περιέβαλλε τὸ πρόσωπον καὶ τὸ σῶμά της, ὅταν ἐξήρχετο τῆς οἰκίας. — Εἰμὶ ἐτοίμη νὰ κρεμασθῶ εἰς τρίχα ἐπὶ τῆς ἀβύσσου, μόνον νὰ σωθῶ ἀπὸ τῆς μισητῆς φυλακῆς ταύτης.

Ὁ Λάλλ ἐδесεν ἐν τῷ ᾠμα εἰς τὴν ἄκραν τοῦ καλύμματος ἀναβάθραν σχοινόπλεκτον, ἣν εἶχε φέρει μεθ' ἑαυτοῦ ἐκ τοῦ στρατῶνος, καὶ ἡ Πριττά τὴν ἀνείλκυσε, κρεμῶσα ὑπὲρ τὴν κιγκλίδα τὴν ἄλλην τοῦ καλύμματος ἄκραν. Ταύτην δ' ἐστερέωσε κάτωθεν ὁ Ἰράς, εἰς τὸ ῥόπτρον τὸ ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ πύργου, καὶ διὰ τῆς ἀναβάθρας ἀνέβη πρῶτος αὐτὸς, καὶ κατόπιν αὐτοῦ ὁ Λάλλ.

— Ἐλθέ, ὦ Πριττά, εἶπεν ὁ Ἰράς, ἐρχόμεθα νὰ σὲ σώσωμεν. Δός μοι τὴν χεῖρα νὰ σὲ βοηθήσω νὰ καταβῇς.

— Ναί! νὰ μὲ σώσητε! ἀνέκραξεν ἡ Πριττά. Ἄς φύγωμεν, ἅς πηγαίνωμεν. Ἀποσπάσατέ με ἀπὸ τοῦ ἀντροῦ τοῦ θηρίου. Δεδοξασμένος ὁ Βράμας ὅτι ἤλθεσ, Ἰρά. Ἄν δὲν ἦρχεσο, αὔριον, ὅταν ἡνοίγετο τοῦ πύργου ἡ θύρα, εἶχον σκοπὸν νὰ ζητήσω τὴν σωτηρίαν μου εἰς τοῦ Ῥάβη τὰ κύματα.

— ὦ ἀπαίσιος ιδέα! ἀνέκραξεν ὠχριῶν ὁ Ἰράς. Ἀδσίτ! θὰ μοὶ τὴν πληρώσης. Ἄλλ' ἐλθέ, μὴ χρονοτριβῶμεν, ὑπάγωμεν.

— Ναί, ὑπάγωμεν, εἶπεν ἡ Πριττά, θέτουσα τὸν πόδα εἰς τὴν πρώτην βαθμῖδα τῆς κλίμακος.

Ὡς ὅμως αἰφνιδίως τις νὰ τῇ ἐπῆλθε λογισμὸς, ἐστάθη πάλιν, καὶ ἀποσυρομένη,

— Ἀλλὰ, ἠρώτησε, ποῦ ὑπάγομεν;

Ὁ Ἰράς ἐταράχθη. Τὴν ἐρώτησιν ταύτην οὐδ' αὐτὸς εἶχεν ἀποτείνει εἰς ἑαυτόν· δι' ὃ, μετὰ τινὰς στιγμὰς δισταγμοῦ,

— Θὰ εἶσαι ἄρα γε ἀσφαλὴς εἰς τὴν οἰκίαν σου; εἶπε.

— Εἰς τὴν οἰκίαν της! ἀνέκραξεν ὁ Λάλλ. Δύνασαι νὰ τὸ προτείνης! Καὶ τίς θέλει τὴν φυλάξει ἐκεῖ; Καὶ ὅλη ἡ πόλις τῆς Λαχώρας ἂν τὴν περιφρουρήσῃ, λησμονεῖς ὁ Ἀδσίτ ποῖος εἶναι; Ἀγνοεῖς ὅτι αὔριον ἀπὸ πρωΐας ἡμπορεῖς νὰ τὴν ἰδῇς συρομένην εἰς τὰς ὁδοὺς ὑπὸ τῶν δορυφόρων του; Δὲν ἠξεύρεις ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος οὐδὲν σέβεται, οὐδένα φοβεῖται;

— Οὐδένα, ἐκτὸς μόνου ἐνός, εἶπεν ὑπερηφάνως ὁ Ἰράς.

— Ἐκτὸς τοῦ Δεῦαν, ἀπήντησεν ὁ Λάλλ. Καὶ μόνον εἰς τοῦ Δεῦαν τὴν οἰκίαν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀσφαλὴς ἡ Πριττά.

— Εἰς τὴν οἰκίαν λοιπὸν τοῦ πατρός μου . . ., ἐπρότεινε εἰλῶς ὁ Ἰρὰς πρὸς τὴν νέαν κόρην.

— Ἰρὰ, ἀπήντησεν αὕτη. Δὲν ἔχεις μητέρα. Ἄν ἡ οἰκία μου δὲν εἶναι πλέον ἄσυλον δι' ἐμὲ, ἄφες με. Τὸ βλέπω, πυθμὴν τοῦ ποταμοῦ εἶναι τὸ ἄσυλόν μου τοῦντεῦθεν.

— Πριττά! φιλτάτη Πριττά! ἀνέκραξεν ἀπηλπισμένος νεανίας. Ποῖον συνέλαβες σκοπὸν καταχθόνιον! Ἐλθέ, εἰς τὴν οἰκίαν σου, εἰς τὸ μέσον τῆς Λαχώρας, ὅπου θέλεις, ἐλθέ· καὶ ἂν τολμήσῃ, ἃς ἐγγίσῃ ὁ Ἀδσίτ τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς σου. Ἐγὼ ἄγρυπνος θὰ σὲ φρουρήσω ἡμέραν καὶ νύκτα. Ἐγὼ διὰ τοῦ στήθους μου, διὰ τοῦ βραχίονός μου θὰ σὲ προασπίσω. Εἰς τὸ πτώμά μου θὰ πατήσῃ πρὶν φθάσῃ μέχρι σοῦ. Δὲν ἤκουσας ποτὲ, ὅτι τοῦ Ἰμάου οἱ λέοντες καὶ αἱ τίγρεις ὅλα στρατεύματα κατεσπάραξαν ὅταν τὴν φωλεάν των ἤρχοντο νὰ συλήσωσιν; Οὐαὶ εἰς αὐτὸν ἂν ἐκτείνῃ ἐπὶ σὲ ἀνόσιον χεῖρα! Ἀλλ' ἐλθέ· ἡ ὥρα παρέρχεται, μετ' ὀλίγον ἡ αὐγὴ θὰ ἔλθῃ· τότε τετέλεσται, καιρὸς δὲν θὰ εἶναι πλέον! ὦ Λάλλ! βοήθησον, συμβούλευε, ὁμίλει καὶ πεῖσόν την.

— Ἡ Πριττά ἔχει δίκαιον, εἶπεν αὐστηρῶς ὁ Λάλλ-Σιγγ, μετὰ τινων στιγμῶν σκέψιν. Ἡ μέλλουσα σύζυγός σου πρέπει νὰ εἶναι καθαρὰ οὐχὶ ἀπὸ κηλίδος, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ σκιᾶς κηλίδος. Καὶ ὅμως νὰ τὴν ὑπερασπισθῇς δὲν δύνασαι καὶ ἐὰν ἑκατονταπλασιάσῃς τὴν δύναμίν σου, εἰμὴ μόνον ἐντὸς τῆς πατρικῆς σου οἰκίας. Ἀλλ' ἐλθετε μετ' ἐμοῦ. Ἐχω ἄσυλον ἄξιόν της. Θὰ πράξω, Ἰρὰ, διὰ σὲ ὅ,τι δι' ἄνθρωπον γεννητὸν δὲν θὰ ἔπραττον. Καταβῆτε εἰς τὸ πλοιάριον.

— Ἡμπορῶ νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον; ἠρώτησεν ἡ νέα κόρη τὸν Ἰράν.

— Ὡς εἰς ἐμὲ τὸν ἴδιον, ἀπεκρίθη αὐτός.

[ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΡΑΓΚΑΒΗ—Τόμ. II']

Τότε ἡ Πριττά, ὀδηγουμένη ὑπὸ τοῦ Ἰρᾶ, καὶ παρεπομέ-
νου τοῦ Λάλλ, κατέβη τὴν κλίμακα, τρέμουσα ἐπὶ τῆς
ἐναερίου γεφύρας. Ἀμέσως δ' ἡ κλίμαξ ἐλύθη καὶ καθειλκύ-
σθη, καὶ τὸ πλοιάριον μακρυνθὲν ἀφέθη εἰς τοῦ Ῥάβη τὸν
ῥοῦν.

Ζ'

Μετά τινος δ' ὥρας πλοῦν, ἀφ' οὗ διέβησαν ὅλον τὸ μῆ-
κος τῆς πόλεως, προσωρμίσθησαν εἰς μέρος κείμενον ἤδη
ἐκτὸς αὐτῆς.

Ὁ Λάλλ τοὺς ὠδήγησε τότε δι' ἐρήμου ἐκτάσεως πρὸς
μέγαν κῆπον ὑπὸ κιγκλίδων περιεχόμενον, ἐπάτησεν εἰς
μίαν τῶν κιγκλίδων τὸν δάκτυλον, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἠνεώχθη
δι' ἐλατηρίου ἀφανῆς θύρα, δι' ἧς εἰσῆλθον. Μακρύνας δέ
τινας τῶν παρακειμένων θάμνων, τοὺς ἔφερεν εἰς πηγὴν
ὑδατος, ἔχουσαν σχῆμα σπηλαίου, καὶ εἰς ταύτης τὸ ἔδα-
φος, εἰς τὸ σκοτεινότατον καὶ ἀφανέστατον μέρος, ἠνέωξε
σιδηρᾶν θυρίδα καταπακτὴν, καὶ κρατῶν τὸν Ἰρὰν ἐκ τῆς
χειρὸς, ἐν ᾧ ἐκεῖνος ὠδήγει κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τὴν
Πριττάν, κατέβη πολλὰς βαθμίδας ὑπογείου λιθίνης κλί-
μακος, διέβη μακρὰν σκοτεινὴν ὑπόνομον, ἔχουσαν διαφό-
ρους διακλαδεύσεις, καὶ εἰς τὸ ἄλλο πέρασ ἀνέβη δι' ἄλλης
πάλιν κλίμακος ὁμοίας τῇ πρώτῃ.

Ἀφίχθεις δ' εἰς ταύτης τὴν κορυφὴν, παρήγγειλε διὰ νεύ-
ματος εἰς τοὺς συνοδοιπόρους σιωπὴν βαθυτάτην.

Πλησιάσας δὲ τὸ οὖς του εἰς τὴν πλευρὰν τῆς ὑπονόμου,
ἠκροάσθη ἐπὶ τινος στιγμᾶς, μετὰ δὲ ταῦτα ἔκρουσεν ἐλα-
φρῶς διὰ τοῦ δακτύλου ἐπ' αὐτῆς, καὶ ἠκροάσθη πάλιν προσε-
κτικῶς· μὴ ἀκούσας δὲ τίποτε, ἐψηλάφησε τὸν τοίχον, καὶ

ακρόθεν ἤκούσθη μεταλλικός τις κρότος ὡς ἀργυροῦ κω-
ωνίσκου.

Ὀλίγας στιγμάς περιέμεινον εἰσέτι κρατοῦντες τὴν ἀνα-
νοήν των, καὶ διὰ μιᾶς ἠνεώχθη ἐμπρός των ἀψοφητὶ μι-
ρὰ θυρίς, ὀλισθήσασα εἰς ἀόρατον τροχιάν, καὶ εἰσῆλθον εἰς
οὐρύχωρον, ἀλλὰ σκοτεινὸν θάλαμον.

Μετ' ὀλίγην δ' ὥραν ἤκουσαν κλεῖδα στρεφομένην, θύρα
ἠνεώχθη ἀπέναντί των, καὶ δι' αὐτῆς προῆλθε γυνὴ κρα-
τοῦσα ἀργυροῦν λύχνον κρεμαστὸν εἰς τὸν δάκτυλόν της.
Ἀλλὰ τὸ φῶς τοῦ λύχνου ἦν ἀμυδρόν, καὶ δὲν διεσκέδαζε
τὸ σκότος τοῦ περιέχοντος. Σπάνιαί δέ τινες ἀκτῖνες αὐτοῦ,
πλανώμεναι εἰς τοὺς τοίχους καὶ εἰς τὴν ὀροφήν, ἀντηνα-
κλῶντο στιλπναὶ ἀπὸ τινων σημείων, καὶ ἐδείκνυον τὸ δω-
μάτιον ὅλον λαμπρῶς κεκοσμημένον διὰ χρυσοῦ καὶ ἀρ-
γύρου.

Ἀλλ' ἡ κρατοῦσα τὸν λύχνον γυνή, εὐρισκομένη ἐν τῷ
κέντρῳ τῆς τῶν ἀκτίνων ἐστίας, περιελάμπετο ὅλη, καὶ τὸ
ἐξαίσιον κάλλος της, ἡ μεγαλοπρεπὴς της μορφή καὶ ὁ
λευκὸς εὐναῖος χιτὼν ὅστις τὴν ἐνέδυε, τὴν παρίστων εἰς
τάς ἐκπεπληγμένας ὀψεις τοῦ Ἰρᾶ καὶ τῆς μνηστῆς του
ὡς οὐράνιον ὄραμα.

— Τοιαύτην ὥραν, ἀγαπητὲ Λάλλ! εἶπε προερχομένη.
Ἀλλὰ πλησιάσασα τὸν λύχνον, — Πῶς! εἶπε, Σαέβ! Τί
δηλοῖ τοῦτο! ξένοι ἄνθρωποι ἐδώ!

— Μὴ ὀργισθῆς, Ῥάνη-Χάνδα, διὰ τὴν τόλμην μου,
εἶπεν ἱκετικῶς ὁ Λάλλ.

— Ἡ Ῥάνη! ἡ βασίλισσα! ἀνέκραξαν συγχρόνως ὁ
Ἰρὰς καὶ ἡ νέα κόρη.

— Ἄν μίαν μόνον χάριν μοὶ ἐπιτρέπῃς νὰ σοὶ ζητήσω
ἐπὶ ζωῆς μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Λάλλ, ἔστω αὕτη ἡ πρώτη

καὶ αὕτη ἡ τελευταία. Οὗτος εἶναι ὁ Ἰράς, ὁ υἱὸς τοῦ Δεῦάν. Σήμερον ὁ ἄγριος Ἀδσίτ ὕψωσε τὸ ξίφος νὰ μὲ φονεύσῃ, καὶ ὁ Ἰράς ἐρρίφθη ἐμπρὸς τοῦ ξίφους αὐτοῦ καὶ μ' ἔσωσεν. Ἀπόψε ὁ ἀκόλαστος Ἀδσίτ ἤρπατε τὴν Πριττάν, τὴν θυγατέρα τοῦ Σερὰγ, τὴν μνηστὴν τοῦ Ἰρᾶ. Ἀπόδος, ὦ Ῥάνη, τὸ ὄφλημά μου, καὶ σῶσόν την, ἀφ' οὗ τὴν ἐπεσπάσαμεν ἀπὸ τῶν ὀνύχων τοῦ θηρίου.

Ἄλλ' ἡ Ῥάνη ἐσίγα. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς διαστελλόμενοι ἐξέφραζον φόβον μᾶλλον ἢ ἀγανάκτησιν, καὶ ἠτένιζον ἀλληλοδιαδόχως τὸν Ἰράν καὶ τὸν Λάλλ.

Ὁ Λάλλ τὴν ἐνόησε.

— Μὴ ὑπόπτειε, ὦ Ῥάνη, τῇ εἶπεν. Ὁ Ἰράς εἶναι ἄλλος ἐγώ. Διὰ τῆς θυρίδος ἐκείνης μὴ φοβοῦ ὅτι εἰσῆχθη κατάσκοπος ἢ ὅτι θέλει ἐξέλθει προδότης. Ὅ,τι ἔμαθεν ἢ ὅ,τι ἐνόησεν ὁ Ἰράς, ἐτάφη εἰς καρδίαν πιστήν. Σῶσον τὴν νέαν ταύτην. Ἐκτὸς σοῦ δὲν ἔχει πρὸς τὸ παρὸν ἄλλο ἄσυλον. Ἀφ' οὗ εἴλκυσε τοῦ Ἀδσίτ τ' ἀκάθαρτα βλέμματα, ὁ βραχίων του δύναται πανταχοῦ νὰ τὴν φθάσῃ, ἐκτὸς ἐδῶ μόνον. Δεῖξον πρὸς αὐτὴν καρδίαν μητρός. Ὁ Ἰράς δὲν ἔχει μητέρα ἥτις νὰ τὴν προστατεύσῃ.

Τότε ἡ βασίλισσα, διὰ γενναίας ἀποφάσεως πάντα δισταγμὸν ἀποσείσασα,

— Ἐλθέ, θύγατερ! εἶπε πρὸς τὴν Πριττάν. Ἐλθέ! Πτωχὴ περιστερὰ διωκομένη ὑπὸ τοῦ αἰμοβόρου ἱέρακος, σὲ δέχομαι ὑπὸ τὴν πτέρυγά μου, ἀλλ' εἶναι ἀσθενὴς καὶ αὐτή. Ὁ μαχαιροφόρος αὐτὸς εἶναι ὁ ἀληθὴς βασιλεὺς τῆς Λαχώρας. Ὁ βραχίων του δύναται νὰ σὲ ἀρπάσῃ καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς ἀγκάλης μου. Ὁ ἀσθενὴς Μάχα-Ῥαῦὰς δὲν θέλει τὸ ἐμποδίσει. Ὁ Ἀδσίτ ἐρρίψεν ἐπὶ σὲ ἀνόσιον βλέμμα, πρέπει νὰ κρυβῇς εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς. Ἡ μόνη κρύπτη ὅπου

— Μπορείς νὰ μείνης ἀσφαλῆς κατ' αὐτοῦ, — μόνος ὁ Λάλλ-
 — γγ· τὴν γνωρίζει, — εἶναι ἡ ὑπόνομος δι' ἧς πρὸ ὀλίγου
 ἐξῆλθες· ἐκεῖ θέλεις μαραίνεσθαι, τρυφερὸν ἄνθος, καὶ τότε
 μόνον θέλεις ἀνακύψει εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ὅταν ἰσχυρω-
 — τέρα δύναιμι λυγίσῃ τὴν δύναμιν τοῦ Ἀδσίτ.

— Ὑπαγε, Πριττά, ἀνέκραξεν ὁ Ἰράς· ἐνταφιάσθητι
 ὦσα, δυστυχῆς φίλη! Φροντίς μου θὰ εἶναι νὰ σ' ἐξάξω ἐ-
 — κεῖθεν. Ἔχε πεποιθήσιν εἰς ἐμέ, δέχθητι τὴν προστασίαν
 ἣτις σοὶ στέλλεται οὐρανόθεν.

Ἡ νεᾶνις προσελθοῦσα τότε ἐφίλησε τῆς βασιλίσσης
 τὴν χεῖρα.

— Ἀφ' οὗ ἐσώθην, εἶπεν, ἀπὸ τῆς ἐξουσίας του, καὶ τά-
 — φον ἂν μοὶ προσφέρῃς, βασίλισσα, εὐγνωμόνως τὸν δέχομαι.

— Ὑπάγετε τώρα, εἶπεν ἡ Ῥάνη. Ἡ αὐγὴ πλησιάζει.
 Στραφεῖσα δὲ πρὸς τὸν Ἰράν, — ἡ ἀφροσύνη τοῦ Λάλλ
 πρὸς σέ, ὦ νέε, προσέθηκε μετ' ἀξιοπρεπείας μὲν, ἀλλ' ἀκου-
 — σίως ἐρυθριῶσα, ὑπερέβη πᾶν σύννηθες ὄριον. Σοὶ ἐθυσίασεν
 ἐπέκεινα τοῦ ὅ,τι εἶχε δικαίωμα. Διὰ τῆς θυρίδος ἐκείνης ἂν
 ποτέ τις εἰσῆρχετο, δὲν ἔπρεπε ζῶν νὰ ἐξέλθῃ. Ἀλλὰ σὲ δέ-
 — χομαι ὅποιον σὲ παριστᾷ. Ἀφιεροῦμαι εἰς τὴν τιμὴν σου!

— Ῥάνη-Χάνδα, ἀνέκραξεν ὁ Ἰράς· εἰς τὴν καρδίαν μου
 θέλει ἐνταφῆ ἡ μνήμη τοῦ συμβάντος τούτου πλησίον τῆς
 εὐγνωμοσύνης μου. Ἄν δέ ποτε ἔχῃς ἀνάγκην ἀπεριορί-
 — στοῦ ἀφροσιώσεως, ἐνθυμήθητι ὅτι ἔσωσας τὴν μνηστὴν τοῦ
 Ἰρά.

Καὶ προσπεσὼν ἐφίλησε τὸ κράσπεδον τοῦ χιτῶνός της.

Μετὰ ταῦτα δ' οἱ δύο φίλοι ἐξῆλθον διὰ τῆς ὁδοῦ δι' ἧς
 εἶχον ἔλθει, ἡ δὲ Ῥάνη ὠδήγησε μόνη της τὴν Πριττάν
 εἰς τὸ ὑπόγειον ἄσυλόν της, εἰς σκοτεινὸν θαλαμίσκον ἐντὸς
 τῆς ὑπόνομου ἀνεσκαμμένον.

Η'

Ὄταν ὁ Σιρδάρης ἔγραφε ψευδόμενος περὶ τοῦ Δεῦαν, ὅτι ἐπιστρέφει τὴν νύκτα ἐκείνην, ἀκουσίως καὶ κατὰ σύμπτωσιν ἔγραψε τὴν ἀλήθειαν. Μόλις ἀνέτελλεν ἡ ἡμέρα, καὶ αἱ φρουραὶ ὅλαι τῆς πόλεως, παρατεταγμέναι, τυμπανίζουσαι καὶ παιανίζουσαι, ἀνήγγειλον τὴν εἴσοδον τοῦ Μάχα-Βεζίρου, ὅστις, ἐν' ἀποφύγῃ τὸν καύσωνα τοῦ Ἰνδικοῦ ἡλίου, ὥδοιπόρει διὰ νυκτός. Ἡ συνοδία του ἦν μεγαλοπρεπεστάτη. Ὁ ἴδιος ἐπέβαινεν ἐλέφαντος χρυσοφαλάρου, παρείποντο δὲ, ὡς στρατὸς πολυάριθμος, καὶ ἐλέφαντες καὶ κάμηλοι καὶ ἵπποι, φέροντες τοὺς ὀπαδοὺς του, τὰ σκεύη του καὶ τὰ δῶρα, ὅσα οἱ ἡγεμονίσκοι τῶν πόλεων ὅθεν διέβη ἔπεμπον πρὸς τὸν διάδοχον τοῦ Ῥουνζίτ, ὡς ἀναγνώρισιν τῆς ὑπεροχῆς του, καὶ ὡς ἀποτέλεσμα τῶν διαπραγματεύσεων τοῦ ἐπιτηδείου Βεζίρου.

3 / Ὁ ὄχλος, συνεσσωρευμένος εἰς τὰς ὁδοὺς ὅθεν διήρχετο, ἔχαιρε πρὸς τὴν πολυτέλειαν τῆς πομπῆς, ἡρεύνα διὰ περιέργων βλεμμάτων τὰ πλούσια φορτία, καὶ ἐπροσπάθει ὡς ἐκ τοῦ περιέχοντος νὰ εἰκάσῃ ἐκάστου τὸ περιεχόμενον· δι' ὃ καὶ ἠνοχλεῖτο μέγας ὅτι μεταξὺ αὐτῶν ἐν φορτίον ἐλέφαντος εἶχε τὰ παραπετάσματα ἐντελῶς κεκλεισμένα, ὥστε οὐδενὸς βλέμμα ἐδύνατο νὰ εἰσδύσῃ ἐντὸς αὐτοῦ.

Ἐκ τῶν ἐνδείξεων δημοτικοῦ σεβασμοῦ κεκορεσμένος, προσέβαινεν ὁ Δεῦαν ἀδιαφόρως πρὸς τὴν οἰκίαν του, ἐξεπλήττετο δὲ μόνον ὅτι μεταξὺ ὅλων τῶν προὔπαντῶντων αὐτὸν δὲν ἔβλεπε τὸν υἱὸν του. Ἀλλ' ἡμεῖς ἠξεύρομεν τί ἀπησχόλησε τὸν Ἰράν ἐκείνην τὴν νύκτα. Ὄταν ἐξῆλθε τοῦ κήπου τῶν ἀνακτόρων, ἡ ἡμέρα ὑπέφωσκεν ἤδη· δι' ὃ,

μόλις φθάνων εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν, μετ' ἐκπλήξεως εἶδεν ὁ νέος συρρέοντα πρὸς αὐτὴν τὸν ὄχλον, καὶ προπορευόμενον τῶν εἰσερχομένων ἐγνώρισε τὸν πατέρα του.

Ὁ Ἰρὰς ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ· ὅταν δ' ἔμειναν μόνοι,

— Πάτερ, εἶπεν, αὐθάδης περιύβρισε τ' ὄνομά σου, κατεπάτησε τὴν τιμὴν σου, ἠψήφησε τὴν δυνάμιν σου, ἐτόλμησε νὰ ἐκτείνῃ χεῖρα εἰς τὴν μνηστὴν τοῦ υἱοῦ σου.

— Τί λέγεις, Ἰρά; ἠρώτησεν ὁ Δεῦάν, μὴ ἐννοῶν τὴν τοιαύτην ἔξαψιν τοῦ υἱοῦ του. Τίς εἶναι ὁ αὐθάδης, καὶ τί ἐτόλμησεν;

— Ὁ Ἀδοῖτ-Σιγγ...

— Πῶς! ὁ Σιρδάρης!

— Ναί· ὁ Σιρδάρης τὴν νύκτα ταύτην διὰ τῶν στρατιωτῶν του ἤρπασε τὴν Πριττάν ἐπιστρέφουσιν ἀπὸ τῆς Βαγαβάτας.

— Ἦρπασε τὴν Πριττάν; Καὶ ἤξευρε τίς ἦτον αὐτή;

— Τὸ ἔμαθε παρ' ἐμοῦ τοῦ ιδίου.

— Καὶ τίς εἶσαι σὺ, τὸ ἤξευρεν; ἠρώτησε μετὰ κορυφουμένου θυμοῦ ὁ Δεῦάν.

— Τῷ εἶπα ὅτι εἶμαι υἱός σου.

— Τῷ εἶπας! καὶ ὅμως ἐτόλμησεν! Ἄ! καὶ τί δὲν τολμᾷ! Ἐξεχείλισεν, ἐκορυφώθη ἡ ὑπερηφάνειά του! Μέχρις ἐμοῦ ὕψωσεν ὁ ὄφρις τὴν κεφαλὴν του! Ἀλλ' ἄς προσέξῃ! θὰ θραύσῃ τοὺς ὀδόντας του εἰς τὸ δέρμα μου, μὰ τὸν Ἰνδραν! Ἐναμβρύνεται εἰς τῶν Σείκων τὴν δύναμιν. Ἀλλὰ τῆς δυνάμεώς μου τὰ ὅρια δὲν ἠξεύρει ποῦ φθάνουσι, καὶ ποῦ δύνανται ἀκόμη νὰ φθάσωσι!

— Ναί, πάτερ, ἀνέκραξεν ὁ Ἰρὰς πλήρης ἐλπίδος· ἂν ἔχῃ τοὺς Σείκους, ἔχεις τὸν βασιλέα. ὦ! σπεῦσον! τρέξον,

πάτερ· στιγμὴν μὴ χρονοτριβῆς! Πρόσπεσον εἰς τὸν Μάχα-
Ραῦάν, σύντριψον τὴν ἐξουσίαν τοῦ ληστοῦ τούτου, ἢ, ἂν
δὲν δυνηθῆς . ., θὰ δυνηθῶ ἐγώ! προσέθηκε ψηλαφῶν τὸ
ἐγχειρίδιόν του, — καὶ ἤστραψαν οἱ νεανικοὶ ὀφθαλμοὶ του.

— Πραῦνθητι, Ἰρά, ἀπήντησε σοβαρῶς ὁ Δεῦάν· σβέσον
τὴν ἀλόγιστον ἔξαψιν. Ἐμπιστεύθητι εἰς τὴν ὥριμον πεῖ-
ράν μου. Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα κατ' ἣν ἡ πτέρνα μου θὰ πατῇ
ἐπὶ τὴν κεφαλὴν καὶ αὐτοῦ καὶ τῶν Σείκων του. Τότε ἡ
ἐκδίκησίς σου θὰ εἶναι εἰς χεῖράς σου.

— Πάτερ, ἀνέκραξεν ὁ Ἰράς, καιρὸν δὲν ἔχομεν νὰ πε-
ριμείνωμεν τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἡ δυστυχὴς Πριττά . . .

— Εἶναι ἀκόμη εἰς τὴν ἐξουσίαν του ;

— Ὅχι! δὲν εἶναι πλέον, διότι ἐπροτίμησε τὸν τάφον
μᾶλλον παρ' αὐτήν. Ἐδῶ, εἰς τὴν χώραν ταύτην, ἕως ὅπου
φθάνει τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, φθάνει καὶ ἡ ἀνόσιος δύναμις τοῦ
Ἀδσίτ. Ἵνα διαφύγῃ τὴν δυνάμιν του, ἔφυγε τὸ φῶς τοῦ
ἡλίου. Εἰς τῶν νεκρῶν τὴν κατοικίαν κατέβη, ἐκεῖ ἐκρύβη,
ζῶσα μακρὰν τῆς ἡμέρας, μακρὰν τῆς ζωοφόρου αὔρας. Ἄν
δὲν σπεύσῃς, πάτερ, ἡ ὑπόγειος κρύπτη τῆς θέλει γίνῃ
ἀληθοῦς τάφος τῆς. Σὺ μόνος δύνασαι νὰ τὴν σώσῃς. Θ'
ἀπέλθῃς τώρα εἰς προσκύνησιν τοῦ Μάχα-Ραῦᾶ· ἀπαίτη-
σον τοῦ ἐνόχου τὴν τιμωρίαν. Σύντριψον τὴν παντοδυνα-
μίαν του, καὶ μετ' αὐτῆς θὰ συντρίψῃς τῆς φυλακῆς τῆς
τὰ κλεῖθρα.

— Θὰ ὑπάγω εἰς τὸν Μάχα-Ραῦάν, ἀπεκρίθη ὁ Δεῦάν
μετὰ τινων στιγμῶν σιωπῆν, καὶ θὰ πράξω ὅ,τι ἡ φρόνησις
μοὶ ὑπαγορεύσῃ. — Εἶπὲ νὰ ἔχῃσι τὸν ἵππον μου ἑτοιμον.

— Καὶ πράττων, εἶπεν ὁ Ἰράς ἐν ᾧ ἀνεχώρει, θὰ ἐνθυ-
μηθῇς ὅτι ἡ Πριττά κινδυνεύει θανάτου κίνδυνον, καὶ ὅτι
ὁ αὐτὸς τάφος ἀνοιχθεὶς θὰ δεχθῇ καὶ αὐτὴν καὶ ἐμέ.

Ὁ Δεῦᾶν, ἀφ' οὗ ἔμεινε μόνος, ἔλαβε τὸ ἀδαμαντοκόλλητον πλατὺ ξίφος του καὶ τὴν χρυσὴν ἀσπίδα, μεθ' ὧν παρουσιάζετο εἰς τοῦ Μάχα-Ραῦᾶ τὴν αὐλήν.

— Ναὶ, εἶπε καθ' ἑαυτόν. — Φοβερά εἶναι τοῦ Ἀδσίτ ἡ ἰσχύς. Πρέπει νὰ τὴν θραύσω. . . . Ἄν, — προσέθηκε μετὰ τινων στιγμῶν σκέψιν, — δὲν εἶναι προτιμότερον νὰ τὴν μεταχειρισθῶ. Ἀγωμεν εἰς τοῦ Αὐτοκράτορος.

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

Ἐν ᾧ δ' ἐξήρχετο τῆς αἰθούσης, πλαγία θυρίς ἠνεώχθη πλησίον του, καὶ ἐν τῷ ᾧμα πάλιν ἐκλείσθη· γραμματίον δ' ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του. Ὁ Βεζίρης ἔλαβεν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ ἀνέγνω· «Ὑπάγεις εἰς τὴν αὐλήν. Ἐνθυμοῦ ὅτι εἶσαι ὄχι δοῦλος, ἀλλὰ πατὴρ βασιλέως.»

Ὁ Δεῦᾶν συνέστειλε τὴν ὀφρύν· ἐπειδὴ δὲ διὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας ἤρχοντο κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν οἱ ὑπηρέται του πρὸς αὐτόν, ἔσχισε τὸ γραμματίον, καὶ τὰ κομμάτια ἔκρυψεν εἰς τὴν ζώνην του. Ἀναβάς δ' εἰς τὸν ἵππον του, ἐπορεύθη πρὸς τὰ ἀνάκτορα, ὅπως θέσῃ τὰ δῶρα ὅσων ἦν κομιστῆς εἰς τοὺς πόδας τοῦ Μάχα-Ραῦᾶ Σεῖρ-Σίγγ.

Ὁ Σεῖρ ἦν ἄνθρωπος ἀγαθός, ἀλλὰ βασιλεὺς ἀσθενής. Τὸ σκῆπτρον τοῦ μεγάλου Ρουνζίτ ἦν βαρὺ δι' αὐτόν, καὶ ἀφ' οὗτο ἐκυβέρνηα, τὸ στέμμα τοῦ Πενταποτάμου, προστριβὲν πρὸς τὴν Ἀγγλικὴν ἐξουσίαν, ἀπώλεσε πολλοὺς τῶν ἐδόντων του. Πρὸ πάντων δ' ἐπέκειντο εἰς αὐτόν οἱ προὔχοντες ἐκ τῶν ὑπηκόων του, οἵτινες στηριζόμενοι, οἱ μὲν ἐπὶ τῶν στρατευμάτων, οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐπιβρόων, καὶ ἄλλοι ἐπ' αὐτῆς τῆς δυνάμεως ἦν παρ' αὐτοῦ ἐδανείζοντο, ἡγείροντο ἀγερῶχος ὑπὲρ αὐτόν τὸν θρόνον, καὶ ἠξίουσαν νὰ τὸν ἔχωσιν ὡς ὄργανον εἰς τὰς χεῖράς των.

Μεταξὺ δ' αὐτῶν οὐδεὶς τόσον ἐντελῶς κατέκτησε τὴν δύναμιν καὶ τοσοῦτον ἀναιδῶς τὴν μετεχειρίζετο, ὅσον ὁ Σιρδάρης Ἀδσίτ. Οἱ Σεῖκαι ἦσαν ἀνέκαθεν καὶ ἡ δύναμις συγχρόνως καὶ ἡ πληγὴ τῶν βασιλέων τοῦ Πενταποτάμου. Εἰς τὰς χεῖράς των εἶχον τοῦ τόπου τὴν τύχην. Αὐτοὶ, κατὰ τὴν ἄστατον ὀρεξίν των, ἀνέτρεπον καὶ ἤγειρον θρόνους, καὶ τῶν πολιτῶν ἡ ζωὴ, ἡ ἰδιοκτησία, καὶ τῶν ἡγεμόνων ἡ ἀσφάλεια ἦσαν ἔρμαιον τῶν ἀκαθέκτων παραφορῶν των.

Ἄλλ' ὁ ἐπιτήδειος Ρουνζίτ εὔρε τρόπον νὰ ἡμερώσῃ τὸ θυμοειδὲς θηρίον τῆς στραποκρατείας, καὶ περιβαλὼν αὐτῷ τὸν χαλινὸν τῆς εὐρωπαϊκῆς τακτικῆς, τῷ ἐπέβαλε τὴν ἰσχυρὰν θέλησίν του, καὶ ἐστήριξεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ μεγαλεῖον τοῦ τόπου του.

Ἀφ' οὗτου ὅμως ἀπέθανεν ὁ μεγαλεπήβολος ἐκεῖνος μονάρχης, ὁ στρατὸς τῶν Σείκων ἐστασίασε πάλιν, τόσῳ μᾶλλον ἐπιφόβως ἤδη, ὅσῳ ἦν μᾶλλον ὠργανώμενος καὶ συνεσφιγμένος διὰ τῆς τακτικῆς πειθαρχίας. Μὴ ἰσχυόντων δὲ τῶν νωθρῶν διαδόχων τοῦ Ρουνζίτ νὰ τὸν συνέχωσιν εἰς τὰ ὅρια τῆς ὑποταγῆς, ἐγένετο ἔρμαιον τῶν πανουργοτέρων ἢ τῶν τολμηροτέρων, καὶ ὑπ' αὐτοὺς φόβητρον πάντων τῶν ἄλλων.

Οὕτως ἤδη ἐπειθάρχει εἰς τὸν Ἀδσίτ, μισῶν μὲν, ἀλλὰ στέργων αὐτὸν διὰ φόβον καὶ δι' ἀνάγκην, καὶ τὸν ἀνεδείκνυε τὸν ἰσχυρότερον τῶν ἀνθρώπων καθ' ὅλην τὴν περιφέρειαν τῶν πέντε πηγῶν τοῦ Ἰνδοῦ, καὶ πραγματικώτερον μονάρχην αὐτοῦ τοῦ Μάχα-Ραῦᾶ.

Ὁ Σεῖρ-Σιγγ ἠσθάνθη μὲν μετ' ἀγανακτήσεως τὸν αὐθάδη ζυγὸν τοῦ Σιρδάρου βαρύνοντα ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τραχήλου του, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ τὸν ἀποσείσῃ, οὐδ' εἶχεν ἐπὶ

ίνος νὰ στηριχθῇ ὅπως ἀποκρούσῃ τοῦ παντοδυνάμου τρατάρχου τὴν δύναμιν. Ὁ μόνος δὲ τῶν ὑπηκόων του πρὸς ὃν εἶχεν ἐμπιστοσύνην καὶ εὖνοιαν, καὶ εἰς ὃν ἀπέλεπεν ὅσάκις τῷ ἐπῆρχετο ἐπιθυμία ἀνεξαρτησίας ἀπὸ τῶν μαχαιροφόρων Σείκων, ἦν ὁ Δεῦάν.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἤξευρεν ὅτι ὁ ἀδελφός του Κουρούκ ἐκ τοῦ ἀηδενὸς τὸν ἀνέστησεν, αὐτὸς δ' ὁ ἴδιος τὸν ἀνήγειρεν εἰς Μάχα-Βεζίρου περιωπὴν, ὥστε τὸν εἶχε δεδεμένον εἰς ἑαυτὸν διὰ τοῦ νομιζομένου καὶ ὡς τοῦ ἰσχυροτάτου τῶν δεσμῶν, τοῦ τῆς εὐποιίας καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης. Ἐπειτα δὲ, συνυπηρετήσας μετ' αὐτοῦ μακρὸν χρόνον εἰς Κασεμίρην ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ἀδελφοῦ του, ἔκτοτε τὸν διέκρινε μεταξὺ ὅλων τῶν αὐλικῶν του καὶ τὸν ἐτίμα διὰ φιλικῆς εὐνοίας· καὶ ὅτε περιεστοιχίζετο ὑπ' ἀνθρώπων ἰδιοτελῶν καὶ ἀπλήστων, οἵτινες τὸν ἐθυμιάζον χωρὶς ἀγάπης, τὸν ἐκολάκευον χωρὶς εἰλικρινείας, ἐπεθύμει νὰ ἔχῃ πλησίον του τὸν Δεῦάν, πρὸς ὃν ἦνοιγεν ἐλευθερώτερον τὴν καρδίαν του, εἰς ὃν ἐναπέθετε πολλάκις τὸ βάρος αὐτῆς, καὶ μεθ' οὗ ἀπεδύετο ἐνίοτε τὴν χλαμύδα καὶ τὸ βασιλικὸν προσωπεῖον.

Ἡπλωμένος εἰς χρυσόστικτον πλούσιον ἀνακλιντήριον, ἐκάπνιζε σιωπηλῶς ὁ Μάχα-Ραῦὰς τὸν χουκάν του, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του παρηκολούθουν μηχανικῶς τὰς πολυδίνους ἑλικας τοῦ καπνοῦ, οἱ δὲ κατηφεῖς στοχασμοὶ του διεγράφοντο νεφελώδεις ἐπὶ τοῦ κεκηφρότος μετώπου του. Ἀλλ' ἅμα ὑψώθη τὸ κασιμίρινον παραπέτασμα τῆς βασιλικῆς αἰθούσης, καὶ ἐφάνη ὁ Δεῦάν παρακολουθούμενος ὑπὸ τῶν φερόντων τὰ δῶρα, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Σείρ-Σιγγ ἀνέλαμψαν, τὸ μέτωπόν του ἠθρίασε, καὶ μόλις ρίψας ἀδιάφορον εἰς τὰ δῶρα βλέμμα, ἀνωρθώθη σχεδὸν πρὸς δεξίωσιν τοῦ ἀγαπητοῦ του Βεζίρου, τῷ ἔδωσε νὰ φιλήσῃ τὴν χεῖρά του, καὶ

τὸν ἠνάγκασε, κατὰ σπανίαν ἐξαίρεσιν, νὰ καθήσῃ πλησίον τοῦ εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀνακλιντηρίου του.

Ὁ Δεῦᾶν διηγήθη τὰ τῆς ὁδοιπορίας του, ἀπηρίθμησε τὰ ἐμπορικὰ καὶ ἄλλα πλεονεκτήματα ὅσα περιεποίησεν εἰς τὸ Πενταπόταμον διὰ συμβάσεων μετὰ τῶν μερῶν ὅθεν διῆλθε, καὶ παρουσίασε τὰ δῶρα ὅσα ἔφερεν ὡς ἐνδείξεις τοῦ πρὸς τὸν βασιλέα του σεβασμοῦ, ὃν διὰ τῆς παρουσίας του κατώρθωσε νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τοὺς ἡγεμόνας καὶ τοὺς λαοὺς παρ' οἷς ἐξενίσθη.

— Πάντοτε ἀφωσιωμένος καὶ πάντοτε δραστήριος, εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ. Ὅποια ἀμοιβὴ σοὶ ὀφείλεται δι' ὅλας σου τὰς ὑπηρεσίας ταύτας!

— Οὐδὲν ἐξεπλήρωσα, ἀπεκρίθη ὁ Δεῦᾶν, ἀνώτερον τοῦ καθήκοντος πιστοῦ ὑπηκόου. Ἡ μόνη δ' ἀμοιβὴ ἦν ἀξιῶ διὰ τὴν ἀφροσύνιν μου, εἶναι νὰ μὴ ἀτιμάζωμαι, νὰ μὴ περιϋβρίζωμαι δημοσίως καὶ ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κραταιοτάτου Μάχα-Ραῦᾶ.

— Τί λέγεις; ἠρώτησεν ὁ Σεῖρ-Σίγγ, τί ἐννοεῖς;

— Ἐννοῶ ὅτι ὑπάρχει ἄνθρωπος εἰς τὴν Λαχώραν, ὅστις ταύτην τὴν νύκτα, ἡξεύρων ὅτι τὴν πρωΐαν ἐπέστρεφον ἴσως, ἤρπασεν ἐπιστρέφουσιν ἀπὸ τῆς ἐορτῆς τῆς μεγάλης Βαγαβάτας τὴν νύμφην τοῦ υἱοῦ μου, ἀφ' οὗ ἔμαθεν ὅτι εἶναι νύμφη του, καὶ ἀφ' οὗ ἔμαθεν ὅτι εἶναι υἱός μου.

— Καὶ τίς ἦτον ὁ ληστής οὗτος; ἀνέκραξεν ὁ Μάχα-Ραῦᾶς, βιαίως ἀνορθωθείς εἰς τὰ γόνατα. Καὶ οἱ Σεῖκαί μου δὲν τὸν συνέλαβον;

— Οἱ Σεῖκαι τοῦ Ὑμετέρου Κράτους δὲν τὸν συνέλαβον, ἀπεκρίθη ὁ Βεζίρης μετὰ πικρίας, διότι ὁ ληστής οὗτος ἦτον ὁ ἀρχηγὸς τῶν Σείκων, ἦτον ὁ Σιρδάρης Ἀδσίτ.

— Ὁ Σιρδάρης Ἀδσίτ! αἰωνίως ὁ Σιρδάρης Ἀδσίτ! ἀνέκραξεν ὁ Αὐτοκράτωρ μυκώμενος. Ποῦ θέλει φθάσει ἡ αὐθάδεια τοῦ ἀνθρώπου τούτου! Αὐριον θὰ ἔλθῃ νὰ ὑβρίσῃ καὶ ἐμὲ αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον μου. Κατεχράσθη, ἐξεκένωσε τὴν μακροθυμίαν μου. Λησμονεῖ ὅτι εἶμαι Βασιλεύς του, λησμονεῖ ὅτι εἶναι ἐμπρός μου σκύβαλον, λησμονεῖ ὅτι ἐνὸς λακτίσματος τοῦ ποδός μου τὸν συντρίβω ὡς τὸ ὑάλινον τοῦτο σκεῦος!

Καὶ οὕτω λέγων, ἀνέτρεψεν ὀρμητικῶς διὰ τοῦ ποδός τὸν χουκὰν ἢ ναργιλέν του, συνούργημα βαρύτιμον, καὶ τὸν συνέτριψε κατὰ γῆς. Ἀλλ' ὡς εἰς ὄλους τοὺς ἀσθενεῖς χαρακτῆρας τοῦτο συμβαίνει, ἡ βιαία πράξις ἐπράυνε τὴν βίαν τῶν αἰσθημάτων του, καὶ τὴν παραφορὰν τοῦ θυμοῦ διεδέχθη αἰφνιδία χαύνωσις. Οἱ συνεσταλμένοι τοῦ προσώπου του μυῶνες ἐλύθησαν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐφάνησαν σχεδὸν ὑγραινόμενοι.

— Τί θέλεις, φίλε Δεϋάν; εἶπε βραδέως. Οἱ ἀληθεῖς βασιλεῖς αὐτοὶ εἶναι. Πρέπει νὰ κλίνῃς τὸν αὐχένα, ὡς βλέπεις ὅτι τὸν κλίνω κ' ἐγώ. Τί ἔχω νὰ τοῖς ἀντιτάξω; Τί ἄφησαν εἰς ἐμὲ νὰ ἔχω; τὸ σκῆπτρόν μου τοῦτο μοὶ ἄφησαν, ῥάβδον καλὴν διὰ τοὺς Γοπάλους, τοὺς βοσκοὺς τοῦ Ἰμάου. Ἐκεῖνοι ἔχουσι τὸ ἀληθές ὄπλον, τὸν στρατὸν ἐκεῖνοι τὸν ἔχουσι.

— Τὸν ἔχουσιν, εἶπεν ὁ Βεζίρης, διότι τοῖς τὸν ἀφίνετε, Βασιλεῦ!

— Τοῖς τὸν ἀφίνω! ἀνέκραξεν ὁ Μάχα-Ραῦάς. Καὶ θέλεις νὰ τοῖς τὸν ἀφαιρέσω! καὶ ποίαν δύναμιν ἔχω ὥστε νὰ τοῖς τὸν ἀφαιρέσω;

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ Δεϋάν· εἰς τὸ βασιλικὸν στέμμα ἐνυπάρχει κεκρυμμένη τις δύναμις, ἀνωτέρα πασῶν

τῶν ὑλικῶν δυνάμεων. Ὅσον δήποτε καὶ ἂν λάμπωσι πέ-
ριξας οἱ ἀστέρες οὗτοι, ἀλλὰ τὸ φῶς των, ἂν καὶ σᾶς
ἐκθαμβοῖ, εἶναι δάνειον ὅμως, καὶ ἀπὸ τοῦ θρόνου πηγάζει.
Ἄρκεϊ νὰ θελήσητε, καὶ σᾶς ἐγγυῶμαι ὅτι τοὺς βυθίζετε
εἰς τὸ σκότος ἐξ οὗ ἐξῆλθον. Ἡ κεκηρυγμένη δυσμένεια
τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος θέλει ἀποδύσει τὸν Ἀδσίτ
τῆς ἡμισείας ἐπιρροῆς του, καὶ διὰ τῆς ἡμισείας ταύτης
θέλομεν τῷ ἀφαιρέσει τὴν ἄλλην ἡμίσειαν.

— Καὶ νομίζεις κατορθωτὸν, νομίζεις δυνατὸν, ἀνέκρα-
ξεν ὁ Βασιλεὺς ἀνασκιρτήσας εἰς τὰ γόνατά του, ὅχι πλέον
ὑπὸ θυμοῦ, ἀλλὰ ὑπ' ἐλπίδος· ἀναλαμβάνεις, ἀγαπητὲ Βε-
ζίρη, νὰ μ' ἀπαλλάξῃς ἀπὸ τούτου τοῦ λέοντος; Ἡμπο-
ροῦμεν ἀφόβως καὶ ἀκινδύνως νὰ τὸν μακρύνωμεν τῆς
στρατηγίας τῶν Σείκων;

— Ὁ Μάχα-Ραῦᾶς ἄς μοι δώσῃ τὴν ἐντολὴν, καὶ περὶ
τῆς ἐκτελέσεως ἐγγυῶμαι. Ἡ βασιλικὴ Της θέλησις, καὶ
ἡ ὀλίγη ἐπιρροὴ ὅσην ἔχω εἰς τὸν τόπον, θέλει ἀρκέσει εἰς
τοῦτο. Ὡς ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ, ὁ Ἀδσίτ τολμᾷ τὰ
πάντα, ἀψηφᾷ τοὺς πάντας, ὑψοῖ ἀγέρωχον μέτωπον πολ-
λάκις ἀπέναντι καὶ αὐτοῦ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θρόνου. Ἀλλὰ
παυθεῖς,—ἐγὼ τὸν γνωρίζω,—δὲν θέλει βαδίσει τὴν ὀλι-
σθηρὰν τῆς ἀνταρσίας ὁδὸν, δὲν θέλει τολμήσει τὸν ἄνισον
ἀγῶνα, διότι ὅσον αὐθάδης εἶναι ἐν τῇ εὐτυχίᾳ, τόσον δει-
λὸς ἐν τῇ συμφορᾷ.

— Μ' ἐνθαρρύνεις, Δεῦᾶν, εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ· ἰδὲ μὴ
τολμήσωμεν βῆμα ἔχον ἐμπρὸς τοῦ βάρβαρον, καὶ ὀπίσω
του μὴ ἔχον ἐπιστροφὴν.

— Τῆς τοιαύτης στάσεως, Βασιλεῦ, ἀπήντησεν ὁ Βεζί-
ρης, προκριτώτερον εἶναι ὁποιονδήποτε, καὶ τὸ ἀποτολμό-
τερον βῆμα. Πῶς! ὁ πιστότερος τῶν ὑπηκόων τοῦ Μάχα-

Ῥαῦᾶ προσπίπτει εἰς τὸν θρόνον του, καὶ ζητεῖ δικαιοσύνην, καὶ ὁ πέλεκυς τῆς βασιλικῆς του δυνάμεως φοβεῖται τὴν μαχαιραν ἐκείνου τοῦ ἄρπαγος;

Λοιπὸν ἐξερχόμενον τῶρα τῶν ἀνακτόρων θὰ μ' ἀπαντήσῃ ὑπερήφανος ὁ Ἀδσίτ, καὶ θὰ μὲ ραπίσῃ εἰς τὸ πρόσωπον ἐν μέσῃ τῇ λεωφόρῳ, καὶ θὰ πρέπει ἐν ταπεινότητι νὰ σιγήσω; καὶ θὰ ἔλθῃ διὰ τοῦ γρόνθου του νὰ κλονίσῃ τὸν θρόνον σου, καὶ θὰ πρέπει ἐν ὑπομονῇ νὰ τὸ ὑποφέρῃς; Ὅχι, Βασιλεῦ· ἂν θέλῃς νὰ διατηρήσῃς τὸν Ἀδσίτ, ἄφες ν' ἀπέλθω εἰς τόπους ξένους, ὅπου θέλω ζῆ ἄγνωστος, ἀλλ' ὅπου κἂν δὲν θὰ περιϋβρίζωμαι, ὅπου δὲν θὰ βλέπω τὴν ἰσχύν σου ταπεινουμένην ἐνώπιον προπετοῦς ὑπηκόου.

— Σὺ ν' ἀπέλθῃς, Δεῦᾶν! Ἡμῖ πόρεσες νὰ προτείνῃς τοιαύτην λέξιν! Εἰπέ τί ζητεῖς; τί θέλεις παρ' ἐμοῦ;

— Τόλμην, Βασιλεῦ. Τί ἔδωκεν εἰς τὸν Ἀδσίτ αὐτὴν του τὴν δύναμιν; ἡ τόλμη. Ἄς εἴμεθα τολμηρότεροι, καὶ γινόμεθα ἰσχυρώτεροί του.

— Λοιπὸν τὴν παῦσίν του μοὶ προτείνεις, εἶπε διστάζων ἔτι ὁ Μάχα-Ῥαῦᾶς, καὶ μετὰ φωνῆς ταπεινῆς, ὡς φοβούμενος τὴν λέξιν ἣν ἤκουσεν ἐξερχομένην τοῦ ἰδίου του στόματος. — Ἔστω λοιπὸν τὸν παύω. Τὴν ἐκτέλεσιν ἀναθέτω εἰς σέ, Δεῦᾶν· σὺ ἀναλαμβάνεις ὅλην τῆς τὴν εὐθύνην.

Ὁ Δεῦᾶν ἔλαβε τότε ἐκ χρυσῆς θήκης ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ Μάχα-Ῥαῦᾶ χάρτην φέροντα τὰ βασιλικά παράσημα, καὶ τὸν παρουσίασεν εἰς τὸν Σεῖρ-Σίγγ.

— Ἀνάγκη, εἶπε, νὰ μοὶ ἐγχειρίσῃ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ὅχι μόνον τὴν διαταγὴν τῆς παύσεώς του, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὸν διορισμὸν τοῦ ἀντικαταστάτου του, ὥστε νὰ μὴ μείνωσιν οἱ Σεῖκαι οὐδὲ μίαν στιγμὴν ἀμφιῤῥεπεῖς, καὶ ἅμα μάθωσιν ὅτι δὲν ὑπακούουσι πλέον εἰς τὸν Ἀδσίτ,

ν' ἀκούσωσι συγχρόνως εἰς ποῖον πρέπει νὰ ὑπακούσωσι τοῦ λοιποῦ. Ὑπάρχουσι δύο ἢ τρεῖς στρατηγοί, εἰς ὧν τὴν ἀφωσίωσιν ἔχω . . ., ἐννοῶ ὅτι δύναται ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης νὰ ἔχη, πᾶσαν ἐμπιστοσύνην. Τοιοῦτος εἶναι ὁ Γουλὰβ-Σίγγ, ὁ Κάγκα-Σίγγ, ὁ

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Βασιλεὺς μετὰ δραστηριότητος, σπανίως φαινομένης εἰς τὸν χαρακτῆρα καὶ εἰς τοὺς λόγους του. Ὅχι τοὺς Σίγγους αὐτούς. Ἀφωσιωμένους τοὺς λέγεις! Τοὺς γνωρίζω, Δεϋάν· συνυπηρέτησα μετ' αὐτῶν, καὶ ἤδη τοὺς κυβερνῶ. Λήχουσιν, ὥς νὰ ὑψωθῶσι, τῶν ποδῶν μου τὴν σκόνιν, ἀλλ' ἅμα ὑψώθησαν, μοὶ δεικνύουσι τοὺς ὁδόντας. Ὁ θρόνος μου φέρει βαθέα τὰ ἔχνη τῶν ὀνύχων των. Δὲν μ' ὠφελεῖ, Δεϋάν, τίποτε ν' ἀλλάξω δεσπότην. Ἄς πέσῃ ὁ Ἀδσίτ. Τὸν θυσιάζω καὶ εἰς τὴν ἐκδίκησίν σου, καὶ εἰς τὴν ἡσυχίαν καὶ ἐμοῦ καὶ τοῦ κράτους μου. Ἀλλὰ θέλω οἱ Σεϊκai νὰ μὴ μεταβῶσιν εἰς ἄλλου χεῖρα. Τοὺς κρατῶ δι' ἐμέ.

— Πῶς! μεγαλειότατε, ἀνέκραξεν ὁ Βεζίρης, ἐκπληττόμενος καὶ γινόμενος ἔμφροντις διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἔκφρασιν εὐσταθοῦς ἀποφάσεως.

— Ναὶ, ἀπεκρίθη ὁ Σείρ· ἔχω δύο ἀνθρώπους οἵτινες, θὰ τ' ὁμολογήσῃς καὶ ὁ ἴδιος, ποτὲ δὲν συνέλαβον τὴν ιδέαν νὰ ὑψωθῶσι δι' ἐμοῦ ὑπεράνω ἐμοῦ, οἵτινες εἰλικρινῶς καὶ πιστῶς μοὶ ἐδάνεισαν πάντοτε καὶ τὸν βραχίονά των καὶ τὴν συμβουλήν των, οἵτινες τὴν δόξαν μόνον τοῦ θρόνου μου στηρίζοντες, οὐδὲν ποτε ἀπήτησαν ὑπὲρ ἑαυτῶν. Ἐκ τοῦ βασιλείου τῶν Γάλλων ἔρχεται ὁ Ἀλλάρδος, ἐκ τῆς χώρας τῆς Ἰταλίας ἔρχεται ὁ Βεντούρας, καὶ ὅμως οἱ ξένοι οὗτοι πονοῦσι τὸν τρόπον τοῦτον, τὸν ὑπηρετοῦσι μετ' ἀγάπης καὶ

μετὰ προσπαθείας· ἐν ᾧ οἱ ἡμέτεροί οὗτοι Λέοντες¹ τὸν κατασπαράττουσι, διανεμόμενοι τὰ λωρία του. Εἰς τοὺς δύο Εὐρωπαίους τούτους θὰ διανείμω τοῦ Ἀδσίτ τὴν ἀρχήν.

Ὁ Δεῦαν ἀνεγνώρισε πόσον δίκαιον εἶχεν ὁ Βασιλεύς· οὐτ' οὐνάτο δὲ νὰ τῷ ἀντιπροτείνῃ τὴν δυσκολίαν τοῦ ἐπιχειρήματος, διότι τοὺς λόγους αὐτῆς ὁ ἴδιος πρὸ ὀλίγου εἶχε τοὺς πολεμήσει.

Ἄλλ' ἂν οἱ Σεῖκοι μετέβαινον ἀπὸ τοῦ Ἀδσίτ εἰς τοὺς δύο ξένους, ἡ στρατιωτικὴ δύναμις διέφευγεν ἀμεταστρεπτὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν του, ὀχυροῦσα ἀκλονήτως τὸν θρόνον τοῦ Βασιλέως του. Φαίνεται δ' ὅτι τοῦτο δὲν συνῆδεν ἐντελῶς πρὸς τὰ σχέδιά του, διότι ἐδοκίμασε ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἄλλ' οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι εἰσὶν ἑτερόπιστοι· δὲν ἔχουσι τὴν θρησκείαν τοῦ Βράμα.

— Δὲν ἔχουσι τὴν θρησκείαν τοῦ Βράμα, ἀλλ' ἔχουσι τῆς τιμῆς τὴν θρησκείαν, εἶπεν ὁ Σεῖρ, ὅστις καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς βασιλείας του ἔδειξε πάντοτε φιλικώτατα πρὸς ὅλους τοὺς Εὐρωπαίους αἰσθήματα. Φίλε Δεῦαν, ἡ δὲν ξέω παντελῶς τὴν πληγὴν, ἡ θέλω νὰ ἰαθῇ ῥιζηδόν. Ἄν δὲν δύναμαι νὰ δαμάσω τὸ θηρίον, δὲν τὸ ἐξανεγείρω. Ἡ μένει ὁ Ἀδσίτ, ἡ τὸ μὲν ἵππικόν μου ἐμπιστεύομαι εἰς τὸν Ἀλλάρδον, τὸ δὲ πεζικόν μου εἰς τὸν Βεντούραν.

Ὁ Βεζίρης ἔμεινε συλλογιζόμενος ἐπὶ τινὰς στιγμάς· μετὰ ταῦτα δὲ,

— Θὰ γίνῃ, εἶπεν, ὡς διατάττει ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης.

Καὶ λαβὼν τὸν ἐπίσημον χάρτην, ὃν εἶχε πρὸ ὀλίγου παρουσιάσει εἰς τὸν Αὐτοκράτορα, ἔγραψεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν παῦσιν τοῦ Ἀδσίτ καὶ τὴν ἀντικατάστασιν τῶν δύο Εὐρωπαίων, καὶ τὸν παρουσίασεν εἰς τὸν Βασιλέα.

¹) Σίγγ εἰς τὴν Ἰνδικὴν σημαίνει Λέων.

— Ἴδου, εἶπεν ὁ Σεῖρ-Σίγγ ὑπογράφων, ἡ ψῆφος ἐρρίφθη! Ἴδου ἡ πράξις τῆς ἀνακτήσεως τῆς ἐλευθερίας μου.

Ἀποδίδων δὲ τὸ διάταγμα εἰς τὸν Βεζίρην,

— Αὔριον ἀπὸ πρωίας, εἶπεν, εἶχον διατάξει γενικὴν ἐπιθεώρησιν τῆς φρουρᾶς τῆς Λαχώρας. Ὁ Ἀδσίτ ἤδη δίδει τὰς διαταγὰς δι' αὐτήν. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὴν ἐμποδίσωμεν

— Ὅχι, Βασιλεῦ! εἶπεν ὁ Δεῦάν. Αὔριον εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν συνηγμένοι οἱ Σεϊκai, ἃς μάθωσι τὴν νέαν τύχην καὶ ἑαυτῶν καὶ τοῦ τόπου.

— Ἐστω ὅπως προτείνεις. Ἀπάλλαξόν με μόνον ἀπὸ τῆς παρουσίας του, καὶ ἐκδίκησον σεαυτόν. Εἰς τὴν πίστιν σου, Δεῦάν, καὶ εἰς τὴν ἐπιδεξιότητά σου ἀφοσιοῦμαι, εἶπεν ὁ Βασιλεύς.

Ὁ δὲ Βεζίρης, φιλήσας τὴν χεῖρά του, καὶ ἐγκλείσας τὴν ἔγγραφον διαταγὴν εἰς τὸν κόλπον του, ἀνεχώρησεν.

Θ'

Ὁ Δεῦάν-Σίγγ, ἐξελθὼν τῶν ἀνακτόρων, δὲν διηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν του, ἀλλὰ παρηκολούθησεν ὁδὸν σχεδὸν παράλληλον πρὸς τὸν ῥοῦν τοῦ Ῥάβη, καὶ φθάς ἐμπρὸς τῆς αὐλείας πύλης μεγαλοπρεποῦς οἴκου, εἰσῆλθε δι' αὐτῆς μεθ' ὅλης τῆς συνοδίας του. Ὁ οἶκος οὗτος ἦν ὁ τοῦ Σιρδάρου.

Ὁ Ἀδσίτ, ἀφ' οὗ ἀπὸ πρωίας ἔδωκεν εἰς τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν διαφόρων σωμάτων τὰς ἀναγκαίας ὁδηγίας διὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τῆς ἐπαύριον, τότε πρῶτον ἀπαλλαγείς τῶν φροντίδων τῆς ὑπηρεσίας, ἐνεθυμήθη τὴν αἰχμάλωτόν του, καὶ καταβὰς εἰς τὴν αὐλὴν, διηυθύνετο πρὸς τὴν ὀπισθίαν θύραν αὐτῆς, ἥτις ἠνοίγετο πρὸς τὸν ποταμόν. Ἀπήρχετο

πρὸς τὸν πύργον νὰ ἰδῇ ἂν ἡ νύξ καὶ ἡ βεβαιότης τῆς ἀνα-
ποφεύκτου ἀνάγκης δὲν ἐμάλαξαν τὴν ἀπόφασιν τῆς Πριττᾶς.

Ἡ φυλακὴ τῶν Σείκων, παρατεταγμένη εἰς τὴν αὐλὴν,
ἐπέδιδε τὰς στρατιωτικὰς τιμὰς εἰς τὸν ἀρχιστράτηγον
ἐρχόμενον.

Ὡς εἶδε δ' αὐτὸν ὁ Δεῦᾶν, κατέβη τοῦ ἵππου του, ἔρριψε
τοὺς χαλινοὺς εἰς τὰς χεῖρας ἑνὸς τῶν στρατιωτῶν του, καὶ
προὔχώρησε πρὸς αὐτὸν ἀσπαζόμενός τον. Ὁ Σιρδάρης δ'
ἀκούσας τὴν φωνὴν τοῦ Δεῦᾶν, ἔσπευσε νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω·
ἀλλ' ἴσως ὀξυδερκῆς παρατηρητῆς ἠδύνατο νὰ ἰδῇ περὶ τὰ
χείλη του περιπετωμένην ἐλαφράν τινα καὶ σπασμωδικὴν
κίνησιν πείσματος. Οὐχ ἤττον ὅμως προσῆλθε μετὰ φιλό-
φρονος γέλωτος.

— ὦ! ὁ Μάχα-Βεζίρης μας! ἀνέκραξε. Καλῶς μᾶς
ἦλθες, Σαέβ! Πῶς ἦλθες τόσον ἀπροσδοκῆτως!

— Ἀπροσδοκῆτως; εἶπεν ὁ Δεῦᾶν μετὰ σοβαρᾶς προσώ-
που ἐκφράσεως. Ἐνόμιζον, Σιρδάρη, ὅτι μὲ περιέμενες.

— Παντάπασιν! ἀπεκρίθη αὐτὸς ταραττόμενος, καὶ μὴ
ἡξεύρων ἂν ἔπρεπε ν' ἀπαντήσῃ εἰς τοῦ Βεζίρου τοὺς λόγους
ὥς εἰς ἀστεῖσμον ἢ ὥς εἰς ἐπίπληξιν. Δὲν ἡξευρον διόλου
ὅτι ἐπέστρεφες τόσον ταχέως.

— Σιρδάρη, εἶπεν ὁ Δεῦᾶν συστέλλων τὰς ὀφρῦς, μά-
κρυνε τοὺς ἀνθρώπους σου.

Καὶ δι' ἑνὸς νεύματος διέταξε καὶ τοὺς ἐδικούς του νὰ
μακρυνθῶσιν. Ὅταν δ' ἔμεινε μόνος,

— Φίλε Βεζίρη, εἶπεν ὁ Ἀδσίτ, σὲ βλέπω κατηφῆ, καὶ
ὁ τρόπος σου μοὶ φαίνεται πολὺ παράδοξος.

Τὸ μέτωπον τοῦ Δεῦᾶν ἔγεινεν ἀπειλητικόν.

— Τὴν νύκτα ταύτην, εἶπεν, ἡρπάγη, Ἀδσίτ, ἡ Πριττᾶ,
ἡ μνηστὴ τοῦ υἱοῦ μου.

— Λυποῦμαι διὰ τὸ συμβάν, ἀπεκρίθη αὐτός. Ἄλλὰ ν' ἀποθάνω χωρὶς νὰ κρατῶ εἰς τὴν χειρὰ μου τὴν οὐράν τῆς ἱερᾶς ἀγελάδος, ἂν ἐννοῶ τί δηλοῖ ὁ τόνος καθ' ὃν μοὶ τὸ λέγεις.

— Ὁ υἱός μου ἔλαβε πλαστὴν ἐπιστολὴν, ἣτις τὸν ἐμάκρυνεν ἀπὸ τῆς Λαχώρας.

— Παράδοξα πράγματα λέγεις, Βεζίρη.

— Καὶ δὲν ἠξεύρεις τίς ἔγραψε τὸ πλαστὸν γράμμα εἰς τὸν υἱόν μου; ἠρώτησε μετὰ βροντώδους φωνῆς ὁ Δεῦάν· καὶ δὲν ἠξεύρεις τίς ἤρπασε τὴν Πριττάν;

— Μὰ τὰ τριακόσια τριάκοντα τρία ἑκατομμύρια τῶν Θεῶν, ὅταν ἀνεχώρησεν ὁ Σαέβ, εἶπε σαρδωνικῶς γελῶν ὁ Ἀδσίτ, δὲν μὲ ἄφησεν οὔτε ἔφορον τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ υἱοῦ του, οὔτε τῆς νύμφης του φύλακα.

— Ἄν δὲν τὸ ἠξεύρης, ἐγὼ νὰ σοὶ τὸ εἰπῶ, ἀπεκρίθη ὁ Βεζίρης. Σὺ ἔγραψας πρὸς τὸν υἱόν μου ψευδῇ ἐπιστολὴν ἐκ μέρους μου, καὶ σὺ ἤρπασας τὴν Πριττάν.

— Πῶς! ἀνέκραξε μετ' ἀναβράζοντος θυμοῦ ὁ Σιρδάρης. Τίς τολμᾷ νὰ εἰπῇ τοῦτο;

— Περιττὸν εἶναι πᾶν ψεῦδος, εἶπεν αὐστηρῶς ὁ Δεῦάν. Εἰς τὸν πύργον ἐκεῖνον ὅπου σ' εὖρον διευθυνόμενον, ἡ Πριττά δὲν εἶναι πλέον . . .

— Τί λέγεις; . . .

— Λέγω ὅτι ἐκ τοῦ πύργου ἔφυγεν ἡ Πριττά. Σ' ἐκπλήττει τοῦτο, Σιρδάρη; Τὸ πρῶτον ἀπαιτούμενον ἦν νὰ σωθῇ τὸ θῦρα ἀπὸ τῶν ἐνύχων σου, καὶ τὸ ἐσώσαμεν. Βλέπεις ἂν ἡ ἀλήθεια μοὶ εἶναι γνωστὴ, καὶ ἂν ἡ ἄρνησις ὠφελῇ. Μετὰ τὸ πρῶτον τοῦτο, τὸ δεύτερον ἀπαιτούμενον ἦν νὰ τιμωρηθῇ ὁ τολμήσας νὰ μὲ ἀψηφίσῃ· καὶ ἔγεινεν ὁμοίως φροντὶς περὶ τῆς τιμωρίας του.

— Ἴσως σοὶ ἐπῆλθεν ἡ ἀστεία ἰδέα νὰ μὲ ἀπειλήσῃς; εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Ἀδσίτ, ἐν ᾧ τὸ πρόσωπόν του ἤρχιζε νὰ λαμβάνη ἔκφρασιν θηριώδη.

— Ὁ καθήμενος τόσον πλησίον τοῦ θρόνου, ὅσον κάθηται ὁ Δεῦάν, ἀπεκρίθη αὐτὸς μετ' ἀξιοπρεπείας, ὅταν ἀπειλῇ, ματαίως δὲν ἀπειλεῖ.

— Τοῦ θρόνου! ἀπήντησε χλευαστικῶς γελῶν ὁ Σιρδάρης. Ἐτυπῶν δὲ διὰ τῆς παλάμης τὸ ξίφος του, — τοῦ θρόνου ὁ στύλος ἰδοὺ αὐτὸς, προσέθηκεν. Ὁ Μάχα-Ραῦάς εἶναι, Δεῦάν-Σιγγ, φρόνιμος ἄνθρωπος. Εἰς τὸν φάρυγγα τοῦ λέοντος δὲν κινδυνεύει τὴν σκηπτοῦχόν του χεῖρα, οὐδὲ δι' αὐτὸν τὸν Βεζίρην του. Ἐκεῖνος μὲ διατηρεῖ εἰς τὴν ἰσχύν μου, διότι ἐγὼ τὸν διατηρῶ εἰς τὸν θρόνον του. Τοὺς ἀσθενεστέρους σου ἀπείλει διὰ τιμωριῶν· καὶ ἂν θέλῃς τὴν φιλίαν μου καὶ τὴν ἀσφάλειάν σου, τοιαύτην λέξιν, σὲ συμβουλεύω, μὴ προφέρῃς πρὸς τὸν Σιρδάρην.

— Πρὸς τὸν Σιρδάρην δὲν τὴν προφέρω, ἀπεκρίθη ὁ Δεῦάν, τὴν λέγω πρὸς τὸν Ἀδσίτ. Σιρδάρης δὲν εἶσαι πλέον.

— Δὲν εἶμαι, λέγεις; ὦ! δὲν μὲ διηγεῖσαι ὀλίγον νὰ ἐννοήσω; Πῶς δὲν εἶμαι Σιρδάρης;

— Σ' ἔπαυσεν ὁ Μάχα-Ραῦάς, πρὸς ἱκανοποίησιν καὶ πρὸς χάριν μου, καὶ διώρισεν ἀντὶ σοῦ τὸν Ἀλλάρδον καὶ τὸν Βεντούραν. Ἴδὲ καὶ μάθε.

Καὶ σύρων ἐκ τοῦ κόλπου του τὴν διαταγὴν, τὴν ἀνέπτυξεν ἐμπρὸς τοῦ Ἀδσίτ.

— Μ' ἔπαυσεν ὁ Μάχα-Ραῦάς! ἀνέκραξεν ὠρυόμενος οὗτος, ἀφ' οὗ ταχέως ἀνέγνω. Μὲ ἀποβάλλει! ὦς ἄχρηστον δοῦλον μὲ ἀποβάλλει! Ἐτόλμησεν! Ὁ ἀπονεννημένος! ὁ ἄφρων! Τὸν συνέτριβον, ἂν ᾔθελον, ἐντὸς τῆς παλάμης μου, τὸν κατεκρήμνιζον δι' ἐνὸς ραπίσματος τῆς χειρός μου ἀπὸ

τοῦ θρόνου του ! Διότι ἐνόμιζον ὅτι ἐννοεῖ πόσον ἔχει συμφέρον νὰ στηρίζηται ὑπ' ἐμοῦ, διὰ τοῦτο τὸν διετήρησα μέχρι τοῦδε. Μὲ παύει λοιπὸν, καὶ ἤλθες νὰ μοὶ ἀναγγείλῃς τὴν διαταγὴν του ; Ὑπαγε, Δεῦρ, εἰπέ τῷ ὅτι . . . δὲν ὑπακούω εἰς τὴν διαταγὴν του. Ἄς ἔλθῃ νὰ τὴν ἐκτελέσῃ. Ἄς ἔλθῃ νὰ προσκρούσῃ τὸ στέμμα του καὶ τὸ μέτωπόν του πρὸς τὴν σιδηρᾶν τῶν Σείκων μου δύναμιν.

— Δηλαδή, Ἀδσίτ-Σίγγ, ὑφοῖς ἀνταρτίας σημαίαν· καὶ ὁ θυμός σου σὲ παραφέρει ὥστε νὰ λησμονήσῃς ὅτι ἔχω καὶ ἐγὼ ἐπιρροὴν τινὰ εἰς τὸ Πενταπόταμον, ὅτι ἂν θέσῃς εἰς τὴν μίαν πλάστιγγα τὸν στρατόν σου, καὶ θέσω εἰς τὴν ἄλλην τ' ὄνομα καὶ τὴν ἐξουσίαν μου, ἡ ζύγη θέλει μείνῃ σχεδὸν ἰσόρροπος. Καὶ ὁ ἔμπειρος σὺ, δὲν συλλογίζεσαι, ὅτι ἂν ἐπαναστῇς κατὰ τοῦ βασιλέως, καὶ ἂν ἔχῃς ὑπὲρ σοῦ τὸν τακτικὸν στρατὸν ὅλον, ἀλλ' ὁ εἰρηνικὸς λαὸς, ἀλλὰ τὸ ἔθνος ὁλόκληρον θέλει ἐπαναστῇ κατὰ σοῦ. Καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν Σείκων σὺ, δὲν γνωρίζεις τοὺς Σείκους σου, δὲν ἐνθυμεῖσαι ὅτι ἅμα ἰδῶσιν ἀφ' ἐνὸς τὸν θρόνον διανέμοντα τοὺς βαθμοὺς, δαψιλεύοντα τοὺς θησαυροὺς, χορηγοῦντα τὰς ἀμοιβὰς καὶ τὰς χάριτας, καὶ ἀφ' ἑτέρου σέ, μόνον, γυμνὸν τῆς ἀξίας σου, μὴ ἔχοντα εἰμὴ κενὰς ἐλπίδας νὰ δώσῃς, καὶ βίον φυγάδων καὶ ἀποκεκηρυγμένων ληπτῶν νὰ προσφέρῃς, τὰ ἐννέα δέκατα τῶν στρατιωτῶν σου θὰ σ' ἐγκαταλείψωσι. Πίστευσόν μοι ! Ἄν αὔριον παρουσιασθῶ εἰς τὴν παράταξιν ἣν προπαρασκευάζεις, καὶ ἀναγνώσω τὸ ἔγγραφον τοῦτο, θὰ ἰδῇς ἐν μιᾷ στιγμῇ τὴν δύναμίν σου ὡς κηρὸς νὰ διαλυθῇ, ν' ἀπορρέύσῃ ἀπὸ σοῦ ὡς ὑγρὸν κύμα.

Ὁ Ἀδσίτ ἐσιώπα, ἀλλ' ἡ σιωπὴ του ἦν φοβερά. Ἐκ τῆς ὀφείας του ἐφαίνετο ὅτι ἡφαίστειον θυμοῦ ἐβράζεν εἰς τὸ στῆθος του· οἱ ῥώθωνές του διεστέλλοντο ὡς θηρίου, καὶ ἡ

μση τοῦ μετώπου του φλέψ ἐξωγοῦτο ὡς δάκτυλος, αἱ δὲ ἡλιοκαεῖς παρειαί του ἐβάφοντο περφυραῖ, καὶ ἔδακνε τὸ χεῖλος του μέχρις αἵματος. Τέλος τὸ ἡφαίστειον ἐξερράγη. — ὦ! ἀνέκραξε. Θὰ τὸ μετανόησῃ. Σιρδάρης ἢ ἀντάρ-
 τας, θὰ τῷ διδάξω τίς εἶμαι, τί δύναμαι! Καὶ σέ, Δεῦάν, ὅστις, δὲν θὰ μοὶ τὸ κρύψῃς, εἶσαι ὁ πλαστουργὸς καὶ ὁ αἰσιος, θὰ σοὶ τὸ διδάξω ἐπίσης.

— Παραφέρεσαι, Ἄδσιτ-Σίγγ, ἀπεκρίθη αὐτός, ὅταν ἡ περίσκεψις σοὶ εἶναι μάλιστα ἀναγκαία. Λάβε παράδειγμα παρ' ἐμοῦ. Τὸ βλέπεις· τὸ βέλος κρατῶ εἰς τὴν χεῖρά μου. Ἀρκεῖ νὰ τὸ ρίψω ἵνα ἐξοντώσῃ τὸν ἄνθρωπον ὅστις μὲ περιύ-
 βρισε· καὶ ὅμως πρὶν τὸ ρίψω, διστάζω . . . Ἡξεύρεις διατί;

— Δὲν εἶναι ἐκ φιλίας βεβαίως, εἶπεν ὁ Σιρδάρης.

— Εἶναι ἐκ φρονήσεως, ἀπεκρίθη ὁ Δεῦάν, εἶναι ἐκ προ-
 νοίας. Τὸ πάθημα τοῦ Ἄδσιτ, εἶναι μάθημα διὰ τὸν Δεῦάν. Εἰς αὐτὸ κατοπτρίζεται ἡ τύχη ὅλων ἡμῶν. Θριαμβεύω σήμερον κατὰ σοῦ τοῦ ἰσχυροῦ, κατὰ σοῦ τοῦ εὐνοουμένου· αὐτός μου ὁ θρίαμβος, τοῦ θριάμβου μου τούτου ἡ εὐκολία, μοὶ δεικνύει πόσον ἀκροσφαλὴς εἶναι ἡ ὑπαρξίς ὅλων ὅσοι ἐξελέξαντο ὡς βάσιν αὐτῆς τὴν εὐνοιαν τοῦ Σεῖρ-Σίγγ. Ὁ κεραυνὸς ὅστις σέ πλήττει, φωτίζει καὶ ἐμοῦ καὶ τῶν ἄλ-
 λων τὴν θέσιν. Χθὲς σέ εἶχε δεξιόν του βραχίονα· σέ κατα-
 βάλλει σήμερον δι' ἐμοῦ ἅμα εὔρε περίστασιν. Αὔριον διατί νὰ μὴ καταβάλλῃ ἐμὲ δι' ἄλλου; Ἴδου τί μ' ἐμποδίζει ἀκό-
 μη νὰ τοξεύσω κατὰ σοῦ τὸ βέλος. Ὁ Μάχα-Ραῦὰς ἀπε-
 φάσισε, τὸ ἐννοῶ τώρα, νὰ μηδενίσῃ πᾶσαν ἐπιρροὴν ἰδιόρ-
 ρυθμον, ν' ἀπορρόφήσῃ πᾶσαν ἰσχὺν, νὰ συντρίψῃ πᾶσαν κεφαλὴν αἰρομένην ὑπὲρ τὸν ὄχλον. Ἴδου διατί διστάζω.

— Τὰ διορᾶς ὅλα ταῦτα, εἶπεν ὁ Ἄδσιτ, καὶ ὅμως δι-
 στάζεις;

— Καὶ τί θέλεις νὰ πράξω; ἠρώτησεν ὁ Δεῦάν· καὶ τὸ βλέμμα του εἶχε σκολιὸν καὶ λοξόν τι.

— Ὅ,τι σκοπὸν ἔχω νὰ πράξω κ' ἐγὼ, ἀπεκρίθη ὁ Σιρδάρης. Ν' ἀντιπράξῃς εἰς τὰ σχέδιά του, νὰ τὰ ματαιώσῃς, νὰ τὸν πολεμήσῃς στῆθος πρὸς στῆθος.

— Καὶ νὰ ἐπιταχύνω τὸν ὀλεθρόν μου, ἀπεκρίθη πικρῶς μειδιῶν ὁ Δεῦάν, νὰ καταστήσω τὸν θρίαμβόν του πληρέστερον, ν' ἀπολέσω πρὸς τοῖς λοιποῖς ὅλοις καὶ αὐτὴν τὴν κεφαλὴν μου ὑπὸ τὸν πέλεκυν τοῦ δημίου.

«Ὅχι! πιστευσὸν μοι, Σιρδάρη. Ἐν ὅσῳ κάθηται εἰς τοῦ Πενταποτάμου τὸν θρόνον Μάχα-Ραῦὰς συλλαβὼν τὴν ιδέαν νὰ ταπεινώσῃ τὴν ἐπιρροὴν τῶν προὔχόντων, ὕπαρξις δὲν ὑπάρχει πλέον οὔτε διὰ σέ Ἀδσίτ, ὅστις σήμερον κατεδικάσθης, οὔτε δι' ἐμέ ὅστις ἐπετράπην τῆς καταδίκης σου τὴν ἐκτέλεσιν, οὔτε διὰ κανένα ἡμῶν.

«Τὴν πολιτικὴν του θέλει ἀσπασθῇ ὁ λαὸς μετ' ἐνθουσιασμοῦ, καὶ αὕτῃ θέλει γίνῃ τὸ σύνθημα τῆς δυνάμεως του. Θέλει γίνῃ αὐτὸς ὅ,τι εἴμεθα ἡμεῖς σήμερον, ἀληθὴς ἀρχηγὸς τοῦ ἔθνους, καὶ τότε, ἂν θέλωμεν τὴν ζωὴν μας, πρέπει νὰ τὸν παρακαλῶμεν γονυπετεῖς δι' αὐτήν. Πρέπει, καταπατούμενοι ὑπ' αὐτοῦ, ὡς οἱ συντριβόμενοι ὑπὸ τὸ ἄρμα τοῦ Βισνοῦ εἰς τὴν Βαγαβάταν τοῦ Ἰαγερνάουτ, οὔτε στεναγμὸν νὰ ἐκπέμπωμεν καὶ, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν εὐλογῶμεν ἀκόμη. Αὕτῃ εἶναι ἡ τύχη μας ἐν ὅσῳ ὁ Σεῖρ-Σίγγ βασιλεύει, καὶ εἰς ταύτην πρέπει νὰ ὑποκύψῃς, Σιρδάρη, ὡς θὰ ὑποκύψω καὶ ἐγὼ ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα μου.

— Ἄν οὕτως ἔχῃ, μυριάκις προτιμότερον, εἶπεν ὁ Ἀδσίτ κτυπῶν τὸ ξίφος του διὰ τῆς παλάμης του, ν' ἀποθάνω καὶ ἔχων ἀνυπότακτον τὸ ξίφος αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας. Καὶ ἀκόμη προτιμότερον, προσέθηκε μετὰ τινων στιγ-

μῶν σιωπὴν, νὰ παύσῃ ὁ Σεῖρ-Σίγγ καθήμενος εἰς τοῦ Πενταποτάμου τὸν θρόνον!

— Νὰ παύσῃ, λέγεις! καὶ τίς θέλει δυνηθῇ! . . .

— Ὁ στρατὸς τοῦ Πενταποτάμου, ἀπήντησεν ὁ Ἀδσίτ ἐμβριθῶς, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ ξίφους μου· ὁ λαὸς τοῦ Πενταποτάμου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς ἐπιρρόῃς σου. Ἄν λοιπὸν τὴν ἐπιρρόήν σου ἐνισχύσῃ τὸ ξίφος μου

— Τότε, δὲν λέγω, μεγάλα πράγματα δύνανται νὰ κατορθωθῶσιν. Εἰς τοιαύτην δύναμιν ἡνωμένην, καὶ διευθυνομένην ὑπὸ φρονήσεως, δυσκόλως θ' ἀντιστῇ ὁ θρόνος τοῦ Σεῖρ. Ἀλλ' ἀφοῦ τὸν ἀνατρέψωμεν; . . .

— Ἐνθρονίζομεν τὸν υἱὸν του, τὸν Δουλίπ, καὶ τὸν ἔχομεν ὄργανον εἰς τὰς χεῖράς μας.

— Τὸν υἱὸν του! ἀνέκραξεν ὁ Δεῦάν. Αὐτὴ εἶναι ἡ πρότασίς σου; Τῆς βαθυνοίας σου τοῦτο εἶναι τὸ σχέδιον; Νὰ ἐνθρονίσωμεν τὸν υἱὸν, ἵνα ἔχῃ, ἅμα ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον, πρώτην φροντίδα, πρῶτον καθήκον νὰ ἐκδικήσῃ τὸν πατέρα του καθ' ἡμῶν!

— Λοιπὸν ἡ γνώμη σου ποία εἶναι; ἠρώτησεν ἀνυπόμονος ὁ Ἀδσίτ.

— Τὴν γνώμην μου, ἀπεκρίθη ὁ Δεῦάν, σοὶ τὴν εἶπα. Νὰ ὑπομείνωμεν σιωπῶντες. Ποτὲ δὲν θὰ μὲ πείσῃς νὰ κινηθῶ κατὰ τοῦ πατρὸς, ἐν ὅσῳ ἡξεύρω μένοντα κατόπιν τοῦ τὸν υἱόν. Ναί, ἂν ὁ Δουλίπ δὲν ὑπῆρχεν, ἂν ὁ θρόνος ἀφηρεῖτο συγχρόνως καὶ ἀπὸ τοῦ Σεῖρ καὶ ἀπὸ τοῦ υἱοῦ του, τότε τὰ πράγματα μετεβάλλοντο, τότε ἐδύνατο τῷ ὄντι ν' ἀναβῇ εἰς αὐτὸν ἡγεμὼν ἀκίνδυνος δι' ἡμᾶς.

— Ἡγεμὼν ἀκίνδυνος! Ἀλλὰ ποῖος; ἠρώτησεν ὁ Σιρ-δάρης μετὰ προσπαθείας.

— Ὁ υἱὸς τοῦ Βασιλέως Κουρούκ.

— Τοῦ Κουρούκ! Τί λέγεις, Δεῦάν; Ὁ Νεπάλ, ὁ υἱὸς τοῦ Κουρούκ, ἐκεῖνος ἐφρονεύθη ὑπὸ δοκοῦ. Ἦμην παρὼν εἰς τὸν ἐνταφιασμόν του.

Ὁ Δεῦάν ἐδίστασε κατ' ἀρχάς, καὶ ἡ φωνή του ἐλαφρῶς ἐταράχθη.

— Δὲν ἤξεύρεις, εἶπεν, ὅτι ἡ Λεῖλα, ἡ γυνὴ τοῦ Κουρούκ, ἔγγυος οὔσα ὅταν ἀπέθανεν ὁ Αὐτοκράτωρ ἐκεῖνος, ἔχει υἱόν, τὸν νόμιμον τοῦ θρόνου διάδοχον;

— Ἡ Λεῖλα! ἀνέκραξεν ὁ Ἀδσίτ, καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ Βεζίρου βλέμμα ὁξὺ ὡς βέλος, καὶ διὰ τοῦ βλέμματος τούτου ἐζήτησε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Δεῦάν, ὅπως εἰσδύσῃ δι' αὐτῶν μέχρι τῶν μυχῶν τῆς καρδίας του· ἀλλ' ὁ Δεῦάν εἶχε τότε τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὸ ἔδαφος.

— Ἀ! ἔχεις δίκαιον, προσέθηκεν ἔπειτα ἀφελῶς· τὸ εἶχον λησμονήσει παντάπασι. Πῶς νὰ μὴ τὸ ἤξεύρω; Ἡ Μελινὴ, ἄλλοτε Βαῦαδέρα τῆς Λεῖλας, εἶναι πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου. Παρ' αὐτῆς τόσα πράγματα ἔμαθα! . . . Λοιπὸν ἔλεγες, ἂν δὲν ὑπῆρχον καὶ οἱ δύο. Καὶ τίς δυσκολία ὑπάρχει εἰς τοῦτο;

— ὦ! δυσκολίαι πολλαὶ ὑπάρχουσιν, εἶπεν ὁ Δεῦάν μετὰ σπουδῆς, ὡς θέλων νὰ δώσῃ εἰς τὸν λόγον ἄλλην στροφὴν. Καὶ πρώτη δυσκολία εἶναι οἱ Σεῖκαί σου. Τίς θέλει τολμήσῃ τι κατὰ τοῦ Μάχα-Ραῦᾶ, ἂν οἱ Σεῖκαι δὲν εἶναι σύμφωνοι;

— Τὸ πλῆθος τῶν Σείκων κινεῖται ὑπὸ τῆς φωνῆς μου, ὡς τὸ κύμα τοῦ πόντου ὑπὸ τῆς πνοῆς τοῦ ἀέρος. Φύλαξον τῆς παύσεώς μου τὸ μυστικόν, καὶ ἐπὶ τῶν Σείκων ἄφες με νὰ δοκιμάσω ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ἐπιρροῆς μου. Ἀλλὰ τίς θέλει εἶσθαι τοῦ φόνου τὸ ὄργανον; τίς ὁ ἄτρομος ἄνθρωπος; . . . Τοῦ τυχόντος δὲν εἶναι . . .

— Ἄν ὁ τολμῶν νὰ ὑψώσῃ χεῖρα κατὰ τοῦ Μάχα-Ψαῦᾶ ἐν τῷ μέσῳ, οὐαὶ εἰς τοὺς μετ' αὐτοῦ ! Χρειάζεται βραχίων σιδηροῦς, καρδία ἀδαμαντίνη.

— Καὶ ποῦ θέλομεν εὔρει τοῦτον ;

— Φρόντισον περὶ τῶν Σείκων, ἐμβάθυνον εἰς τὸν νοῦν τῶν, μάθε τί φρονοῦσιν, ἰδὲ ἂν δύνασαι νὰ τοὺς πείσῃς ἢ νὰ τοὺς ἀναγκάσῃς. Τὸ μέρος σου θὰ εἶναι αὐτοὺς νὰ συνέχῃς, καὶ εἰ δυνατὸν νὰ τοὺς φέρῃς ὅπου ὁ κίνδυνος ἀπαιτεῖ. Μέχρι τῆς αὐρινῆς παρατάξεως ἐτοιμάσθητι καὶ ἐτοίμασον.

— Θὰ προσπαθήσω, Δεῦᾶν.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἰσῆλθον πολλοὶ τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν νὰ λάβωσι τὰς διαταγὰς τοῦ Ἄδσίτ.

— Τὰ λοιπὰ αὐριὸν πρὸ τῆς παρατάξεως ! εἶπεν ὁ Σιρδάρης.

— Αὐριὸν λοιπόν ! εἶπεν ὁ Δεῦᾶν, ἀποχαιρετῶν αὐτὸν διὰ τῆς χειρός· καὶ πηδήσας εἰς τὸν ἵππον του, ἀνεχώρησε μετὰ τῆς συνοδίας του.

Ὁ Ἄδσίτ τὸν ἠτένισε μακρὸν χρόνον ἀπερχόμενον, καὶ μετὰ ταῦτα, σείσας τὴν κεφαλὴν,

— Τὸν υἱὸν τῆς Λεΐλας ! εἶπε. Σ' ἐννοῶ, Δεῦᾶν ! Θέλεις τοὺς ὠμούς μου ἵν' ἀναβῇς. Νὰ ἰδῶμεν !

Ι'

Ὁ Δεῦᾶν, ἐπανελθὼν εἰς τὸν οἶκόν του, εὔρεν αὐτὸν πλήρη τῶν ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν τῆς Λαχώρας, συρρέόντων εἰς προσκύνησιν τοῦ ἐπιστρέψαντος Μάχα-Βεζίρου, καὶ αἱ ἐπίσημοι αὗται ἐπισκέψεις ἀξιωματικῶν δὲν ἔπαυσαν οὐδὲ στιγμὴν μέχρι τῆς ὥρας τοῦ μεγαλοπρεποῦς δείπνου, εἰς ὃ συνῆλθον πολλοὶ τῶν προὔχόντων.

Ὁ δυστυχὴς Ἰρὰς κατετήκετο ὑπ' ἀνυπομονησίας. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἦσαν ἐρυθροὶ, τὰ μέλη τοῦ ἐνίοτε ἐσκίρτων νευρικῶς, περιεφέρετο ἀνησύχως ἄνω καὶ κάτω, εἰσήρχετο, ἐξήρχετο εἰς τοῦ πατρός τοῦ τὴν αἵθουσαν, καὶ στιγμὴν δὲν εὔρισκε νὰ τῷ ὁμιλήσῃ κατὰ μόνας. Πολλάκις ἠρεῦνα ἐναγωνίως τὸ βλέμμα τοῦ, ἐλπίζων νὰ εὔρῃ ἐν αὐτῷ ἀπόκρισιν εἰς τὴν ἐρώτησιν ἣτις ἐπῆζε τὴν καρδίαν τοῦ, ἣτις ἐθλίβετο εἰς τὰ χεῖλη τοῦ, ἀλλὰ βωβὸν ἦν τοῦ Δεῦἄν τὸ βλέμμα, καὶ μόνον πρὸς τοὺς ξένους καὶ τοὺς συνδαιτημόνας ἐξέφραζεν εὐμενῇ δεξίωσιν.

Πολλάκις ἐκ τῶν συνδιαλέξεων ἐπροσπάθει νὰ μάθῃ ἂν συνέβῃ τι, καὶ ἂν ὁ Ἄδσιτ ἐξωρίσθῃ ἢ ἐθανατώθῃ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, ἀλλὰ περὶ τοῦ Ἄδσιτ οὐδεὶς ἐγίνετο λόγος.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ δείπνου ἠκούσθη αἴφνης ἐκτὸς τοῦ ἐστιατορίου λαμπρὸς ἤχος τῶν κυμβάλων καὶ τῶν σιτάρων καὶ τῶν βῆν, καὶ ὅλων τῶν μουσικῶν ὀργάνων ὅσα εἰσὶν ἐν χρήσει εἰς τὴν Ἰνδικήν, καὶ ἀνοιχθείσης μετὰ κρότοι τῆς θύρας, εἰσῆλθον ἐπισήμως δύο ἀξιωματικοὶ τῆς αὐλῆς, φέροντες εἰς τὰς χεῖράς των πολυτελὲς προσκεφάλαιον ἐν χρυσοστίκτου κασιμιρίου, καὶ ἐπ' αὐτοῦ διάλιθον ἐγχειρίδιον, καταστίλθον ἐξ ἀδαμάντων καὶ σμαράγδων, καὶ τὸ παρουσίασαν εἰς τὸν Βεζίρην ὡς δῶρον πεμπόμενον αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Μάχα-Ραῦᾶ.

Ὁ Δεῦἄν ἠγέρθη μετὰ σπουδῆς, ἐφίλησε μετὰ σεβασμοῦ τὸ ἐγχειρίδιον, καὶ τὸ ἐφόρεσεν εἰς τὴν ζώνην τοῦ. ἠγέρθησαν δὲ καὶ οἱ συνδαιτημόνες πάντες, ἀνευφημοῦντες τὸ ὄνομα τοῦ Μάχα-Ραῦᾶ, καὶ μακαρίζοντες τὸν Βεζίρην δι' ὃ ἐλάμβανε νέον δεῖγμα τῆς βασιλικῆς εὐνοίας.

Ἔλεος, πολὺ μετὰ τὸ μεσονύκτιον διελύθη τὸ δεῖπνον,

καὶ ἡ ὑποδοχή. Ὡς δ' ὁ Ἰρὰς εἶδε τὸν πατέρα του μόνον, ἀρέσως ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Πάτερ ! ἀνέκραξε. Τί γίνεται ; κατεστράφη ὁ Ἀδσίτ ; εἶναι ἐλευθέρα νὰ ἐξέλθῃ τῆς φυλακῆς της ;

Ἀλλ' ὁ Δεῦαν ἀνέσκιρτησεν, ὡς ἀνακαλούμενος εἰς δυσαρτίους ιδέας, ἃς ἡ εὐωχία εἶχε μακρύνει τοῦ πνεύματος του.

— Ὅχι, . . . εἶπε τεταραγμένος. Ὅχι, . . . ὁ Ἀδσίτ δὲν κατεστράφη . . . ἐντελῶς εἰσέτι δὲν κατεστράφη. Ἀλλ' ἡσύχασον, εἰς χεῖράς μας τὸν κρατοῦμεν· ἰδοὺ τὸ διάταγμα δι' οὗ ὁ Βασιλεὺς τὸν παύει (καὶ τῷ ἔδειξε τὸ ἔγγραφον). Ἀλλὰ καιρὸς δὲν εἶναι ἔτι νὰ φανῇ εἰς τὸ μέσον· ὁ καιρὸς θὰ ἔλθῃ· ὑπομονὴν μόνον ἔχε.

— Ὑπομονήν, πάτερ ! Ἡ λέξις εἶναι εὐκολος. Ὅταν ἡ Πριττὰ στενάζῃ βεβυθισμένη εἰς φοβεράν φυλακὴν, ὅτε ζῶσα κατέβῃ εἰς κατοικίαν νεκρῶν, εἰς φωλεὰν ἐρπετῶν ἀκαθάρτων, ὅτε στερῇται τοῦ φωτὸς τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ καθαροῦ ἀέρος τῆς ἀτμοσφαίρας, ὅτ' ἐπικαλῇται μεγαλοφῶνως τοὺς φίλους της νὰ τὴν σώσωσι, καὶ ἴσως τοὺς καταρᾶται ὅτι τὴν ἐνεταφίασαν καὶ τὴν ἐλησιμόνησαν, μοὶ λέγεις ὑπομονήν ! Ὅχι, πάτερ ! Ὑπομονήν ἔχω ὅταν πάσχω ἐγὼ, ὅχι ὅταν πάσχη ἐκείνη. Εἰς ἐμὲ ἐλπίζει ἡ δυστυχὴς, εἰς σέ, πάτερ, ἐλπίζει, καὶ μοὶ λέγεις νὰ ἔχω ὑπομονήν !

— Ἀφρον παιδίον, ἀπεκρίθη ὁ Δεῦαν, νομίζεις ὅτι ἄνθρωπος ὡς ὁ Ἀδσίτ καταστρέφεται διὰ πρώτης πνοῆς τοῦ στόματος ; Ναὶ, πρέπει νὰ περιμείνης, καὶ πίστευσόν μοι, εἰς καιροὺς ὅποιοι οἱ παρόντες, εὐτυχὴς ἡ Πριττὰ ὅτι τὴν κρύπτουσι τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς. Εἰς θυέλλης στιγμὰς τ' ἀδύνατα πτηνὰ καταφεύγουσιν εἰς σπήλαια καὶ εἰς κοίλους βράχους. Ἄς μείνῃ ἐκεῖ ὡς νὰ αἰθριάσῃ ὁ οὐρανός μας !

— Μὴ ὁμιλῆς αἰνιγματωδῶς, πάτερ, ἀνέκραξεν ὁ Ἰράς μετὰ ταραχῆς. Ὡς πότε θὰ πρέπη νὰ μείνη ἐκεῖ;

— Ἄς μείνη... ὥς αὔριον καὶ. Ὑπαγε τώρα καὶ σὺ, ἐτοίμασον τὴν στρατιωτικὴν σου στολὴν, ἐτοίμασον τὸν καλῆτερον ἵππον σου. Αὔριον ἀπὸ πρωΐας θὰ μὲ συνοδεύσης εἰς τὴν μεγάλην παράταξιν. Ἐκεῖ θὰ ἰδῇς ἴσως ἀνέλπιστα πράγματα, καὶ μετὰ τὴν παράταξιν ἐλπίζω νὰ σὲ φέρω ὁ ἴδιος ν' ἀνοίξης τὴν φυλακὴν τῆς Πριττᾶς.

Ὁ Ἰράς ἄλλην ἐξήγησιν δὲν ἐζήτησεν, ἀλλὰ ῥιφθεὶς πρὸς τὸν πατέρα του, κατεφίλησε τὴν χεῖρά του, καὶ μετὰ ταῦτα ὥρμησεν ἔξω νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ ὅπλα του καὶ τὸν ἵππον του.

Τότε ἔμεινεν ὁ Δεῦᾶν μόνος. Τὸ μέτωπόν του βαθμηδὸν κατέπεσε καὶ ἐστηρίχθη εἰς τὴν παλάμην του. Τῶν ἐξωτερικῶν δὲ θορύβων κατ'ὀλίγον σβεννυμένων, ἐντελῆς σιωπὴ ἐφηπλώθη εἰς τὸν τέως πολύκροτον τοῦτον οἶκον, ὥστε ὁ Δεῦᾶν ἤκουε σχεδὸν τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας του.

Ἡ σιγὴ αὕτη τὸν ἐξανήγειρεν ἐκ τῶν σκυθρωπῶν του συλλογισμῶν· ὑψώσας δὲ τὴν κεφαλὴν, καὶ ἰδὼν τὴν μόνωσίν του, ἡσθάνθη ἀόριστον ταραχὴν τινα, ἀναίτιόν τινα φόβον. Τότε ἀναπηδήσας, ἤρχισε νὰ διατρέχῃ τὸν θάλαμον διὰ ταχέων βημάτων, καὶ αἱ θορυβώδεις ιδέαι του ἐξεχέοντο δι' ἐπιφωνημάτων ἢ διὰ φράσεων, αἵτινες ἐξέφευγον τὰ χεῖλη του ἀκουσίως.

— « Ἴδου λοιπὸν, ἔλεγε, μέρος καθ'ἑαυτὸν καὶ μέρος μεγαλοφώνως, ἰδου τὸ τέρμα πάσης φιλοδοξίας, ἰδου ὁ ἥλιος πρὸς ὃν ἀτενίζουσι χαίνοντες τῆς γῆς οἱ λαοί. Ψηλαφῶ δι' ἄκρων τῶν δακτύλων τὸ στέμμα, ὑπ'ὃ ἐλύγιζον μέχρι τοῦδε τὴν ἀνδρικήν μου ἀξίαν· θέλω τὸ θέσει εἰς τοῦ υἱοῦ μου τὴν κεφαλὴν, καὶ ὥς ἐταπεινούμην ἐνώπιον

ἄλγων, αἱ μυριάδες θέλουσι ταπεινοῦσθαι ἐμπρός μου.

»Ω! εἶναι μέγα, ἐξαίσιον δώρημα ἐπὶ γῆς ἢ ὑπερτάτη ἀρχή. Ὁ ἰστάμενος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς ἀνθρωπίνης πυραμίδος εἶναι πλησιέστερος εἰς τὸν οὐρανόν!—Ὁ μὴ γνωρίζων ὅρια εἰς τὴν δύναμίν του, οὐδὲ περιορισμὸν εἰς τὴν θέλησίν του, εἶναι συγγενέστερος πρὸς τὴν θεϊαν φύσιν! Οἱ ἄνθρωποι εἰσὶν εἰς χεῖράς του μηχαναὶ καὶ ὄργανα, ὄργανα μόνον τοῦ μεγαλείου του. Ἡ ἱστορία ἐκείνους ἀριθμεῖ, ἀλλ' ἐκεῖνον γνωρίζει, καὶ εἰς τὰς ἀθανάτους της δέλτους δι' ἐκεῖνου μόνον τὸ ὄνομα ἔχει θέσιν.

»Ἡρχισα εἰς τὸ ἀφανές μου χωρίον ὡς ὁ ῥύαξ τοῦ δάσους. Ἡ δύναμίς μου ἠϋξήθη ταχέως ὡς ὁ ῥοῦς τοῦ Ἰνδοῦ· αὐριον γίνεται ἀπέραντος ὡς ὁ Ὠκεανός...

»Οἱ Σεῖκαι, τὸ διηνεκές φόβητρόν μου, αὐτοὶ ἔσονται τυφλὸν ἐργαλεῖον εἰς χεῖράς μου. Αὐριον λοιπὸν ὁ θρόνος ἐμός!..

»Ὁ θρόνος!... αὐτὸς ὃν ἀνέλαβον νὰ προασπίσω!... ἀφ' οὗ ὑπесχέθην ν' ἀποκρούσω πάντα προδότην!... ἐφ' οὗ κάθηται ὁ Σεῖρ, ὁ πρὸς ἐμὲ εὖνοιαν, φιλίαν πάντοτε δείξας! Μέχρι τοῦδε διέβησαν τὰ βήματά μου τρίβους πίστεως καὶ εὐθύτητος· θὰ εἶναι τὸ τελευταῖον βῆμα βῆμα ἐγκλήματος!

»Καὶ ἄρά γε δὲν θὰ εἶναι ὀλισθηρόν; Ἰσταται στερεὸς ὁ θρόνος ὅστις δὲν στηρίζεται ἐπὶ ἀρετῆς; Εἶναι σκῆπτρου ἀξία ἡ χεὶρ ἣν μολύνει κηλὶς; Καὶ ἐκεῖ, εἰς τὴν περιωπὴν ὅπου θ' ἀναβῶ, δὲν θὰ μὲ περιπετῶσι φαντάσματα ἄγρια, καὶ σκοτοδινιῶντα δὲν θὰ μὲ κρημνίσωσιν ἐξ αὐτῆς; Ἀσημον, ἄστεγον, διώκοντα τύχην, ὁ Κουροῦκ μὲ παρέλαβε, μ' ἐτίμησεν, ὁ Σεῖρ μ' ἀνεβίβασεν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν μετ' αὐτόν· καὶ, Δεῦάν, ἤδη τί μελετᾷς; Ω! εἶναι ἀπαίσιος, εἶναι βδελυρὰ πρᾶξις! Εἰς μόνους τοὺς καταχθο-

νίους Ἀσούρας δύναται νὰ ἐπέλθῃ τοιαύτη ἰδέα. Ἄν ὑπάρχῃ Βράμας ἐκεῖ ἐπάνω, δὲν δύναται νὰ μὴ τὴν τιμωρήσῃ. Μακρὰν ἐμοῦ τοιοῦτος σκοπὸς, μακρὰν!

» Λοιπὸν, . . . ὅταν ἡ τύχη μὲ νεύῃ, ν' ἀποστρέψω τὸ πρόσωπον; Ὅταν ἡ περίστασις ἔρχηται νὰ τὴν ἀφήσω νὰ παρέλθῃ; Ποῦ νὰ στραφῶ; πρὸς τὸ ἀφανὲς βάθος ὅπου ἄρχει ἡρεμον σκότος, ἢ πρὸς τὸ ἐνδοξον ὕψος ὅπου τεκταίνεται κεραυνός; Τίς θέλει ἐνισχύσει ἢ τὴν ἀνδρίαν μου ἢ τὴν ἀρετὴν μου; Τίς θέλει μὲ ὁδηγήσει; »

— Ἐγώ! εἶπε φωνὴ γυναικεία, καὶ τὸ παραπέτασμα τῆς πλαγίας θύρας, ἣν εἶδομεν καὶ ἄλλοτε ἀνοιχθεῖσαν, ἀνυψώθη πάλιν, καὶ εἰσῆλθεν ἡ Λεῖλα.

— Διστάζεις, Δεῦᾶν-Σίγγ, ἐξηκολούθησε πλησιάσασα. Ἔχεις δίκαιον. Οἱ κοινοὶ τῶν ἀνθρώπων εἰσὶν ἀτρόμητοι ὅταν συλλαμβάνωσι σχέδια, ἀκατάβλητοι ὅταν τὰ μελετῶσιν· ἀλλ' ὅταν ἐγγίξῃ τῆς ἐκτελέσεως ἡ στιγμή, δειλιῶσι τότε. Οἱ μέχρι τέλους μὴ διστάζοντες εἰσὶ σπάνιοι. Οἱ μὴ διστάζοντες λέγονται ἥρωες.

— Μὲ νομίζεις δειλὸν, Λεῖλα; ἠρώτησεν ὁ Δεῦᾶν ὑπερηφάνως.

— Ὅταν βλέπῃς, Σαῆβ, ἐμπρὸς σου τὸν κίνδυνον, ἀπεκρίθη ἡ Λεῖλα, εἰμὶ βεβαία ὅτι ὡς λέων ρίπτεσαι εἰς αὐτὸν, καὶ, ὅσον μέγας ἂν εἶναι αὐτός, ὅτι εἶσαι ἐπίσης ἀκαταμάχητος καὶ ἀτρόμητος. Ἀλλὰ τὴν τοιαύτην ἀνδρίαν ὁ ἔσχατος τῶν Σείκων σοὶ τὴν διαφιλονεικεῖ, ὦ Δεῦᾶν. Ὑπάρχει ἄλλη, πολὺ αὐτῆς ἀνωτέρα, τῆς ψυχῆς ἡ ἀνδρία, ἀκλόνητος, ἀδίστακτος, σιδηρᾶ, εἰς πᾶσαν στιγμήν τεθειγμένη. Αὕτὴ εἶναι ἡ ἀνδρία τῶν μεγάλων καρδιῶν.

— Καὶ αὕτὴ δὲν ὀπισθοδρομεῖ οὔτε ὅταν τὸ ἔγκλημα ἐγείρῃ ἐμπρὸς τῆς τὴν ἰοδόλον του κεφαλὴν; ἠρώτησεν ὁ Δεῦᾶν.

— « Ἄν ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνδρες, ἀπεκρίθη ἡ Λεΐλα, ὅσοι διέπρεψαν εἰς τὴν γῆν, ἴσταντο πρὸ πάσης τῶν πράξεως καὶ ἐστάθμιζον τὴν ἀξίαν τῆς εἰς ἀκριβολόγον τοιαύτην στάθμην, ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου ὅλη ἐδύνατο νὰ γραφῇ ἐπὶ ἑνὸς φύλλου λωτοῦ.

» Δὲν κρίνω τοῦ Θεοῦ τὰς βουλὰς, ἀλλὰ σοὶ λέγω τί βλέπεις, Δευῶν. Καθὼς γεννᾶται ἀπὸ τῶν κόλπων τῆς νυκτὸς ἡ ἡμέρα, οὕτως αὐτὰ ἃ ὀνομάζεις ἐγκλήματα ἐπιφέρουσι πολλάκις τὰ μέγιστα, τὰ ἄριστα τῶν ἀποτελεσμάτων. Οἱ κατακτηταὶ ὅσοι πληροῦσι τὴν γῆν διὰ τοῦ ὀνόματός των, μυριάδας ἀθώων θυσιάζουσιν εἰς τὴν φιλοδοξίαν των. Τίς ὅμως εἶπε κακοῦργον τὸν ἀρχαῖον Ἀλέξανδρον, ὅστις ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς ἔφερε τὰ τρόπαια καὶ τὴν δόξαν του μέχρι τῆς πόλεως ταύτης, διότι δὲν ἀντήλλαξε τὸ καταστρεπτικὸν ξίφος του ἀντὶ ποιμαντικῆς ράβδου εἰς τῆς πατρίδος του τὰ βουνά ;

» Ὑπαγε, Δευῶν-Σίγγ, καὶ δίδαξον εἰς τοὺς γείτονάς μας Ἀγγλους, ὅτι ἐγκλημα ἔπραξαν κατακρατήσαντες γῆν ἣτις δὲν τοῖς ἀνήκει, καὶ ἐξογκώσαντες δι' αἱμάτων τὰ νάματα τοῦ Γάγγου καὶ τοῦ Ἰνδοῦ. Ἴσως σ' ἐκλάβωσιν ἀγαθὸν τινα Βραχμᾶνα τοῦ ναοῦ τοῦ Ἰαγερνάουτ, ἀλλὰ θέλωσιν ἐκπλαγῇ μανθάνοντες ὅτι εἶσαι τῆς Λαχώρας Βεζίρης.

» Καὶ αὐτὴ ἡ Λαχώρα, τί θὰ ἦτον χωρὶς τινων ἐγκλημάτων τοῦ Ῥουνζίτ, δι' ἃ καὶ μόνα καὶ σὺ αὐτὸς τὸν ὀνομάζεις μέγαν ; »

— Λεΐλα, ὑπέλαβεν ὁ Δευῶν, γυναικὸς ἤξευρον ὅτι ἔχεις κάλλος, νοῦν δὲν ἤξευρον ὅτι ἔχεις ἀνδρὸς, οὐδὲ λέοντος ὅτι ἔχεις καρδίαν.

— « Ἐπειτα, ἐξηκολούθησεν αὕτη, τίνι δικαίωματι ὁ

Σείρ-Σίγγ ἐγείρεται ὑπεράνω σοῦ, ὑπεράνω πάντων; Διότι εἶναι υἱὸς τοῦ Ῥουνζίτ; Ἀλλ' ὁ Ῥουνζίτ πῶς ἠγέρθη; ὅπως ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ ἐγερθῇς σὺ αὐτός· ἐπιπατῶν ἐπὶ τοῦ προκατόχου του.

» Ἀνὰ μία περίστασις στέλλεται πάντοτε εἰς τὴν ζωὴν ἐκάστου ἀνθρώπου, στιγμὰς τινὰς περιίπταται αὐτὸν, καὶ μετὰ ταῦτα ἀφίπταται. Μεταξὺ μυρίων εἰς μόνος ἠξεύρει νὰ τὴν συλλάβῃ· οὗτος εἶναι ὁ μέγας ἀνὴρ· τοὺς δὲ λοιποὺς ἀκούεις παραπονουμένους, ὅτι ὅταν ἦλθε δὲν τὴν ἐγνώρισαν, ὅταν παρῆλθε δὲν τὴν ἐκράτησαν. Οὗτοι εἰσὶν ὁ χυδαῖος ὄχλος.»

— Εἶσαι, Λέϊλα, αὐστηρά.

— Περὶ ἐγκλήματος ὁμιλεῖς. Εἶσαι βέβαιος ὅτι ὁ δισταγμός σου δὲν εἶναι ἐγκλημα; Τὴν περίστασιν ταύτην ἠξεύρεις ἂν ὁ οὐρανὸς δὲν τὴν ἔπεμψε, περὶ τῆς τύχης μερμῶν τῆς Λαχώρας; ἠξεύρεις ἂν αἱ εὐκολίαι ὅσας ἀπαντᾷς μέχρι τοῦδε δὲν εἶναι προτροπαὶ ἐκείνου;

— Παράδοξος γυνὴ, ἀνέκραξεν ὁ Δεῦᾶν, ἴσως τόσῳ εὐκολώτερον πειθόμενος, ὅσῳ μᾶλλον ἤθελε νὰ πεισθῇ, — ἀνατρέπεις ὅλην μου τὴν καρδίαν, κινεῖς ὡς θέλεις ὅλην μου τὴν ψυχὴν.

— Ἐνθυμοῦ, Δεῦᾶν-Σίγγ, εἶπεν ἐξερχομένη ἡ Λέϊλα, ὅτι ἔχεις εἰς χεῖράς σου τὴν τύχην τοῦ υἱοῦ σου, τὴν τύχην μου, τῆς πατρίδος σου τέλος τὴν τύχην.

Ἀφ' οὗ δ' ἐξῆλθεν, ὁ Δεῦᾶν κεκμηκῶς καὶ καταπεπονημένος, ἐρρίφθη εἰς τὴν κλίνην του νὰ κοιμηθῇ ὀλίγας ὥρας πρὸ τῆς πρωϊνῆς παρατάξεως. Ἡ κεφαλὴ του ἔφλεγεν, ὁ ὕπνος τῷ ἐπῆλθε βαρὺς, καὶ συνεπέφερεν ὄνειρα ἀσυνάρτητα καὶ ὀδυνηρότερα τῶν ὀδυνηρῶν σκέψεών του.

Εἶδεν ὅτι ὁ Σείρ-Σίγγ τὸν ἐνέκλειε περιπαθῶς εἰς τὰς

γκάλας του, καὶ ἀνοίξας τὸ στήθος του τῷ ἐδείκνυε διὰ
 πλατείας πληγῆς γυμνὴν τὴν καρδίαν του, ἀλλ' ὅτι αὐ-
 τὸς αἰφνιδίως τῷ ἀπέσπασε τὴν καρδίαν, καὶ ἤθελε νὰ τὴν
 ἀγάγῃ. Ἐπειτα εἶδεν ὅτι θηρεύων εἰς τὰ δάσκη ἐδίωκεν ἔλα-
 ρον, ἣτις ἦλθεν ἀσθμαίνουσα καὶ ἔπεσεν ἐμπρὸς του γονατι-
 τή, καὶ δύο πύρινα δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τῶν νοτημόνων της
 φθαλμῶν· ἀλλ' ἐκεῖνος ἐβύθισεν εἰς τὰ πλευρά της τὴν
 μάχαιραν, ἥ δὲ ἔλαφρος ἐκπνέουσα ἔλαβε τὴν μορφήν τοῦ
 Σεῖρ-Σίγγ. Προσέτι εἶδεν ὅτι προσέφερε τὴν κεφαλὴν τῆς
 Πριττᾶς ἐπὶ παροψίδος εἰς τὸν Ἀδσίτ, ὅστις τῷ ἀντιπροσή-
 νεγκεν ἐπὶ παροψίδος ὁμοίως τὴν κεφαλὴν τοῦ υἱοῦ του
 Ἰρᾶ.

Μυρία τοιαῦτα τέρατα διεσταυροῦντο εἰς τὴν φλέγουσαν
 φαντασίαν του καὶ ἐμάστιζον τὸ πυρέσσον αἷμά του, με-
 ταβάλλοντα τὰς βραχείας στιγμὰς τοῦ ὕπνου του εἰς μα-
 κράν βάσανον.

ΙΑ'

Ἄμα δ' ἐχάραξεν ἡ αὐγὴ, ὁ Δεῦᾶν ἀπέσεισε τὸν τετα-
 ραγμένον καὶ ἐπίπονον ὕπνον του, καὶ ἀναπηδήσας τῆς κλί-
 νης, ἐνεδύθη τὴν στρατιωτικὴν του στολὴν, χιτῶνα ἐν εἶδει
 θώρακος, κατερχόμενον μέχρι γονάτων, ἐκ χαλκοῦ ἐπιχρύ-
 σου δικτυωτοῦ, καὶ ἐπ' αὐτοῦ κασιμίρινον πορφυροῦν ἱμά-
 τιον χρυσοκέντητον. Τὴν κεφαλὴν του ἐκάλυψεν εἰς χαλ-
 κοῦν πτερωτὸν κράνος, περιδεδεμένον διὰ λαχωρίου ὑφά-
 σματος τοῦ αὐτοῦ χρώματος, εἰς τὴν ζώνην ἐπέραςε τὸ πο-
 λυτελὲς ἐγχειρίδιον, τὸ δῶρον τοῦ Σεῖρ, καὶ λαβὼν τὴν μα-
 κράν χρυσοθύσανον λόγχην του εἰς τὰς χεῖρας, κατῆλθε
 μετὰ πολυαρίθμων ὁπαδῶν τὴν εὐρείαν τοῦ παλατίου του

κλίμακα, καὶ ἀνέβη εἰς τὸν ὠραιότερον ἵππον τοῦ ἵπποστασίου του, κεκοσμημένον πολυτελέστατα καὶ αὐτόν.

Πορφυροῦν κεντητὸν καὶ χρυσόκροσσον κασιμίριον, ὥς τὸ ἐνδύον τὸν ἐπιδάτην του, ἐκάλυπτε καὶ αὐτοῦ κεφαλὴν καὶ νῶτα· τὸ μέτωπόν του ἐκόσμει ταῶνος πτερὸν, περὶ τὸν τράχηλόν του ἐκρέμαντο πυκνὰ περιδέραια χρυσῶν κωδωνίσκων, καὶ τοὺς χαλινοὺς ἀντικαθίστων δύο πλατεῖς λαχωρίου ἱμάντες. Τὸ εὐγενὲς ζῶον ἐφαίνετο ὑπερήφανον διὰ τὴν στολὴν του, καὶ γοργούμενον ὕψου τὴν κεφαλὴν, καὶ ἔσκαπτε τὴν γῆν διὰ τοῦ ποδός.

Ὁ Ἰρὰς περιέμενε πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν αὐλὴν τὸν πατέρα του ἔφιππος, συνοδευόμενος καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἰδιαιτέρων του ὀπαδῶν.

Ἡ συνοδία ἐξῆλθε τότε ὅλη ἐν παρατάξει τῆς αὐλείας πύλης. Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὁ ἥλιος ἐφάνη ἀνατέλλων ὑπὲρ τὰ ὄρη· ὁ δὲ Δεῦᾶν στηρίξας εἰς αὐτὸν ἀτενὲς βλέμμα,

— Σὲ ἀσπάζομαι, ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτόν. Δέχομαι τὸν οἰωνόν. Πρὶν φθάσης εἰς τῆς πορείας σου τὸ Ζενίθ, ἐλπίζω νὰ φθάσω ἐγὼ εἰς τὸ ἐδικόν μου!

Στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν υἱόν του,

— Ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν ἰδῇς, Ἰρὰ, σήμερον, τῷ εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ, μὴ σὲ ἐκπλήξῃ. Ἔσο προνοητικὸς καὶ προσεκτικὸς, καὶ ἤξευρε, ὅ,τι γίνῃ, διὰ τὴν δόξαν μου καὶ διὰ τὴν εὐτυχίαν σου ὅτι γίνεται, καὶ διὰ τῆς Πριττᾶς σου τὴν σωτηρίαν.

Εἰς τὸν Ἰρὰν οἱ λόγοι οὗτοι ἐφάνησαν αἰνιγματώδεις· ἀλλὰ τὸν τελευταῖον ἐννόησεν ἡ καρδιά του, καὶ διὰ τοὺς ἄλλους ἠδιαφόρει.

Μετ' ὀλίγον ἀφίχθησαν εἰς τὸ πεδῖον τῆς παρατάξεως. Ἦν δὲ τοῦτο εὐρυτάτη πλατεῖα ἐμπρὸς τῶν ἀνακτόρων

τοῦ Μάχα-Ραῦᾶ, ἐν ᾗ τὰ διάφορα τάγματα τῶν Σείκων κατεῖχον ἕκαστον τὴν ἰδίαν θέσιν, διοικούμενα ὑπὸ τῶν ἀρχηγῶν των, καὶ κατ' οὐδὲν διαφέροντα στρατευμάτων εὐρωπαϊκῶν, ἐκτὸς μόνον κατὰ τὴν ζωγραφικωτέραν ἐνδυμασίαν των. Καθέτως πρὸς τῶν ἀνακτόρων τὸ μέτωπον ἦτον ἐπατέρωθεν παρατεταγμένον τὸ πεζικόν. Ὅπισθεν αὐτοῦ περιεχεῖτο τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν, καὶ ὅπισθεν αὐτῶν πάλιν ἴσταντο κατὰ διάταξιν τοῦ Σιρδάρου, προσερειδόμενα εἰς τοὺς τοίχους τῶν οἰκιῶν, ἄλλα πεζῶν τάγματα, ὥστε τὸ πλῆθος περιεστοιχίζετο πανταχόθεν ὑπὸ στρατιωτῶν. Τὴν δὲ τρίτην πλευρὰν, τὴν ἀπέναντι τῶν ἀνακτόρων, κατεῖχε τὸ ἵππικόν, καὶ ὅπισθεν αὐτοῦ, πολὺ μακρὰν εἰς τὸ βάθος, ἴστατο τὸ πυροβολικόν.

Τὸν στρατὸν ὅλον διώκει ὁ Ἀδσίτ. Ὑπὸ ὑπερηφανείας ἴσης πρὸς τὴν τοῦ Δεῦᾶν, ἀλλὰ κατὰ τὴν φύσιν αὐτῆς διαφόρου, ὅσον πολυτελῶς ἦν ἐνδεδυμένος ἐκεῖνος, τόσον αὐτὸς ἀφελέστατα, κατὰ πᾶσαν τὴν στρατιωτικὴν αὐστηρότητα, οὔτε ὑφάσματα φέρων πλούσια, οὔτε χρυσοῦν κἀνὲν ποίκιλμα, καὶ ὡς περιφρονῶν δῆθεν πᾶσαν ἐπίδειξιν, καὶ τὴν ἀξίαν καὶ δύναμιν τοῦ ἐξ ἑαυτοῦ καὶ μόνου ἀντλῶν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην περιήρχετο οὗτος τὰς τάξεις τῶν στρατευμάτων πεζός, καὶ τὰς ἐπεθεώρει. Ἄμα δ' ἔφθασε πλησίον τοῦ Δεῦᾶν, ἐπήδησεν ἀπὸ τοῦ ἵππου τοῦ καὶ αὐτός, καὶ ἔνευσεν εἰς τὴν συνοδίαν τοῦ νὰ ἐξακολουθήσῃ. Τότε ὁ Βεζίρης καὶ ὁ Σιρδάρης ἐμακρύνθησαν ὁμοῦ πρὸς τῆς πλατείας τὸ κέντρον, μένον ὅλως διόλου κενόν.

— Ἐξέτασας τῶν Σείκων τὸ πνεῦμα; ἠρώτησεν ὁ Δεῦᾶν. Ὅποῖον εἶναι;

— Ἀριστον! Θέλησίς των εἶναι τὸ νεῦμά μου.

— Ἡξεύρουν περὶ τίνος πρόκειται;

— Ἡξεύρουں ὅτι πρέπει νὰ πράξουν ὅ,τι τοῖς διατάξω.

— Καὶ ποίας ὁδηγίας τοῖς ἔδωσας ;

— Ὅ,τι ἰδοῦν πράττοντα ἢ ἐμὲ ἢ ὅποιονδῆποτε ἄλλον, νὰ μείνουν ἀμέτοχοι, ἐκτὸς ἂν τοῖς δώσω ἄλλην διαταγὴν, καὶ νὰ ἐμποδίσωσι πᾶσαν κίνησιν τοῦ λαοῦ.

— Τί δὲ θέλει εἶσθαι τὸ σύνθημα ;

— Ὅταν διασχίσω τὰς τάξεις τοῦ ἱππικοῦ, καὶ διευθυνθῶ καλπάζων πρὸς τὰ πυροβόλα, τότε εἶναι τῆς ἐκτελέσεως ἡ στιγμή.

— Ἐννοῶ, εἶπεν ὁ Δεῦάν.

— Καὶ εἰς ποῖον ἐνεπιστεύθης τὴν πράξιν ; ἠρώτησεν ὁ Ἀδσίτ τὸν Βεζίρην.

— Τοιαῦται πράξεις δὲν ἐμπιστεύονται ! ἀπεκρίθη αὐτός· καὶ ἀναβὰς εἰς τὸν ἵππον του, ἔσπευσε πρὸς τὴν συνοδίαν του, καὶ μετ' αὐτῆς εἰς προὔπάντησιν τοῦ Μάχα-Ραῦᾶ, προκύπτοντος ἤδη ἐπὶ χρυσοστολίστου ἐλέφαντος ἀπὸ τῆς πύλης τῶν ἀνακτόρων.

Ἀλλ' ἐν ᾧ ἡ σύντομος αὕτη συνδιάλεξις ἐγένετο μεταξὺ τῶν δύο μεγιστάνων, συνέβαινε καὶ ἄλλη ἐπίσης βραχεῖα εἰς ἄλλο τῆς πλατείας μέρος. Ἡ συνοδία τοῦ Δεῦάν, ὅταν ἐμακρύνθη ἀπ' αὐτοῦ, προὔχώρησε πρὸς τὴν δεξιάν τῶν ἀνακτόρων πλευράν, ὅπου ἦν προσδιωρισμένη ἡ θέσις τοῦ Βεζίρου πλησίον τοῦ Βασιλέως. Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἵστατο παρατεταγμένον τὸ πεζικὸν τάγμα, τὸ διοικούμενον, μετὰ τὴν λειποταξίαν τοῦ Λάλλ, ὑπὸ τοῦ ταγματάρχου Σαγκραμαζίτου.

Ὅταν δ' ἑφθασεν ἡ συνοδία ἐμπρὸς τοῦ τάγματος, ὁ ταγματάρχης ἡσύχως προὔχώρησε μεταξὺ αὐτῆς, καὶ πλησιάσας ἓνα τῶν ἀφανεστέρων στρατιωτῶν τῆς,

— Λάλλ-Σιγγ, τῷ εἶπεν εἰς τὸ ὠτίον, πρόσεχε. Πράγμα τι ἐτοιμάζεται, ἀλλὰ τί δὲν ἠξεύρω. Μᾶς διέταξαν, ὅ,τι

ἀνιδῶμεν, νὰ μείνωμεν ἀκίνητοι καὶ νὰ συνέχωμεν τὸν λόγον.

Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀθορύβως. Ὁ δὲ Λάλλ, ὅστις μὴ θέλων νὰ μείνη οὐδὲ στιγμὴν μακρὰν τῶν νέων τοῦ προστατῶν, τοὺς παρηκολούθει κρυπτόμενος ὑπὸ ἔνδυμα στρατιώτου, ἐπανέλαβε τὴν εἰδησιν τοῦ Σαγκραμαζίτου εἰς τὸ οὖς τοῦ Ἰρᾶ, καὶ τῷ προσέθηκεν·

— Εἰς πᾶσαν περίστασιν ἰδοὺ ποῦ σταθμεύει τὸ τάγμα του.

ΙΒ΄

Ἐν τούτοις δ' ὁ Δεῦᾶν, ἐλθὼν πρὸς τὸν Μάχα-Ραῦᾶν, προσεκύνησεν ἐδαφιαίως αὐτὸν, καὶ ἀπесύρθη εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ἐλέφαντός του, ἱσταμένου ἐμπρὸς καὶ κατὰ τὸ μέσον τοῦ μετώπου τῶν ἀνακτόρων. Μετ' ὀλίγον δὲ, ἦλθε καὶ ὁ Ἀδσίτ, καὶ προσεκύνησε καὶ αὐτός, κλίνων πρὸς τὴν γῆν τὸ ξίφος τῆς ἀρχηγίας.

Ὁ Μάχα-Ραῦᾶς ἐξεπλάγη ἰδὼν αὐτὸν, καὶ ἀπήντησεν εἰς τὴν προσκύνησίν του μετὰ μεγίστης ψυχρότητος. Ὅταν δ' ἐμακρύνθη ἐντελῶς, στραφείς πρὸς τὸν Βεζίρην,

— Δεῦᾶν-Σίγγ, τῷ εἶπε· τί δηλοῖ τοῦτο; Ὁ Ἀδσίτ εἰσέτι ἐμπρὸς μου; Διατί δὲν μὲ ἀπήλλαξας ἤδη τῆς παρουσίας του;

— Διότι, ἀπεκρίθη ὁ Δεῦᾶν ἀποτόμως, δὲν νομίζω ἐκ τῶν χρεῶν μου νὰ κινήσω κατ' ἐμοῦ ὅλων αὐτῶν τῶν στρατιωτῶν τὴν ὀργήν. Ὅστις ἔχει συμφέρον εἰς τὴν παῦσίν του, ἐκεῖνος ἄς τῷ τὴν κοινοποιήσῃ.

— Πῶς, Δεῦᾶν, εἶπεν ὁ Σείρ-Σίγγ ἐξιστάμενος, μ' ἔφες ἐδῶ, εἰς τὸ μέσον τῶν Σείκων, καὶ θέλεις νὰ ἐκτεθῶ, τώρα εἰς τὴν μανίαν των;

— Τοῦλάχιστον θέλω ἐγὼ νὰ μὴν ἐκτεθῶ, εἶπεν ὁ Δεῦᾶν αὐθαδῶς.

Τότε ὁ Μάχα-Ραῦᾶς ἤσθάνθη τὸ αἷμά του ἀναβράζον.

— Τί σημαίνει ὁ τρόπος οὗτος! ἀνέκραξε. Πρὸς τίνα διευθύνονται αὐται αἱ λέξεις! Ἐπαυσα τὸν Ἄδσιτ διότι τὸ ἐζήτησας, διότι σὲ περιύβρισε, καὶ αὕτη εἶναι ἡ εὐγνωμοσύνη σου;

— Δὲν τὸν ἔπαυσας διότι μὲ περιύβρισεν, ἀπεκρίθη ὁ Δεῦᾶν, γινόμενος προπετέστερος ἔτι, ἀλλὰ διότι τὸν ἐφοβεῖσσο, διότι ἤθελες τὴν καταστροφήν του, ὥς ὅλων ὅσοι ὑπηρετοῦντές σε εἶχον δικαίωμα εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην σου.

— Δεῦᾶν, εἶπεν ὁ Βασιλεὺς, καταστέλλων μετ' ἀγῶνος τὴν δικαίαν ὀργήν του, φύγε, Δεῦᾶν, ἀπ' ἐμπρός μου, σοὶ τὸ συμβουλεύω, σοὶ τὸ παρακαλῶ, καὶ ἐπίστρεψον μόνον ὅταν εἶσαι νήφων καὶ ἐγὼ ἡσυχώτερος. Φοβοῦμαι μὴ κινηθῶ εἰς πρᾶξιν ἀπαίσιον.

Κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ὁ Ἄδσιτ, ἔχων τὰ νῶτα ἐστραμμένα, ἐφαίνετο ὅτι δὲν προσεῖχε παντελῶς εἰς τὰ γινόμενα περὶ τὸν Μάχα-Ραῦᾶν.

— Τὸ πυροβολικόν, εἶπε πρὸς τοὺς περὶ αὐτὸν ἀρχηγούς, ἴσταται πολὺ μακράν. Ἐπρεπεν ἄλλην θέσιν νὰ λάβῃ.

— Θέλετε, ἠρώτησεν ὁ Βεντούρας, νὰ τῷ διαβιδάσω τὰς διαταγὰς σας;

— Ὁχι, ἀπήντησεν ὁ Σιρδάρης· ὑπάγω ὁ ἴδιος. Συνοδεύσατέ με.

Καὶ τοῦτο λέγων, ἐκέντησε τὸν ἵππον του, διέσχισε τὴν γραμμὴν τῶν ἱππέων, καὶ ὤρμησε καλπάζων πρὸς τοὺς πυροβολιστάς, οἵτινες ἴσταντο εἰς τὸ βάθος τῆς πεδιάδος.

Ὁ Δεῦᾶν τὸ σύνθημα περιέμενε τοῦτο.

— Νὰ φύγω, Σεῖρ-Σίγγ! ἀνέκραξεν ἅμα τὸ εἶδε. Μὲ διώ-

κίς, ἐμέ ; Δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἀκούουσι τὸ φύγε.
 Ἰς ὃν τινα μὲ διώκει ἰδοὺ πῶς ἀπαντῶ !

Καὶ ὡς πάνθηρ ταχύς, ἀνορθωθείς εἰς τοὺς ἀναβολεῖς του,
 ἐρεμάσθη εἰς τὸ πλευρὰ τοῦ ἐλέφαντος, καὶ ἀνασπάσας
 ἐκ τῆς ζώνης του τὸ ἐγχειρίδιον, ὃ εἶχε λάβει παρὰ τοῦ
 Μάχα-Ραῦᾶ ὡς δῶρον τὴν προτεραίαν, τὸ ἐβύθισεν εἰς τὸ
 στήθος τοῦ Σεῖρ-Σίγγ.

— Δεῦᾶν, ὦ ἀγνώμων ! ἐπρόφθασε νὰ εἰπῇ ὁ δυστυχὴς
 Βασιλεὺς, καὶ οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Βεζίρου, οἱ μὲν προπαρεσκευα-
 σμένοι, οἱ δὲ καὶ αὐτομάτως ἀκολουθοῦντες τὸ παράδειγμα
 τοῦ κυρίου των, τὸν ἀπέσφαξαν.

— Τὸν Μάχα-Ραῦᾶν ! φονεύουσι τὸν Μάχα-Ραῦᾶν !
 βοηθήσατε, ἔκραξεν ὁ Ἀλλάρδος, ἀνασπάσας τὸ ξίφος του,
 καὶ οἱ Σεῖκαι πολλαχοῦ ἐταράχθησαν καὶ ἤρχισαν νὰ βοῶσι,
 καὶ ὁ λαὸς συνεκινήθη σφοδρῶς, καὶ οἱ μὲν ἠλάλαζον ἤδη,
 οἱ δὲ ἐτρέποντο εἰς φυγὴν. Ἀλλ' οἱ ἀξιωματικοὶ ἐγύμνω-
 σαν πανταχοῦ τὰ ξίφη, καὶ διὰ βροντώδους φωνῆς διέ-
 ταξαν·

— Εἰς τὸν τόπον ὅλοι, καὶ σιωπή ! Ἄν εἰς μόνος κι-
 νηθῇ ἢ φωνάξῃ, ἢ στρατιώτης εἶναι ἢ ἐκ τοῦ πλήθους,
 φονεύσατέ τον.

Ὅλοι ἔμειναν ἀκίνητοι καὶ βωβοί. Ὁ Σαγκραμαζίτης
 ἠθέλησε νὰ σπεύσῃ μετὰ τοῦ τάγματός του, ἀλλὰ βλέ-
 πων ὅτι πλέον δὲν ἐβοήθει, καὶ ὅτι ὁ στρατὸς ἦν ὁμό-
 φωνος ὅλος, ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν του καὶ αὐτός. Ὁμοίως
 δὲ καὶ ὁ Ἰράς, ἅμα εἶδε τὴν πρώτην πληγὴν, ἐρρίφθη πρὸς
 ὑπεράσπισιν τοῦ Βασιλέως, ἀλλ' ἡ ὀπλισμένη χεὶρ του
 ἀπήντησε τὸν πατέρα του, καὶ κατέπεσεν ὡς νεκρά.

Ὁ δὲ Ἀδσίτ ἐκάλπαζε πάντοτε πρὸς τὸ πυροβολικόν, χω-
 ρὶς κατὰ τὸ φαινόμενον νὰ ἡξεύρῃ τί συμβαίνει ὀπίσω του.

— Εἰς τ' ἀνάκτορα τώρα ! ἔκραξεν ὁ Δεῦαν, λείχων τὰ χεῖλη του ὡς λέων ὅστις ἐγεύσατο αἷματος.— Εἰς τ' ἀνάκτορα ! Μετὰ τὸν ὄφιν καὶ τὰ ὀφίδια !

— Ἦκουσας ; εἶπεν ὁ Λάλλ κρυφίως εἰς τὸν Ἰρὰν, μένοντα σχεδὸν ὡς ἐμβρόντητον ἤκουσας ; Εἰς τὰ ἀνάκτορα, εἶπε. Τί ιστάμεθα ;

Καὶ ἀμέσως ἔνευσεν εἰς τὸ τάγμα του, καὶ δέκα ἄνδρες προσετέθησαν ὁμοῦ μετ' αὐτῶν εἰς τοῦ Βεζίρου τὴν συνοδίαν, ἥτις ἐρρίφθη διὰ τῆς πύλης τῶν ἀνακτόρων.

Ἄλλ' ἐν ᾧ ξιφήρης καὶ δρομαῖος ἀνήρχετο ὁ Δεῦαν τῶν ἀνακτόρων τὴν κλίμακα, ὁ Λάλλ μετὰ τοῦ Ἰρᾶ καὶ τῶν ὀπαδῶν του εἰσέδυσαν κρυφίως διὰ μικρᾶς διόδου γνωστῆς εἰς τὸν πρῶτον, ἥτις ταχέως τοὺς ἔφερεν εἰς τῆς βασιλίσσης τὸν θάλαμον. Ἐκεῖ ἐκάθητο ἀμέριμνος ἡ Ῥάνη, ἔχουσα πλησίον τῆς τὸν ἐπταετῆ υἱὸν τῆς Δουλίπ. Ἰδοῦσα δὲ τοὺς ἄνδρας τούτους εἰσορμῶντας καὶ ἔχοντας τὰ ξίφη γυμνά, ἐτρόμαξε.

— Τίνες εἶσθε ; Νὰ μὲ φονεύσητε ἤλθατε ! ἀνέκραξε τρέμουσα.

— Νὰ σὲ σώσωμεν ! ἀπεκρίθη ὁ Λάλλ ἀσθμαίνων. Ἐλθε, μὴ ἐρωτᾷς περισσότερα. Ἐφόνευσαν τὸν Σεῖρ-Σίγγ. Μὴ φωναὶ μάταιαι ! σώθητι, σπεῦσον !

Καὶ ἀνοίξας τὴν εἰς αὐτὸν μόνον γνωστὴν εἴσοδον τῆς σκοτεινῆς ὑπονόμου, ὅπου ἐκρύπτετο ἡ Πριττά, εἰσήγαγεν εἰς αὐτὴν τὴν μητέρα καὶ τὸν υἱόν, καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν κατόπιν των.

Συγχρόνως σχεδὸν ἡ θύρα τοῦ θαλάμου ἠνεώχθη μετὰ πατάγου, καὶ εἰσώρμησεν ὁ Δεῦαν ξιφήρης μετὰ τῶν ὀπαδῶν του. Ἄλλ' οὗς μὲν ἐζήτει μὴ εὐρίσκων ἐνταῦθα, βλέπων δὲ τὸν θάλαμον πλήρη στρατιωτῶν, καὶ μεταξὺ

ἄλλων βλέπων τὸν Λάλλ, φέροντα σωματοφύλακός του σταλήν,

— Λοιπὸν ἐτελείωσεν ; εἶπε, καὶ μ' ἐπρολάβετε σεῖς ;
— Σ' ἐπρολάβομεν, Σαέβ, ἀπεκρίθη ὁ Λάλλ. Τὸ ἔργον
μα ἐτελείωσεν. Ἐδῶ δὲν ἔχομεν τί νὰ πράξωμεν πλέον.
— Ἀγαθῇ τύχῃ ! Μὴ χρονοτριβῶμεν, ἀνέκραξεν ὁ
Δεῦάν. Ἄγωμεν εἰς τὴν πλατεῖαν. Περιμενόμεθα.

— Κατόπιν ! ἐψιθύρισεν ὁ Λάλλ εἰς τοῦ Ἰρά τὸ ὠτίον.
Πρὸς σωτηρίαν τῶν πεφυλακισμένων δὲν πρέπει νὰ μᾶς
διαφύγῃ οὐδεμία περιπέτεια τοῦ τρομεροῦ τούτου δρά-
ματος.

Ἐν ᾧ δὲ ταχέως κατέβαινον τὴν κλίμακα, ὁ Δεῦάν, κα-
λέσας ἓνα τῶν ὑπασπιστῶν του,

— Ἀνάβα, τῷ εἶπε, τὸν ἵππον σου· σπεῦσον εἰς τὴν
οἰκίαν μου. Εἰς τὸν θάλαμόν μου θὰ εὔρης μίαν γυναῖκα
μετὰ τοῦ παιδίου της περιμένουσαν. Ἀνάγγειλον εἰς αὐτὴν
τὰ γενόμενα, καὶ φέρε τὴν ἀμέσως εἰς τὴν πλατεῖαν.

Ὁ ὑπασπιστής ἔγινεν ἄφαντος.

Μετὰ ταῦτα δὲ στραφεὶς ὁ Δεῦάν, εἶδε πλησίον του βα-
δίζοντα τὸν υἱόν του ὠχρὸν ὡς πτῶμα, σιωπηλὸν καὶ ἀ-
γριωπὸν.

— Ἴδου, Ἰρά, τῷ εἶπεν, ἐπληρώθη τῆς εἰμαρμένης τὸ
ψήφισμα. Πᾶς φραγμὸς μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ θρόνου κατέ-
πεσεν. Ἐντὸς ὀλίγου τὸ Πενταπόταμον θέλει κλίνει γονυπε-
τὲς ἐμπρὸς ἐμοῦ καὶ ἐμπρὸς τοῦ υἱοῦ μου. Δός μοι τὴν χεῖ-
ρά σου νὰ συγχαρῆς καὶ ἐμὲ καὶ σεαυτὸν διὰ τὴν περιω-
πὴν εἰς ἣν ἀναβαίνομεν.

— « Δεῦάν-Σιγγ, εἶπεν ὁ Ἰράς ἀποσύρων τὴν χεῖρά του,
— ἡ χεὶρ σου ἀποστάζει αἷματος, αἷματος Βασιλέως, αἷ-
ματος εὐεργέτου. Ὑπαγε, ἀνάβα ὅπου ἡ δολοφονία σ' ἀνα-

βιάζει. Ἐγὼ ἀποστρέφω ἀπὸ σοῦ καὶ τὰ βήματα καὶ τὸ πρόσωπον. Μὴ λέγῃς ὅτι εἶσαι πατήρ μου· πατέρα δὲν ἔχω πλέον.

»Ὅταν δέ ποτε ἡ ἔχιδνα τῆς συνειδήσεως σοὶ σπαράξῃ τὰ σπλάγχνα, ὅταν μετὰ βδελυγμοῦ ἀποσπάσῃς ἀπὸ τῆς κεφαλῆς σου τὸ στέμμα ὃ ζητεῖς ν' ἀρπάσῃς, ὅταν ρίψῃς κατὰ γῆς καὶ φρίττων πατήσῃς ὑπὸ τοὺς πόδας σου τὴν ἀποτρόπαιον τιμὴν τοῦ ἐγκλήματος, ὅταν περιδυθεῖς ῥάκη Βραχμάνος, καὶ σύρων τὴν μετάνοιάν σου εἰς τὰς θύρας τῶν Βαγαβατῶν, κοιλαίνῃς διὰ τῶν γονάτων σου τοὺς λιθίνους οὐδούς των, καὶ πλημμυρῇς διὰ τῶν δακρύων σου τὰς ἱεράς των δεξαμενάς, ὅταν ζητῇς ὁδυρόμενος τὴν συγχώρησιν καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ Βράμα, τότε ὁ υἱός σου θέλει ἔλθῃ ἐκ νέου πάλιν πρὸς σέ.»

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἐμακρύνθη ἀπ' αὐτοῦ, καθ' ἣν στιγμὴν ἔφθانون ἤδη εἰς τὴν πλατεῖαν.

ΙΓ'

Ἄν καὶ ἡ προεκτεθεῖσα σκηνὴ οὐδὲ πέντε λεπτὰ διήρκεσεν, ἀλλὰ τὰ λεπτὰ ταῦτα ἐφάνησαν τόσαι ὥραι φρίκης εἰς τοὺς μείναντας ἐντὸς τῆς πλατείας.

Τὸ βασιλικὸν πτώμα κατέκειτο εἰς ἣν θέσιν τὸ ἔρριψαν τῶν φονέων αἱ χεῖρες, καὶ οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ τὸ πλησιάσῃ· ὁ λαὸς ἀπέβλεπεν εἰς αὐτὸ δι' ἐντρόμων βλεμμάτων, ὅλοι ἐδίδον ὅ,τι πολυτιμώτερον εἶχον, ἢ εἰδύναντο νὰ εὐρεθῶσι πέραν τοῦ Ἰνδοῦ ἢ ἐπέκεινα τοῦ Ἰμάου. Ἀλλὰ δεκακισχίλιοι Σεῖκαι εἶχον τὰ ὅπλα προτεταμένα καὶ ἔτοιμα νὰ πυροβολήσωσι κατὰ τοῦ πρώτου ὅστις ἤθελεν ἢ κινηθῇ ἢ προφέρει λέξιν.

Ὡστε φονεῖς καὶ θύματα ἔμενον ἀπέναντι ἀλλήλων, ἐν σιωπῇ καὶ ἀκίνησίᾳ θανάτου, καὶ μόνος ἐπεπλανᾶτο ἐφ' ὅλῳ τούτου τοῦ πλήθους ὑπόκωφος γογγυσμὸς φόβου, καὶ ψιθυρισμὸς προσδοκίας τῶν μυστηριωδῶν συνεπειῶν τῆς στυγεράς πράξεως.

Ἀλλ' ἐν τούτοις ἡ εἰδήσις τοῦ φόνου ἀπὸ στόματος εἰς στόμα εἶχε φθάσει μέχρι τοῦ μέρους, ὅπου ἴστατο τὸ πυροβολικόν, καὶ ὁ Σιρδάρης, ἅμα τὴν ἤκουσε θρυλλουμένην, ἔστρεψε τὸν ἵππον του πρὸς τὰ ὀπίσω.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Δεῦᾶν εἶχε φθάσει εἰς τὴν πλατεῖαν.

— «Ἀνδρεῖοι Σεῖκαι! Λαὲ τῆς Λαχώρας, ἀνέκραξεν οὗτος, εἰς τὸν ἵππον του ἀναβάς. Ὁ Σεῖρ-Σιγγ κατεκράτει ἀδίκως τὸν θρόνον. Ὅταν ἀπέθανεν ὁ Κουροῦκ, ἡ γυνή του, ἡ Λεῖλα, τὸ ἐνθυμεῖσθε ὅλοι, ἐσώθη ἀπὸ τῶν φλογῶν, διότι ἔφερεν εἰς τὸν κόλπον τῆς τοῦ θρόνου του τὸν διάδοχον. Ὁ Σεῖρ-Σιγγ, ἵνα κυριεύσῃ θρόνον ὅστις ἀνῆκεν εἰς τὸν ἀνεψιόν του, ἠθέλησε νὰ φονεύσῃ τὴν μητέρα, καὶ τὸ ἀγέννητον ἔτι παιδίον. Ἀλλ' ἡ Βασίλισσα διέφυγε τῶν χειρῶν του, καὶ ὁ υἱὸς τῆς ἐπανῆλθεν ἤδη εἰς τὴν Λαχώραν νὰ παραλάβῃ τὴν πατρικὴν του κληρονομίαν.

»Ἀνδρεῖοι Σεῖκαι καὶ Λαὲ τῆς Λαχώρας! ἐκεῖνος δὲν ἐφόνευσα ἦν ἄρπαξ τοῦ θρόνου· ἔπραξα ἔργον πιστοῦ ὑπηκόου, ὑπηρέτησα τὴν δικαιοσύνην, ἀποδίδωμι τὸν θρόνον εἰς δὲν νομίμως ἀνήκει. Ζήτω ὁ Δσοβαῖρ-Σιγγ, υἱὸς τοῦ Κουροῦκ, Μάχα-Ραῦᾶς τοῦ Πενταποτάμου!»

Τινὲς φωναὶ ἠκούσθησαν μεταξὺ τοῦ ὄχλου κράζουσαι μετὰ φόβου καὶ δισταγμοῦ, Ζήτω! οἱ δὲ Σεῖκαι ἔμενον κατὰ τὰς ὁδηγίας των σιωπῶντες.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὁ Σιρδάρης μετὰ τῆς συνοδίας του ἔφθασε τρέχων ἀπὸ ῥυτῆρος.

— Ψεύστα καὶ δολοφόνε, ἀνέκραξεν αἰφνης, Μάχα-Ραῦὰν ἀναγορεύεις τὸν νόθον σου! Κτυπᾶτε τὸν δολοφόνον τοῦ Βασιλέως!

Καὶ φθάς πλησίον τοῦ ἀνυπόπτου Δεῦὰν, ὅστις ὡς σύμμαχόν του τὸν περιέμενε, τῷ κατέφερε διὰ γεγυμνασμένης χειρὸς καιρίαν πληγὴν, καὶ τὸν ἔρριψεν ἀπὸ τοῦ ἵππου κυλιόμενον εἰς τὸ αἷμά του.

Ὁ Ἰρὰς ἔσυρεν ἀμέσως τὸ ξίφος του, καὶ ὥρμησε κατὰ τοῦ Σιρδάρου νὰ ἐκδικήσῃ τὸν πατέρα του, ὃν ἔφευγε ζῶντα καὶ δι' ἐγκλήματος θριαμβεύοντα, ἀλλὰ πρὸς ὃν ἐπέστρεφεν ὅταν ἔπεσε θῦμα νέου ἐγκλήματος.

— Κτυπᾶτε καὶ τὸν υἱόν του! ἀνέκραξεν ἡ βροντώδης φωνὴ τοῦ Ἀδσίτ.

Καὶ ἀμέσως, ὑπακούοντες εἰς τὴν διαταγὴν ταύτην, ἐκινήθησαν πάντες οἱ Σεῖκαι, καὶ θόρυβος καὶ σύγχυσις κατεκάλυψαν ὅλην τὴν πεδιάδα. Διὰ μιᾶς ὁ Ἰρὰς περιεκυκλώθη, καὶ ἔρρίφθη κατὰ γῆς· δύο δὲ νευρώδεις βραχίονες τὸν ἀνῆρπασαν, καὶ τὸν ἔφερον εἰς μέρος ὅπου ἦσαν πυκνοὶ συνεσπειρωμένοι οἱ ἤδη θυελλωδῶς κυμαινόμενοι Σεῖκαι.

Ὑπερηφάνως ὕψωσε τότε τὴν κεφαλὴν νὰ δεχθῇ γενναίως τὸν θάνατον. Ἀλλ' ἀναβλέψας, ἀνεγνώρισεν ὅτι ὁ ὡς παιδίον φέρων αὐτὸν ἦν ὁ κολοσσιαῖος Σαγκραμαζίτης, καὶ ὅτι τὸν κατέθετο εἰς τὸ μέσον τοῦ πιστοῦ τάγματός του. Πλησίον του δ' ἴστατο ὁ φίλος του Λάλλ, ὅστις πλησιάσας εἰς τὸ ὠτίον του,

— Ἐσώθης, τῷ εἶπε.

— Λάλλ, ἔχεις ἐντελῇ πεποιθήσιν εἰς τὸ τάγμα σου.

— Ἐντελεστάτην.

— Θέλει μοι ὑπακούσει εἰς ὅ, τι τῷ διατάξω;
 — Ὁ Σαγκραμαζίτης σοὶ ἐγγυήθη περὶ τούτου. Μὴ δι-
 σταλῆς ποσῶς.
 — Τότε λοιπὸν λάβε δέκα στρατιώτας, καὶ τρέξον, ὁδή-
 γησον ἐδῶ τὴν Ῥάνην καὶ τὸν Δουλίπ.
 — Τὴν Ῥάνην καὶ τὸν Δουλίπ! τί λέγεις, Ἰρά!
 — Περὶ τῶν ὅλων πρόκειται, Λάλλ! Ἄν ὑπερισχύσῃ ὁ
 φονεὺς οὗτος, μήπως ὑπάρχει δι' αὐτοὺς σωτηρία; μήπως
 δὲν θ' ἀποθάνωσιν εἰς τὴν ὑπόγειον φυλακὴν των; Πρέπει
 νὰ διακινδυνεύσωσι τὰ ὅλα ὑπὲρ τῶν ὅλων. Σπεῦσον, μὴ
 ἀργῆς, καὶ ἐλπίζω! Τὴν Πριττάν. . . ὦ! ἄς συνοδεύσῃ τὴν
 Βασίλισσαν καὶ ἐκείνη.

Ὁ Λάλλ, χωρὶς ἄλλης παρατηρήσεως, παραλαβὼν δέκα
 στρατιώτας, ἀπῆλθεν εἰς τ' ἀνάκτορα.

Τότε ὁ Ἰράς πλησιάσας εἰς τὸν Σαγκραμαζίτην, τῷ ὠμί-
 λησε μυστικά· οὗτος δὲ, συναθροίσας τοὺς ἀξιωματικούς
 του, τοῖς ἔδωκε διαταγὰς τινὰς ταπεινῇ τῇ φωνῇ, καὶ κατὰ
 τὸν αὐτὸν τρόπον τὰς διεβίβασαν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ σῶμα.
 Τὸ τάγμα ἤρχισεν ἀμέσως νὰ κινῆται βραδέως, καὶ ὡς
 ὠθούμενον ὑπὸ τοῦ κλύδωνος νὰ προχωρῇ βῆμα βῆμα ἀκα-
 τανόητως, μέχρις οὗ κατ' ὀλίγον περιεκύκλωσε τὸ μέρος,
 ὅπου ἴστατο ὁ Σιρδάρης ὁμιλῶν πρὸς τὸ πλῆθος.

— «Ἐφόνευσε τὸν Βασιλέα μας ὁ ἀνόσιος! ἔκραζε, καὶ
 ἤθελε νὰ δώσῃ τὸν θρόνον σας εἰς τὸν νόθον υἱὸν του, ἵνα
 βασιλεύῃ αὐτὸς ὑπ' ἐκείνου τὸ ὄνομα. Ὅτι τὸ παιδίον τῆς
 Λεΐλας εἶναι αὐτοῦ υἱὸς καὶ ὄχι τοῦ Κουροῦκ, περὶ τούτου
 ἔχω ὅλας τὰς ἀποδείξεις. Ὁ Κουροῦκ τίς ἀγνοεῖ ὅτι δὲν εἶ-
 χεν, ὅτι δὲν ἐδύνατο νὰ ἔχῃ διάδοχον; Ἀλλ' ὁ αἰμοδόρος
 Δεῦάν οὐ μόνον τὸν ἀγαθὸν Σεῖρ-Σιγγ ἐδολοφόνησεν, ἀλλὰ,
 τὸν εἶδατε, ὥρμησεν εἰς τὰ ἀνάκτορα, καὶ ἐβύθισε τὰς κα-

κούργους του χεῖρας καὶ εἰς τὸ αἷμα τοῦ υἱοῦ του, καὶ εἰς τὸ αἷμα τῶν γυναικῶν του. Ἀπέκοψεν ὅλους τοὺς βλαστούς τοῦ ἐνδόξου κορμοῦ τοῦ Ρουνζίτ, ἵνα ἐμφυτεύσῃ εἰς τὸν θρόνον τοῦ Πενταποτάμου τὴν νόθον του γενεάν.

»Ὁ θρόνος τώρα μένει κενός, οὐδεὶς ὑπάρχει πλέον ἔχων ἐκ γενετῆς δικαίωμα νὰ τὸν καταλάβῃ. Ἀνάγκη καὶ δικαίωμα ἔχετε νὰ ἐκλέξητε εἰς αὐτὸν, σεῖς Σεῖκαι, σεῖς τοῦ κράτους τὸ στήριγμα, νὰ ἐνθρονίσῃτε τὸν ἰσχυρώτερον, τὸν ἐμφρονέστερον, τὸν ἀναδείξαντα τὰς πλείστας ὑπηρεσίας εἰς τὸν θρόνον τοῦτον, ὃν μέλλετε νὰ χαρίσῃτε, τὸν ἐγγυώμενον τὰς πλείστας ὠφελείας εἰς σᾶς, ὅταν ἀναβῇ εἰς τοῦτον τὸν θρόνον.»

— Τὸν Ἀδσίτ! ἀνέκραζάν τινες ἀπὸ τινων ταγμάτων· οἱ πλεῖστοι ὅμως ἔμειναν σιωπῶντες.

Ὁ φόβος ὑπέταττε τοὺς Σεῖκους εἰς τὸν Ἀδσίτ, ἀλλὰ δὲν τοὺς προσήλου εἰς αὐτὸν ἡ ἀγάπη. Καὶ ὑπέφερον μὲν τὸν ζυγὸν του, ἐν ὅσῳ ἐφρόνουν ἀδύνατον νὰ τὸν ἀποσείσωσιν· ἀλλ' ἤδη, ὅτ' ἔβλεπον τὴν τύχην του ἐντὸς τῶν χειρῶν των, ὅτ' ἐπρόκειτο αὐτοὶ νὰ διαθέσωσι τὸν θρόνον τοῦ Πενταποτάμου, ἦσαν εἰς πάντα ἄλλον προθυμώτεροι νὰ τὸν δώσωσι παρὰ εἰς τὸν ἀγέρωχον, εἰς τὸν ἀπάνθρωπον Σιρδάρην· διότι ὑπὲρ πάντα ἄλλον αὐτοὶ εἶχον πεῖραν τοῦ χαρὰκτῆρός του· διότι, ἂν ὡς στρατηγὸς ἦτον μάστιξ τῶν διοικουμένων του, τί ἤθελεν εἶσθαι ὡς Βασιλεύς; Δὲν ἤθελον νὰ παραδώσωσιν εἰς τοῦ Ἀδσίτ τὰς χεῖρας τοῦ Ρουνζίτ τὴν κληρονομίαν.

Δι' ὃ ὅτε τινές, ἐννοήσαντες τὰς ἀξιώσεις του, ἐπρότειναν τὸν Ἀδσίτ! ὡς Μάχα-Ραῦάν, οἱ πλεῖστοι ἐσίγησαν.

Ἀλλ' αἴφνης ἐκ μέσου τοῦ πλήθους ἠκούσθη ἄλλη φωνή, ἡ φωνὴ τοῦ Ἰρά.

— «Τίς, εἶπε, διΐσχυρίζεται ὅτι δὲν ὑπάρχει διάδοχος νόμιμος τοῦ στέμματος τοῦ Ῥουνζίτ; Τίς ἐτόλμησε νὰ σᾶς ἀπατήσῃ, ὦ Σεῖκαι; Ὅστις εἶπε τοῦτο, εἶναι προδότης, εἶναι ἔνοχος ἐγκλήματος καθοσιώσεως. Σεῖκαι πιστοὶ εἰς τὸν Βασιλέα σας, προσκυνήσατε τὸν Μάχα-Ῥαῦάν Δουλίπ-Σίγγ, τὸν υἱὸν τοῦ Σείρ-Σίγγ, καὶ τὴν Ῥάνην Χάνδαν, τὴν βασιομήτορα καὶ τοῦ θρόνου ἐπίτροπον.»

Καὶ διὰ τῆς χειρὸς ἔδειξε τὸν νέον ἡγεμόνα ἱστάμενον μετὰ τῆς μητρὸς του εἰς τὸν ἐξώστην, τὸν πρὸ τοῦ πυλῶνος τῶν ἀνακτόρων, ὅπου εἶχον ὁδηγηθῆ ὑπὸ τοῦ Λάλλ-Σίγγ.

Οἱ Σεῖκαι καὶ οἱ πολῖται ἔμεινον διστάζοντες καὶ ἐκπεπληγμένοι.

— Ζήτω ὁ Μάχα-Ῥαῦάς Δουλίπ-Σίγγ! ἠκούσθησαν τινὲς φωναὶ κράζουσai καὶ διὰ τοῦ λαοῦ καὶ διὰ τοῦ στρατεύματος.

Ἀλλὰ καὶ ἤδη οἱ πλεῖστοι ἔμειναν σιωπῶντες ἀπαίσιον σιωπὴν, οὔτε ἀποδοκιμασίαν τολμῶντες, ἀλλ' οὔτε ἐπιδοκιμάζοντες· τοιοῦτος ἦν ὁ δισταγμὸς καὶ ὁ φόβος ὁ ἐπιπλανώμενος ἐπὶ τῆς καταπληκτικῆς ἐκείνης σκηνῆς, καὶ ἐμποδίζων πᾶσαν ἀπόφασιν, καὶ δεσμεύων πᾶσαν θελήσεως ἔκφρασιν.

Διὰ τοῦτο, ὡς ὀλίγιστοι ὑψωσαν τὴν φωνὴν ὑπὲρ τοῦ Δουλίπ-Σίγγ, οὕτως ἀφ' ἐτέρου κἀνεῖς, ἢ σχεδὸν κἀνεῖς ἐν τῇ κοινῇ ἐκπλήξει δὲν ἐτόλμησε νὰ τὴν ὑψώσῃ καὶ κατ' αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ Σιρδάρου, ὅστις ταραχθεὶς διὰ τὴν αἰφνιδίαν ταύτην ἐμφάνισιν τοῦ βασιλόπαιδος, ἐν ᾧ, καθ' ἃ εἶχε συμφωνήσῃ μετὰ τοῦ Δεῦάν, ἐνόμιζεν ἐξολοθρευθέντα ὅλον τὸν βασιλικὸν οἶκον, ἔμεινεν ὡς ἐμβρόντητος, καὶ δὲν ᾔξευρε τί νὰ πράξῃ ἢ τί νὰ εἴπῃ.

[ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΡΑΓΚΑΒΗ—Τόμ. Η']

Ὁ δὲ Ἰράς, κύψας κατὰ γῆς, λαβὼν ἐφίλησε τοῦ πατρός του τὴν νεκρὰν χεῖρα, καὶ μετὰ ταῦτα ἀνοίξας τὸν ἐπενδύτην του, ὅπου ἤξευρεν ὅτι ἐκρύπτετο τὸ βασιλικὸν διάταγμα τοῦ Σεῖρ-Σίγγ, τὸ ἔλαβεν ἐκ τοῦ κόλπου του·

— Σεῖκαι, ἔκραξε πάλιν, ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἐφόνευσε τὸν πατέρα μου ἀφ' οὗ τὸν παρώξυνεν εἰς τὸ ἔγκλημα, ὅστις ἐμελέτησεν ὄχι μόνον τοῦ Βασιλέως, ἀλλὰ παντὸς τοῦ βασιλικοῦ γένους τὸν ὀλεθρον, ὅστις σᾶς ἐζήτησεν αὐθαδῶς ν' ἀνταμείψητε τὰ κακουργήματά του διὰ τοῦ θρόνου, ὁ Ἄδσιτ, δὲν εἶναι πλέον Σιρδάρης σας. Ἴδου βασιλικὸν διάταγμα δι' οὗ παύεται. Εἴσθε ἀπολελυμένοι πάσης πίστεως, πάσης ὑποταγῆς πρὸς αὐτόν. Συλλάβετέ τον, Σεῖκαι, κρατήσατέ τον, ἕως ὅτου ἡ Βασίλισσα διατάξῃ τὴν τιμωρίαν του.

Τινὰ τάγματα, ἀκούσαντα τοὺς λόγους τούτους, ἐταράχθησαν καὶ ἀνεβόησαν στασιαστικῶς.

— Σεῖκαι! πρὸς ἐμέ! ἠθέλησε νὰ φωνάξῃ ὁ Σιρδάρης.

Ἀλλ' ἐν τῷ ᾧμα ὁ Σαγκραμαζίτης, λαμβάνων αὐτὸν ἀπὸ τῶν πλευρῶν, τὸν ἔσφιγξε διὰ τῆς τεραστίας δυνάμεώς του, τὸν κατεβίβασεν ἀπὸ τοῦ ἵππου, καὶ τὸν παρέδωκεν εἰς φυλακὴν τῶν στρατιωτῶν του. Τότε οἱ λοιποὶ Σεῖκαι, ἀκούσαντες τῆς παύσεως τὸ διάταγμα, ἀφορῶντες πρὸς τὴν βασιλομήτορα ἣτις τοὺς ἐπετήρει, ἔχουσα δωρεὰς διὰ τοὺς εὐπειθεῖς, τιμωρίας διὰ τοὺς δυστρόπους, καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου, ἰδόντες ὅτι τινὲς ἐξ αὐτῶν ὑπήκουσαν ἤδη προθύμως εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Ἰρά, καὶ ἕκαστοι, ἀγνοοῦντες κατὰ πόσον ἐξετείνετο παρὰ τοῖς λοιποῖς τὸ πνεῦμα τοῦτο, μὴ δυνάμενοι δὲ νὰ διακρίνωσι τίνες καὶ πόσοι ἦσαν οἱ ἐχθροὶ των καὶ τίνες οἱ φίλοι των, καὶ ἐπομένως φοβούμενοι μὴ εὐρεθῶσι μόνοι εἰς τὴν ἐπικίνδυνον ταύτην πάλιν, ἔμειναν ἀκίνητοι, διατηροῦντες ἀπειλητικὴν σιωπὴν.

Τότε ὁ Λάλλ, βλέπων ὅτι τὰ πάντα ἐχώρησαν κατ' εὐ-
χὴν καὶ σχεδὸν χωρὶς ἀντιστάσεως ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς
πρώτης ἐκπλήξεως, ἐννοῶν δ' ὅτι ἐν τῷ κοινῷ δισταγμῷ ἡ
νίκη θέλει εἶσθαι τοῦ θαρράλεωτέρου, καὶ ὅτι δὲν ἔπρεπε
ν' ἀφήσῃ καιρὸν εἰς τὴν εὐκίνητον τῶν Σείκων παλιμβου-
λίαν, κατέβη εἰς τὴν πλατεῖαν, καὶ προσεκάλεσε τοὺς ἀρ-
χηγούς τῶν ταγμάτων νὰ ἔλθωσι πρὸς τὴν βασιλομήτορα.

Ὁ Λάλλ ἦν εἷς τῶν ἐπισημοτέρων ἀρχηγῶν τῶν Σεί-
κων, καὶ ἀγαπητὸς εἰς τοὺς στρατιώτας του· ἡ φωνή του
ἐπομένως ἠκούσθη εὐμενῶς ὑπ' αὐτῶν. Πρὸ πάντων δὲ παρέ-
συρε τοὺς ἄλλους τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀλλάρδου, τοῦ Βεν-
τούρα καὶ τοῦ Σαγκραμαζίτου, οἵτινες ἔσπευσαν προθύμως
νὰ ὑπακούσωσιν.

Ὡς δ' ἦλθον οἱ ἀξιωματικοὶ πρὸς τὴν Ῥάνην, ἡ ἐπιτη-
δεῖα αὕτη γυνὴ τοὺς ἐδέχθη μετὰ τοσαύτης χάριτος, τοῖς
ὠμίλησε μετὰ τοσαύτης γλυκύτητος καὶ ζωηρότητος περὶ
τῶν προλαβόντων κατορθωμάτων των, τοὺς παρεκάλεσε το-
σοῦτον ἐγκαρδίως νὰ προστατεύσωσι τὰ δικαιώματα τοῦ
οἴκου τοῦ ἀδυνάτου ἐγγόνου τοῦ Ῥουνζίτ, νὰ καλύψωσι διὰ
τῶν ἀσπίδων των τὸ ἀπειλούμενον στήθος τοῦ τέκνου της,
τόν μόνον περισωζόμενον βλαστὸν τῆς ἐνδόξου γενεᾶς, τὸν
μόνον νόμιμον βασιλέα των, οἱ λόγοι της ἦσαν τοσοῦτον
κατανυκτικοί, καὶ ἡ καλλονὴ της τοσοῦτον εὐγλωττος, καὶ
αἱ ὑποσχέσεις της τοσοῦτον ἐπιτήδειοι, ὥστε ὅλοι ἠλεκτρι-
σθέντες ὑπ' αἰφνιδίου ἐνθουσιασμοῦ, ἀνέκραξαν ὡς ἐξ ἐνὸς
στόματος, πολλάκις ἐπαναλαμβάνοντες,

— Ζήτω ἡ βασιλομήτωρ Ῥάνη, ζήτω Δουλίπ, ὁ Μάχα-
Ραῦάς!

Καὶ ὁ σπινθὴρ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ διεδόθη ἐν ῥιπῇ ὀφθαλ-
μοῦ ἐκεῖθεν εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῶν στρατιωτῶν, εἰς ὅλον

τὸν ἄπειρον περικεχυμένον λαὸν, καὶ ἡ χαρμόσυνος ἐκείνη κραυγὴ ἐξερράγη ὡς ἀδιάκοπος βροντὴ, κυλινδουμένη δι' ὅλης τῆς πλατείας, καὶ μετ' ὀλίγον δι' ὅλης τῆς πόλεως, καὶ οἱ Σεῖκαι προσεπαιάνιζον ἔτι κρούοντες τὰς λόγχας κατὰ τῶν ἀσπίδων των, καὶ τὸ πυροβολικὸν ἤσπάσατο διὰ γενικῆς ἐκπυρσοκροτήσεως τὴν χαρμόσυνον διακήρυξιν ταύτην.

ΙΔ'

Μετὰ δὲ τὴν πάνδημον ταύτην ἔκφρασιν τῶν αἰσθημάτων τοῦ στρατοῦ καὶ τῆς πόλεως, ἡ Ῥάνη, ἐπιβαλοῦσα σιωπὴν,

— «Ἴνα ἐπαναφέρωμεν τὴν εἰρήνην εἰς τὸν λαὸν καὶ τὴν ἁρμονίαν εἰς τὴν διοίκησιν, εἶπεν, ἀνάγκη πρὸ παντὸς ἄλλου ν' ἀναπληρώσωμεν ὅσα κενὰ ἄφησαν εἰς αὐτὴν τὰ σημερινὰ ὀλέθρια συμβάντα. Ἡ θεία δίκη ἐτιμώρησε τὸ μέγα ἔγκλημα τοῦ Βεζίρου διὰ τῆς χειρὸς μεγάλου κακούργου. Λάλλ-Σιγγ, σὲ διορίζω ἐν ὀνόματι τοῦ υἱοῦ μου Μάχα-Βεζίρην ἀντὶ τοῦ Δεῦάν.»

Ὁ Λάλλ προσελθὼν τότε, ἐφίλησε μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ τὸ κράσπεδον τοῦ ἐνδύματος τῆς βασιλομήτορος.

— «Ὁ Ἀδσίτ, ἐξηκολούθησεν ἡ Ῥάνη, εἶχε γίνεи ἡ μάστιξ τοῦ Πενταποτάμου. Διὰ τῶν ἀνοσιουργημάτων του κατήσχυνε τοὺς ἀνδρείους Σείκους, ὧν ἦτον ὁ ἀνάξιος ἀρχηγός. Χθὲς ἀκόμη ἤρπασε μίαν τῶν εὐγενεστέρων τῆς Λαχώρας θυγατέρων. Τοῦ Δεῦάν, τοῦ ἄλλοτε πιστοῦ καὶ ἀφροσιωμένου, τίς ἄλλος εἶναι πιθανὸν ὅτι ὥπλισε τὴν χεῖρα εἰς τὸ φρικτὸν ἀνόμημα, εἰμὴ αὐτός, ὃν εἶδατε σήμερον ἀναιδῶς ἀποβλέψαντα εἰς τὸν θρόνον;

» Ἄς ἀπαχθῇ! Ἄγετε! Θέλω νὰ δικασθῇ αὐθημερόν, καὶ ἂν κριθῇ ἔνοχος, νὰ τιμωρηθῇ ὑπὸ χειρὸς δημίου.

» Ἀνδρεῖοι Σεῖκαι, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἀειμνήστου ἀνδρός μου ἐμπιστεύομαι τὴν διοίκησιν τῶν πεζῶν εἰς τὸν στρατηγὸν Βεντούραν, τὴν τῶν ἱππέων εἰς τὸν Ἀλλάρδον. Ἄλλὰ δὲν κρίνω εὐλογον νὰ καταργήσω τοῦ Σιρδάρου τὴν θύσιν, καὶ τὴν ἐμπιστεύομαι εἰς ἓνα τῶν εὐγενεστέρων καὶ κατὰ τὴν γέννησιν καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν, εἰς ἓνα οὗ ἡ ἀνδρία προέλαβε τὴν ἡλικίαν. Διορίζω Σιρδάρην τὸν Ἰράν-Σίγγ.»

Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Σείκων, ἰδόντες κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην ἡμέραν τὴν σπανίαν ἐτοιμότητα πνεύματος, γενναιότητα καὶ δραστηριότητα τοῦ υἱοῦ τοῦ Δεϋᾶν, ἐπευφήμησαν εἰς τὸν διορισμὸν τοῦτον. Ὁ δὲ Ἰράς προσελθὼν, προσεκύνησε καὶ αὐτός, καθ' ὃν τρόπον καὶ ὁ Λάλλ, τὴν βασίλισσαν, καὶ ἐζήτησε συγχρόνως ὡς πρώτην χάριν, νὰ διορισθῇ γενικὸς ὑπαρχος καὶ ὑπασπιστὴς τοῦ στρατοῦ ὁ ταγματάρχης Σαγκραμαζίτης, ὅπερ ἐνεκρίθη ἀμέσως, πρὸς μεγίστην εὐχαρίστησιν τῶν Σείκων, οἵτινες ἐσέβοντο τὰς στρατιωτικὰς ἀρετὰς τοῦ ἀξιωματικοῦ τούτου, ἀδίκως παραμεληθέντος εἰς ταπεινὴν θέσιν ὑπὸ τοῦ Ἀδσίτ.

Τέλος ἡ βασίλισσα τοῖς εἶπεν·

— «Ἐπιστρέψατε, ἀνδρεῖοι ἀρχηγοί, εἰς τὰς θέσεις σας, καὶ διαβεβαιώσατε τὸν πιστόν μου στρατὸν περὶ τῆς βασιλικῆς εὐνοίας τοῦ Μάχα-Ραϋᾶ καὶ ἐμοῦ.

» Ἀλλὰ πρὶν προβῶμεν εἰς οἵανδήποτε ἐργασίαν, πρέπει νὰ προοιμιάσωμεν εἰς τοῦ υἱοῦ μου τὴν βασιλείαν διὰ τελετῆς πενθίμου. Ἐμπρὸς μας κεῖται ὁ νεκρὸς τοῦ Βασιλέως καὶ συζύγου μου Σεῖρ-Σίγγ. Πρῶτον εὐσεβὲς χρέος ἃς ἐκπληρώσωμεν, ἀποδιδόντες τῷ τὰς τελευταίας τιμὰς. Ὁ τόπος τοῦ τραγικοῦ φόνου τοῦ ἃς ἀγνισθῇ διὰ τῆς πυρᾶς

του, καὶ ἡ ἐπίσημος αὕτη παράταξις ἃς μεταβλήθῃ εἰς πομπὴν ἐπικήδειον. Ὑπάγετε, διατάξατε τὸν στρατόν. Βεζίρη, διάθεε τὰ τῆς κηδείας.»

Οἱ ἀρχηγοὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πλατεῖαν, παρέταξαν τοὺς Σείκους ἐκ νέου, διότι κατὰ τὰ συμβάντα τῆς πρωίας αἱ τάξεις των εἶχον συνταραχθῇ, καὶ ἀπαγγείλαντές τοις τοὺς λόγους τῆς βασιλίσσης, τοὺς ἐνέπλησαν νέου ἐνθουσιασμοῦ.

Ὁ δὲ νέος βεζίρης ἔδωκε τὰς ἀνηκούσας διαταγὰς, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἀναρίθμητα ἀρωματικὰ ξύλα ἀλόης συνεσωρεύθησαν εἰς τῆς πλατείας τὸ μέσον, καὶ ἔμπειρος χεὶρ τέκτονος τὰ συνέπηξεν εἰς πυρὰν μεγαλοπρεπῇ. Πάντες δ' οἱ μεγιστᾶνες καὶ προὔχοντες τῆς Λαχώρας παρέλαβον τὸν κατὰ γῆς κείμενον νεκρὸν τοῦ βασιλέως, τὸν ἔθεσαν ἐπὶ φορείου χρυσοῦ, τὸν κατεκάλυψαν διὰ πορφύρας, καὶ προπορευομένης μουσικῆς πενθίμου, παρεπομένων δὲ τῶν ἵππων καὶ ἐλεφάντων του, καὶ ἐπισήμως καὶ βραδέως ἐπικροτούντων τῶν πυροβόλων, τὸν ἔφερον καὶ τὸν ἐναπέθεσαν εἰς τὴν πυρὰν.

Ἄλλ' ἐν ᾧ εἰς τὸν νεκρὸν βασιλέα ἀπεδίδοντο τοιαῦται τιμαὶ, τὸ πτώμα τοῦ Δεῦᾶν, ὡς φονέως, ἔπρεπε νὰ κατακερματισθῇ καὶ νὰ ῥιφθῇ εἰς τὰ ὄρνεα. Ἡ εὐσεβὴς ὁμῶς τοῦ Ἰρά φιλοστοργία ἐπανίστατο κατὰ τῆς ιδέας ταύτης· δι' ὃ καὶ ῥιφθεὶς εἰς τοὺς πόδας τῆς βασιλίσσης, παρεκάλεσε μετὰ δακρύων νὰ τῷ ἐπιτραπῇ νὰ φέρῃ καὶ αὐτὸς εἰς πυρὰν τὸ λείψανον τοῦ πατρός του.

— «Δὲν θέλω νὰ σοὶ ἀρνηθῶ τίποτε σήμερον, Ἰρά-Σίγγ, ἀπήντησεν ἡ Βασίλισσα. Ἄλλ' ὁ πατήρ σου ὑπῆρξε φονεύς. Ἔστω, δὲν τὸ ἐμποδίζω· ἃς ἀποδοθῇ εἰς αὐτὸν ἡ τιμὴ τῆς πυρᾶς, εἰς ἀνταμοιβὴν τῆς μακρᾶς καὶ πιστῆς του ὑπη-

ρσίας, ἀλλ' ἄς μὴ εἶπῃ ~~τις~~ ὅτι ἄφητα ἀτιμώρητον τὴν στυγεράν καὶ ἀνόσιον πράξιν του.

» Σοὶ ἐπιτρέπω νὰ τὸν θέσῃς ἐπὶ πυρᾶς, ἀλλ' ἐπὶ τῆς αὐτῆς πυρᾶς, ἐφ' ἧς ἐτέθη ὁ Βασιλεύς. Ἡ κόνις τοῦ φρονέως αὐτοῦ ἀναμιγῇ μετὰ τῆς τοῦ θύματος, καὶ ἄς αἰσθάνηται εἰς ἑκαστον αὐτῆς μόριον τὴν αἰωνίαν ἀλγυδόνα τῶν δηγμάτων τῆς συνειδήσεως! »

Ὁ Ἰρᾶς ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, καὶ καταβρέχων διὰ τῶν δακρύων του τὸν νεκρὸν τοῦ πατρός του, τὸν μετέφερε, βοηθία τῶν Σείκων, εἰς τὴν βασιλικὴν πυράν. Καὶ ἦσαν τῷ ὄντι ἀντικείμενον αἰωνίου ἐλέου, θέαμα πῖσαν τὰς καρδίας ὄλων τῶν παρεστώτων, οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες, ὧν ὁ εἷς ἐνέπλησε τὸν ἄλλον εὐεργεσιῶν, οὗτος δ' ἀντέμειψεν ἐκεῖνον διὰ δολοφονίας, κείμενοι πλησίον ἀλλήλων εἰς τὴν ἐσχάτην των κλίνην.

Τότε ἡ Ῥάνη κατέβη μετὰ τοῦ υἱοῦ της ἀπὸ τοῦ ἐξώστου, ὅπου ἐκάθητο, καὶ προσελθοῦσα εἰς τὴν πυράν, ἀπέθεσε τελευταῖον φίλημα εἰς τὴν χεῖρα τοῦ νεκροῦ βασιλέως· κόψασα δὲ τὴν χρυσὴν κόμην της, τὴν ἔρριψεν εἰς τὴν ἤδη ἐγειρομένην φλόγα, προσφέρονσα ἐπικηδεῖους εὐχάς.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐφάνη ἐκ τῆς ἐναντίας διευθύσεως ἐρχομένη γυνὴ μελανείμων, τὴν κόμην λυτὴν ἔχουσα, καὶ κρατοῦσα τριετές παιδίον ἐκ τῆς χειρός. Ἡ γυνὴ ἦν ἡ Λεΐλα. Πλησιάσασα δὲ εἰς τὴν πυράν,

— «Ὅταν ἀπέθανεν ὁ Κουροῦκ, εἶπε μεγαλοφώνως, ἀπειδείλιασα πρὸς τὸν θάνατον, καὶ ἀπέφυγον τὴν κοινὴν τύχην τῶν χηρευουσῶν γυναικῶν. Ἀλλὰ σήμερον ἐχήρευσα ἀληθῶς. Σὺζυγός μου ἦν ὁ Δεῦᾶν, ὁ ἐνταῦθα κείμενος. Αὐτὸν χρεωστῶ ν' ἀκολουθήσω εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικίαν.

»Τὸ παιδίον τοῦτο, προσέθηκε λαμβάνουσα τὸν νέον Δσοβαῖρ εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ φιλοῦσα περιπαθῶς αὐτὸν εἰς τὸ στόμα, δὲν εἶναι βασιλέως υἱός· μὴ τὸν φοβηθῆς, ὦ Ῥάνη, ποτὲ, μὴ θελήσης νὰ τὸν τιμωρήσης διὰ τὴν γέννησίν του. Δὲν εἶναι, οὔτε θὰ εἶναι ποτὲ ἀντίζηλος τοῦ υἱοῦ σου. Εἰς σὲ τὸν ἐμπιστεύομαι, ὦ Ἰρά. Δός μοι ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ τὸν σώσης. Εἶναι ὁμοπάτριος ἀδελφός σου.»

Καὶ παραδοῦσα τὸ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἰρά, ὅστις τὸ ἐδέχθη περιπαθῶς ὡς υἱὸν τοῦ πατρός του,

— «Ζῆθι καὶ εὐτύχει, υἱέ μου, ἐπανελάβεν· ὡς πρὸς σὲ ἔχω ἤδη ἥσυχον τὴν ψυχὴν. Ἡ δ' ἐδική μου θέσις ἰδού την.»

Καὶ ἀνέβη μετ' εὐσταθοῦς βήματος εἰς τὴν πυράν. Ἐκεῖθεν δ' ὕψωσε τὴν φωνὴν πάλιν·

— «Εἴμεθα, ὦ Ῥάνη, ἐπὶ ζωῆς μας ἀντίζηλοι, εἶπε. Καὶ ἐμὲ μὲν δις χήραν, καὶ τεταπεινώμενην, αἴρουσι πρὸς τὸν οὐρανὸν αἱ πτέρυγες τῆς φλογός· σὺ δὲ μένεις ἐπὶ τῆς γῆς θριαμβεύουσα, σὺ λαμπρὰ αὐτοκρατορίσσα τοῦ Πενταποτάμου. Δὲν σὲ φθονῶ, ἀδελφή. Ἀλλ' ἀναλαμβάνεις βάρος δυσβάστακτον, τὸ σκῆπτρον τοῦ Ῥουνζίτ, εἰς χεῖρας γυναικὸς καὶ παιδίου. Φοβήθητι τοὺς κραταιούς σου γείτονας· τοὺς ἐγνώρισα ἐκ τοῦ πλησίον, καὶ σοὶ λέγω· φοβήθητι! Φοβήθητι τὰ πάθη τῆς καρδίας σου· εἶναι οἱ κινδυνωδέστεροι τῶν ἐχθρῶν.»

Τότε αἱ φλόγες τὴν περικύκλωσαν πανταχόθεν εἰς τὰς τρυζούσας των ἑλικας. Πάντες, καὶ αὐτὴ ἡ Ῥάνη, ἀπεστράφησαν μετ' οἴκτου, καὶ ὁ Ἰράς, ἐν ᾧ συνώδευε τὴν βασίλισσαν ἐπιστρέφουσαν, ἀπέμειξεν ἐν δάκρυ καταρρέον εἰς τὰς παρειάς του.

Ἡ δὲ Βασίλισσα, ἀφίχθεῖσα πάλιν εἰς τὸν ἐξώστην, ὅπου

εἶχε μείνει ἡ Πριττὰ μετὰ τῶν αὐλικῶν, ἐστράφη πρὸς τὴν Ἰρὰν, βαδίζοντα ἀμέσως ὀπίσω της·

— Σιρδάρη, τῷ εἶπε μειδιῶσα. Ἔχω μίαν πρώτην διαταγὴν νὰ σοὶ δώσω. Σοὶ ἐμπιστεύομαι τὴν νέαν ταύτην τὴν θυγατέρα τοῦ Χεράγ. Σοὶ διατάττω νὰ τὴν ἀγαπᾷς. Ἐλπίζω ὅτι ὡς πρὸς τοῦτο καὶ δὲν θὰ δειχθῇς Σιρδάρης παρήκοος καὶ προδότης, ὡς ὁ προκάτοχός σου. Θὰ σᾶς ἐνώσω εἰς πρώτην ἐορτὴν ἐγὼ ἡ ἰδία.

Ἀμφότεροι ἔκλινον ἐρυθριῶντες καὶ ἡσπάσθησαν ἀλληλοδιαδόχως τὴν χεῖρα της Ῥάνης.

Ἐπειτα δὲ, ἔχουσα ἐκ δεξιῶν τὸν Μάχα-Ῥαῦὰν Δουλίπ-Σιγγ, καὶ ἐξ ἀριστερῶν τὸν Βεζίρην Λάλλ-Σιγγ, παρακολουθουμένη δὲ καὶ ὑπὸ πλήθους αὐλικῶν, οὓς, — ὡς τοῦτο φιλεῖν συμβαίνει τῷ ἔθνει τῶν αὐλικῶν, καὶ τοῖς μᾶλλον μεταξὺ αὐτῶν ἀφοσιωμένοις, — εἶχε μὲν φυγαδεύσει ἡ ἐνσκήψασα θύελλα, ἀνεκάλεσε δ' ἡ πρώτη ἐπανελθοῦσα εὐδίας ἀκτὶς, ἐπέστρεψε πρὸς τ' ἀνάκτορα, ἀλαλάζοντος τοῦ πλήθους, καὶ ἐν παρατάξει ἀναχωρούντων τῶν στρατευμάτων.

Ἐν ᾧ δ' ἀνέβαινε τὴν πλατεῖαν ἐπίσημον ἀναβάθραν τῶν ἀνακτόρων, ἣν ἐκόσμουν ἐκατέρωθεν μεγάλοι ἐλέφαντες λίθινοι, καὶ ἥτις μεγαλοπρεπῶς εἰσῆγεν εἰς τὸ μεγαλοπρεπέστατον τῆς Λαχώρας ἀνάκτορον, ἐστράφη πρὸς τὸν Λάλλ, καὶ μετὰ πονηροῦ βλέμματος τῷ εἶπε·

— Μάχα-Βεζίρη, εἰς τὸ ἐξῆς ἰδοὺ τῶν ἀνακτόρων ἡ εἴσοδος!

